

ما لا يسع المسلم جهله (للحرمين
والجمعية)

**Ce trebuie neapărat să
știe un musulman**

Ce trebuie neapărat să știe un musulman

Comisia Științifică aflată sub conducerea
Departamentului pentru Aspecte Religioase al
Moscheii al-Haram și al Moscheii Profetului

Ce trebuie neapărat să știe un musulman

Prefață

Toată Lauda I se cuvine lui Allah, Stăpânitorul tuturor lumilor și Pacea și binecuvântarea fie asupra celui Trimis ca o îndurare pentru toate lumile, precum și asupra familiei sale, a companionilor săi și a celor care urmează tradiția lui și se călăuzesc după îndrumarea lui până în Ziua Judecății.

Aceasta este o lucrare concisă care conține cele mai importante aspecte de care are nevoie un musulman în credința, actele de adorare și relațiile sale. Ea a fost compilată pentru vizitatorii celor două Moschei Sacre (al-Haramayn aș-Şarifayn), pentru ca ei să fie pe deplin instruiți și să aibă discernământ în chestiunile legate de religia lor. Ne rugăm la Allah, Cel Preageneros, Dăruitorul Suprem ca ea să fie de folos și să o facă dreaptă și sinceră pentru mulțumirea Sa. El este Cel mai Bun de la Care se cere și Cel mai Nobil în Care se nădăduiește.

Comisia Științifică aflată sub conducerea Departamentului pentru Aspecte Religioase al Moscheii al-Haram și al Moscheii Profetului
În Numele lui Allah Cel Milostiv, Îndurător

Primul capitol:

Aspecte referitoare la bazele credinței

1. Ce presupune Islamul și Stâlpii acestuia:

Islamul înseamnă supunerea față de Allah prin Tauhid (monoteism), acceptarea totală a Poruncilor Sale prin ascultare și renegarea politeismului și a oamenilor săi.

Stâlpii săi sunt în număr de cinci:

Primul: Mărturisirea că nu există alt dumnezeu demn de a fi adorat în afară de Allah și că Mohammed este Trimisul lui Allah.

Al doilea: Împlinirea Rugăciunii.

Al treilea: oferirea Daniei (Zakat).

Al patrulea: Postul în luna Ramadan (Saum).

Al cincilea: Pelerinajul la Casa cea Sfântă pentru cel care are această posibilitate.

Importanța monoteismului:

Trebuie să știi că Allah Preaînaltul este Cel Care a creat toate făpturile pentru a-L adora numai pe El, fără a-I face pe nimeni și nimic asociat, și a Spus Allah Preaînaltul:

{وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ 56}

„Eu nu i-am creat pe djinni și oameni decât pentru ca ei să Mă adore.” [Coran, 51:56]. Iar această adorare nu poate fi cunoscută decât prin cunoaștere și dobândirea științei, după cum a Spus Allah Preaînaltul:

﴿فَاعْلَمْ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاسْتَغْفِرْ لِذَنْبِكَ وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مُتَقَابِكُمْ وَمُنْتَلَكُمُ ۝۱۹﴾

„Deci să știi [o, Mohammed] că nu există altă divinitate afară de Allah și cere iertare pentru păcatele tale și pentru dreptcredincioși și dreptcredincioase. Allah Cunoaște umbletul vostru [pe pământ] și odihna voastră [în casele voastre].” [Coran, 47:19]. Astfel, s-a început cu menționarea științei, înainte de vorbă și faptă. Așadar, cel mai important lucru pe care un musulman trebuie să îl învețe este Unicitatea lui Allah Preaînaltul deoarece aceasta este principiul religiei și temelia ei. Religia nu se întemeiază decât pe monoteism (Tauhid), iar aceasta este prima, și totodată, ultima îndatorire a unui musulman. Tauhid-ul (monoteismul) este primul dintre stâlpii Islamului, pe care fiecare musulman trebuie să îl cunoască și să acționeze în conformitate cu el, după cum a fost relatat în hadis-ul lui Abdullah fiul lui ‘Omar (Allah să fie mulțumit de el și de tatăl său), care a spus: L-am auzit pe Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) spunând:

«بُنِيَ الْإِسْلَامُ عَلَى خَمْسٍ: شَهَادَةِ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ، وَإِقَامِ الصَّلَاةِ، وَإِيتَاءِ الزَّكَاةِ، وَحَجِّ الْبَيْتِ، وَصَوْمِ رَمَضَانَ».

„Islamul este clădit pe cinci (stâlpi): mărturisirea că nu există alt dumnezeu demn de a fi adorat în afară de Allah și că Mohammed este Mesagerul lui Allah, împlinirea Rugăciunii, oferirea Daniei, Pelerinajul la Casa cea Sfântă și Postul în luna Ramadan”¹.

Astfel, musulmanul este dator să învețe sensul Tauhid-ului, care reprezintă adorarea numai ai lui Allah. Deci, musulmanul nu trebuie să Îi facă pe nimeni asociat în adorarea Sa, nici măcar vreun Înger dintre cei înalți, și nici vreun Profet dintre cei trimiși.

Sensul mărturisirii „Nu există alt dumnezeu demn de a fi adorat în afară de Allah”

este acela că robul trebuie să recunoască cu credință fermă că nimeni nu este cu adevărat demn de adorare în afară de Allah Atotputernicul. Astfel, el Îl adoră numai pe Allah, Unicul, și Îi dedică exclusiv Lui, Preaslăvitul, toate formele de adorare, precum rugile, teama, nădejdea, încrederea deplină și altele asemenea.

Mărturisirea de credință nu este validă decât prin îndeplinirea a două condiții de bază:

¹ Consemnat de Bukhari, nr. (8).

Prima: Negarea Divinității și a adorării pentru tot ceea ce există în afară de Allah, dintre cei care Îi sunt făcuți asociați, false zeități și asupritori.

A doua: Afirmarea faptului că Divinitatea și adorarea întru dreptate I se cuvin numai lui Allah, Unicul, și nimănui altcuiva în afară de El. A Spus Allah Preaînaltul:

﴿وَلَقَدْ بَعَلْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطُّغُوتَ...﴾

„Și Noi am trimis la fiecare comunitate un Mesager [ca să le spună]: „Adorați-L pe Allah și țineți-vă departe de Taghut.” [Coran, 16:36].

În ceea ce privește, însă, condițiile mărturisirii de credință (La ilaha illa Allah), acestea sunt:

Prima condiție: Cunoașterea care exclude ignoranța.

A doua condiție: Certitudinea care exclude îndoiala.

A treia condiție: Sinceritatea care exclude politeismul (Şirk).

A patra condiție: Sinceritatea care neagă minciuna.

A cincea condiție: Iubirea care exclude ura.

A șasea condiție: Supunerea care exclude abandonarea.

A șaptea condiție: Acceptarea care exclude respingerea.

A opta condiție: Respingerea credinței în tot ceea ce este adorat în afară de Allah Preaînaltul.

Respectarea acestor condiții este obligatorie și ele au fost redată în următoarele două Versete:

Cunoaștere, certitudine, sinceritate, onestitate, împreună cu iubire, supunere și acceptare pentru aceasta.

Și se adaugă a opta: tăgăduirea a tot ceea ce, în afară de Dumnezeu, a fost luat drept obiect de adorare.

Împlinirea Mărturisirii se realizează prin dedicarea sinceră a adorării numai lui Allah Preaînaltul, Unicul, fără a-i asocia vreun partener. Astfel, omul nu trebuie să cheme în rugile sale pe nimeni altcineva în afară de Allah, și nu trebuie să își pună încrederea deplină în nimeni altcineva în afară de Allah, și nu trebuie să nădăjduiască în nimeni altcineva în afară de Allah, și nu trebuie să îndeplinească rugăciunea pentru nimeni altcineva în afară de Allah, și nu trebuie să aducă animale de sacrificiu pentru nimeni altcineva în afară de Allah Preaslăvitul și Preaînaltul.

Prin urmare, faptele unor oameni, precum înconjurarea rituală a mormintelor, căutarea adăpostului și refugiului la cei aflați în ele și invocarea lor în locul lui Allah, reprezintă un act de politeism (Şirk) în adorare. Prin urmare, omul trebuie să fie precaut în privința acestui lucru și să avertizeze cu privire la el; pentru că acesta este

asemenea faptelor politeiștilor care adoră idolii, pietrele și copacii în locul lui Allah. Acesta este politeismul împotriva căruia au fost pogorâte Scripturile și au fost trimiși Mesagerii, pentru a avertiza în privința lui și pentru a-l interzice.

Semnificațiile mărturisirii că „Mohammed este mesagerul lui Allah” presupun:

Ascultarea celor pe care el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) le-a poruncit, credința în cele pe care el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) le-a vestit, îndepărtarea de cele pe care el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) le-a oprit și le-a respins și adorarea lui Allah doar în modalitatea prescrisă de el. Astfel, musulmanul mărturisește că Mohammed, fiul lui Abdullah Al-Quraiși Al-Hașmi, este Mesagerul lui Allah, Cel Preaputernic și Preaslăvit, un Trimis pentru întreaga creație; dintre djinni și oameni. După cum a Spus Allah Preaînaltul:

﴿قُلْ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ جَمِيعًا...﴾

„Spune [o, Mohammed]: „O, oameni! Eu sunt pentru voi toți Trimisul lui Allah...”” [Coran, 7:158].

Și, de asemenea, că Allah l-a trimis pentru a transmite religia Sa și a călăuzi omenirea, după cum a Spus Allah Preaînaltul:

﴿وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا كَافَّةً لِّلنَّاسِ بَشِيرًا وَنَذِيرًا وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ 28﴾

„Și Noi nu te-am trimis decât ca vestitor și prevenitor pentru toată lumea, însă cei mai mulți dintre oameni nu știu.” [Coran, 34:28]. Și după cum, de asemenea, a Spus Allah Preaînaltul:

﴿وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ 107﴾

„Și Noi nu te-am trimis [o, Mohammed] decât ca o îndurare pentru lumi.” [Coran, 21:107].

Iar implicația acestei mărturisiri este aceea de a nu crede că Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) ar avea vreun drept în a-i fi atribuită Stăpânirea și Orânduirea Universului sau întru a fi adorat, ci, dimpotrivă, el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) este un rob (al lui Allah) care nu trebuie adorat și un Mesager care nu trebuie tăgăduit. El nu deține, nici pentru sine și nici pentru ceilalții, vreun beneficiu sau vreo daună, în afară de ceea ce este Voit de către Allah, după cum a Spus Allah Preaînaltul:

﴿قُلْ لَا أَقُولُ لَكُمْ عِنْدِي خَزَائِنُ اللَّهِ وَلَا أَعْلَمُ الْغَيْبِ وَلَا أَقُولُ لَكُمْ إِنِّي مَلَكٌ إِنِّي أَنْتَبِعُ إِلَّا مَا يُرْسِلُنِي إِلَيَّ...﴾

„Spune [o, Mohammed]: „Eu nu vă spun că la mine se află Comorile lui Allah, nici că eu aș cunoaște necunoscutul și nici nu vă spun că eu aș fi Înger. Eu urmez doar ceea ce îmi este revelat...”” [Coran, 6:50].

2. Ce presupune credința (al-Iman) și Stâlpii acesteia:

Credința este mărturisirea cu inima, rostirea cu limba și înfăptuirea cu inima și cu membrele. Ea crește prin actele de supunere și scade prin nesupunere.

Credința este o condiție pentru validitatea și acceptarea actelor de adorare, la fel cum politeismul și necredința fac ca toate faptele de supunere îndeplinite să fie lipsite de valoare. Și așa cum Allah nu acceptă o Rugăciune fără Uudu (abluțiune), tot astfel, El nu acceptă un act de adorare fără credință. A Spus Allah Preaînaltul:

﴿وَمَنْ يَعْمَلْ مِنَ الصَّالِحَاتِ مِنْ ذَكَرٍ أَوْ أُنْثَىٰ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَأُولَٰئِكَ يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ وَلَا يُظْلَمُونَ نَقِيرًا 124﴾

„Iar cel care face fapte bune, bărbat sau femeie – credincios fiind – aceia vor intra în Rai și nu vor fi nedreptățiți nici cât un firicel de pe sâmburele unei curmale.” [Coran, 4:124].

Și a arătat că politeismul face ca faptele să fie lipsite de valoare, după cum a Spus Preaînaltul:

﴿وَلَقَدْ أُوحِيَ إِلَيْكَ وَإِلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكَ لَئِنْ أَشْرَكْتَ لَيَحْبَطَنَّ عَمَلُكَ وَلَتَكُونَنَّ مِنَ الْخَاسِرِينَ 65﴾

„Vi s-a revelat ție și aceluia de dinaintea ta: „De vei face asociați lui Allah, vor fi în zadar faptele tale și vei fi tu printre cei care pierd.”” [Coran, 39:65].

Stâlpii credinței sunt șase: Credința în Allah, în Îngerii Săi, în Cărțile Sale, în Mesagerii Săi, în Ziua de Apoi și în Destin, cu ceea ce este bun și rău în el.

1 - Credința în Allah Preaînaltul presupune trei aspecte:

1 - Credința în Suveranitatea Sa:

Acesta este afirmarea Unicității lui Allah Preaînaltul în faptele Sale, precum Creația, dăruirea mijloacelor de trai, dăruirea vieții și luarea ei. Și nu există niciun Creator în afară de Allah, și niciun Întreținător cu cele necesare traiului în afară de Allah, și niciun Dătător de viață în afară de Allah, și niciun Dătător de moarte în afară de Allah, și nimeni nu orânduiește Universul în afară de El, Preaslăvitul și Preaînaltul.

Și nu se cunoaște ca vreunul dintre oameni să fi negat Stăpânirea (Domnia și Suveranitatea) lui Allah Preaînaltul, decât dacă era un încăpățânat arogant, care, de fapt, nici nu credea cu adevărat ceea ce spunea. Așa cum s-a întâmplat cu Faraon, când le-a spus poporului său:

{...أَنَا رَبُّكُمْ الْأَعْلَى}

„Eu sunt Domnul vostru cel mai înalt!” [Coran, 79:24]. Acest lucru nu a venit din convingere proprie, așa cum a Spus Allah despre Moise (Pacea fie asupra sa):

﴿قَالَ لَقَدْ عَلِمْتَ مَا أَنْزَلَ هَؤُلَاءِ إِلَّا رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ بِصَآئِرٍ وَإِنِّي لَأَظُنُّكَ
يُفِرُّ عَوْنُ مَثْبُورًا 102﴾

„[Moise] a spus: „Tu știi că nu le-a trimis pe acestea decât Stăpânul Cerurilor și al Pământului, ca semne limpezi și eu te cred, o, Faraon, pierdut!””

[Coran, 17:102]. Și a Spus Allah Preaînaltul:

﴿وَجَحَدُوا بِهَا وَاسْتَيْقَنَتْهَا أَنْفُسُهُمْ ظُلْمًا وَعُلُوًّا ...﴾

„Și ei le-au tăgăduit, cu nedreptate și îngâmfare, chiar dacă sufletele lor erau convinse de ele...”
[Coran, 27:14].

Aceste creații trebuie, în mod necesar, să aibă un Creator, întrucât nu este posibil ca ele să se creeze pe sine; căci un lucru nu se poate crea pe sine și nici nu poate exista ca rezultat al întâmplării; și tot ceea ce există trebuie să aibă un creator. Mai mult, existența sa în acest sistem perfect și în această armonie coerentă exclude posibilitatea ca aceasta să fie o întâmplare. Astfel, se stabilește în mod definitiv existența unui Creator, iar Acesta este Allah, Domnul tuturor lumilor. A Spus Allah Preaînaltul:

﴿أَمْ خُلِقُوا مِنْ غَيْرِ شَيْءٍ أَمْ هُمْ الْخُلُقُونَ 35 أَمْ خُلِقُوا مِنَ الْأَرْضِ بَلْ لَا
يُوقِنُونَ 36﴾

„Oare au fost ei creați de nimeni sau ei sunt creatorii?”

„Sau au creat ei Cerurile și Pământul? Nu, ei nu cred cu convingere!” [Coran, 52:35-36].

Politeiștii Îl recunoșteau pe Allah Preaînaltul ca Domn și Suveran, deși Îi făceau asociați în privința Divinității Sale, iar acest fapt i-a făcut să nu intre în Islam. Iar Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) a luptat împotriva lor și a considerat licite sângele și averile lor, deoarece aceștia au săvârșit politeism în adorare. Astfel, au adorat împreună cu El și alte entități, precum idolii, pietrele, Îngerii și altele.

2 - Credința în Divinitatea Sa:

Credința în Divinitatea Sa, și anume, faptul că El, Unicul, este Cel adorat într-o dreptate, fără niciun asociat. (Al-'ilah) înseamnă (Al-ma'luh), adică (Cel Adorat) cu dragoste, venerație și smerenie.

A Spus Allah Preaînaltul:

﴿وَالَهُكُمْ إِلَهٌ وَحْدٌ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ {163}

„Și Domnul vostru este un Domn Unic. Nu există altă divinitate în afară de El, Ar-Rahman [Cel Milostiv], Ar-Rahim [Îndurător].” [Coran, 2:163].

Și oricine își ia, alături de Allah, o altă divinitate pe care o adoră în locul Lui, divinitatea acesteia este nulă (neîntemeiată). A Spus Allah Preaînaltul:

﴿ذَٰلِكَ بِأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْحَقُّ وَأَنَّ مَا يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ هُوَ الْبَاطِلُ وَأَنَّ اللَّهَ هُوَ الْعَلِيُّ الْكَبِيرُ {62}

„Aceasta pentru că Allah este Adevărul, iar ceea ce cheamă ei în locul Său este deșertăciune și că Allah este Al-'Aliyy, [Cel mai Înalt] [și] Al-Kabir [Cel mai Mare].” [Coran, 22:62].

Și de aceea, Mesagerii (Pacea fie asupra lor), de la Noe și până la Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) și-au chemau popoarele la afirmarea Unicității lui Allah și la consacrarea adorării Sale exclusive, fără niciun asociat. Allah Preaînaltul a respins practica politeiștilor de a-și lua idoli drept divinități, pe care îi adorau împreună cu Allah, Preaslăvitul și Preaînaltul, căutând ajutor și refugiu la ei, prin două argumente raționale și anume:

Primul argument: niciunul dintre acești idoli pe care ei i-au luat ca obiecte de adorare nu deține vreo trăsătură a divinității. Ei sunt creați, nu creatori și nu le pot aduce niciun folos celor care îi adoră și nici nu pot îndepărta de ei vreun rău. Ei nu stăpânesc viața, și nici moartea și nici Învierea. După cum a Spus Allah Preaînaltul:

﴿وَاتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ ءَالِهَةً لَا يَخْلُقُونَ شَيْئًا وَهُمْ يُخْلَقُونَ وَلَا يَمْلِكُونَ أَنْفُسَهُمْ ضَرًّا وَلَا نَفْعًا وَلَا يَمْلِكُونَ مَوْتًا وَلَا حَيَاةً وَلَا تُشْعِرُونَ﴾ (3)

„Ei au luat în locul Lui dumnezei care nu creează nimic, ci care ei sunt creați, care nu-și pot aduce lor înșșiși nici rău și nici folos, și care nu au putere asupra morții, nici asupra vieții sau a Învierii.” [Coran, 25:3].

Al doilea argument: acești politeiști recunoșteau că Allah Preaînaltul este singurul Creator și Stăpânitor (rububiyyah), fără egal; iar aceasta implică faptul că ar fi trebuit să-L declare unic și în

ceea ce privește Adorarea (uluhiyyah), așa cum L-au recunoscut ca Unic în Stăpânire (rububiyyah) după cum a Spus Preaînaltul:

﴿قُلْ لِّمَنِ الْأَرْضُ وَمَنْ فِيهَا إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ 84 سَيَقُولُونَ لِلَّهِ قُلْ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ 85 قُلْ مَنْ رَبُّ السَّمُوتِ الْأَسْفَلِ وَرَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ 86 سَيَقُولُونَ لِلَّهِ قُلْ أَفَلَا تَتَّقُونَ 87 قُلْ مَنْ بِيَدِهِ مَلَكُوتُ كُلِّ شَيْءٍ وَهُوَ يُجِيرُ وَلَا يُجَارُ عَلَيْهِ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ 88 سَيَقُولُونَ لِلَّهِ قُلْ فَأَنَّى تُسْحَرُونَ 89﴾

„Spune [o, Mohammed]: „Cui îi aparțin Pământul și cei care se află pe el, dacă voi știți?”

„Ei vor spune: „Lui Allah!” Spune: „Oare voi nu voiți să luați aminte?”

„Spune: „Și Cine este Stăpânul celor șapte Ceruri și Stăpânul Tronului sublim?”

„Ei vor spune: „[Ele sunt ale] lui Allah!” Spune: „Și atunci nu vă veți teme de El?”

„Spune: „În Mâna Cui se află stăpânirea tuturor lucrurilor și Cine apără și de Cine nu există apărare dacă știți?”

„Ei vor spune: „Ale lui Allah sunt [toate]!” Spune: „Și cum se face că sunteți voi fermecați?” [Coran, 23:84-89]. Așadar, dacă au recunoscut Unicitatea în Stăpânire (rububiyyah), le revine obligația să-L dedice numai Lui Adorarea (uluhiyyah), doar Lui, și să nu-I asocieze pe nimeni în actele de adorare.

3 - Credința în Numele și Atributele Sale:

Adică recunoașterea a ceea ce Allah Și-a atribuit Sieși în Cartea Sa sau ceea ce Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) l-a

atribuit Lui în Tradițiile sale (Sunnah); dintre Numele și Atributele Sale, în modul care I se cuvine lui Allah Preaînaltul, fără a le denatura sensul, și fără a le nega, fără a încerca să explice modalitate în care acestea se produc și fără le reprezenta în mod fizic în creația Sa. A Spus Allah Preaînaltul:

﴿وَلِلَّهِ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَىٰ فَادْعُوهُ بِهَا وَذَرُوا الَّذِينَ يُلْحِدُونَ فِي أَسْمَائِهِ سَيُجْزَوْنَ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ﴾
(180)

„Și ale lui Allah sunt Numele Cele mai Frumoase, așadar chemați-L cu ele și depărtați-vă de cei care deviază în ceea ce privește Numele Lui. Ei vor fi răsplătiți după ceea ce fac!” [Coran, 7:180]. Și a Spus Preaînaltul:

﴿...لَيْسَ كَمِثْلِهِ شَيْءٌ وَهُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ﴾

„Nu este nimic asemenea cu El. El este As-Sami' [Cel care Aude Totul] și Al-Basir [Cel care Vede Totul].” [Coran, 42:11].

Șirk-ul are trei forme:

- 1 - Aș-Șirk al-Akbar: Politeismul major
 - 2 - Aș-Șirk al-Asghar: Politeismul minor
 - 3 - Aș-Șirk al-Khafy: Politeismul ascuns
- 1 - Aș-Șirk al-Akbar: Politeismul major

Iar definiția sa este: considerarea altcuiva ca fiind egal cu Allah în chestiuni specifice numai lui Allah, așa cum a Spus Allah Preaînaltul:

﴿إِذْ نُسَوِّكُمْ بِرَبِّ الْعَالَمِينَ﴾ (98)

„Când v-am făcut pe voi egali cu Stăpânul lumilor!” [Coran, 26:98].

Ceea ce presupune: îndreptarea adorării către altcineva în afară de Allah Preaînaltul, sau îndreptarea unora dintre actele de adorare către altcineva în afară de El, Preaslăvitul, precum rugile, căutarea adăpostului, jurământul, jertfa și alte forme de adorare.

Aș-Şirk al-Akbar (Politeismul major) presupune, de asemenea considerarea ca fiind licit și permis a ceea ce Allah Atotputernicul a interzis, interzicerea a ceea ce El a permis, sau renunțarea la ceea ce Allah a Poruncit, precum considerarea ca fiind permis ceea ce este cunoscut în mod fundamental ca fiind interzis în religie asemenea adulterului, consumului de alcool, comportamentului rău față de părinți, cămătăriei sau altele.

De asemenea, presupune interzicerea lucrurilor bune pe care Allah Preaînaltul le-a îngăduit, sau anularea a ceea ce Allah a Poruncit, precum credința că Rugăciunea nu este obligatorie, sau că Postul nu este obligatoriu, sau că Zakat-ul nu este obligatoriu.

Şirkul major impune anularea faptei de adorare împlinite și veșnicia în Focul iadului pentru cel care moare având aceste credințe. După cum a Spus Allah Preaînaltul:

{وَلَوْ أَشْرَكُوا لَحَبِطَ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ}

„Dar dacă ei i-ar fi alăturat Lui asociați, ar fi fost în deșert [tot] ceea ce ei au făcut.” [Coran, 6:88].

Iar cel care moare în această stare, nu are parte de iertarea lui Allah, și îi este interzis Paradisul, după cum a Spus Allah Preaînaltul:

{إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ...}

„Cu adevărat, Allah nu iartă să l se facă asociați, dar iartă ce este mai puțin de atât oricui Voiește El...” [Coran, 4:48]. Și a Spus Allah Preaînaltul:

{إِنَّهُ مَنْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ فَقَدْ حَرَّمَ اللَّهُ عَلَيْهِ الْجَنَّةَ وَمَأْوَاهُ النَّارُ...}

„Cu adevărat, cel care îi asociază lui Allah pe altcineva, Allah va face Paradisul interzis pentru el, iar adăpostul lui va fi Focul...” [Coran, 5:72].

2 - Aș-Şirk al-Asghar: Politeismul minor

Este ceea ce a fost numit Şirk în textele religioase, însă nu atinge nivelul Şirk-ului major; de aceea este considerat Şirk minor, precum a jura pe altcineva în afară de Allah Preaînaltul; sau a jura pe Kaaba, pe Profeți, pe onoare, pe viața cuiva și altele asemenea acestora, așa cum Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) a spus:

«مَنْ حَلَفَ بِغَيْرِ اللَّهِ فَقَدْ كَفَرَ أَوْ أَشْرَكَ».

„Cel care a jurat pe altceva în afară de Allah a comis un act de necredință sau de politeism.”¹

Cu toate acestea poate deveni politeism major, în funcție de ceea ce este în inima celui care îl comite.

¹ A fost relatat de Ahmad în Musnad-ul său, cu numărul (6072), și de At-Tirmidhi, cu numărul (1535), și s-a menționat că este un Hadis Hasan.

Prin urmare, dacă în inima celui care jură pe Profet sau pe un anumit Șeic există credința că acesta este asemenea lui Allah, sau că el poate fi invocat în locul lui Allah, sau că ar avea putere de decizie asupra Universului, atunci aceasta constituie politeism major, însă, dacă cel care jură pe altcineva în afară de Allah nu a avut această intenție, ci a rostit-o doar din obișnuință, acesta este un act de politeism minor. Acest fenomen este des întâlnit în anumite locuri, și de aceea se impune vigilență și avertizare, în vederea protejării și apărării monoteismului.

3- Aș-Șirk al-Khafy: Politeismul ascuns

Este fățarnicia aflată în inimi; precum cel care se roagă sau citește Coran pentru a fi văzut de oameni, sau Îl preamărește pe Allah pentru ca aceștia să îl aprecieze sau dă milostenie pentru ca aceștia să îl laude. Aceasta face ca fapta săvârșită din fățarnicie să fie lipsită de valoare, dar nu și celelalte fapte care au fost săvârșite cu sinceritate de Dragul lui Allah Preaînaltul.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) a spus:

«الشِّرْكُ فِي هَذِهِ الْأُمَّةِ أَخْفَى مِنْ دَيْبِ النَّمْلَةِ السَّودَاءِ عَلَى الصَّفَاةِ السَّودَاءِ فِي ظُلْمَةِ اللَّيْلِ، وَكَفَارَتُهُ أَنْ يَقُولَ: "اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ أَنْ أَشْرِكَ بِكَ شَيْئًا وَأَنَا أَعْلَمُ، وَأَسْتَغْفِرُكَ مِنَ الذَّنْبِ الَّذِي لَا أَعْلَمُ».

„Șirk-ul (politeismul) în această comunitate este mai ascuns decât mersul târât al unei furnici negre pe o piatră netedă și neagră în întunericul nopții, iar

ispășirea pentru el este să spună: „O, Allah! Caut adăpost la Tine din a-Ți face un asociat în mod conștient și Îți cer iertare pentru păcatul de care nu sunt conștient.”¹.

Categoriile de Kufr (necredință):

Prima categorie: Al-Kufr Al-Kabr (Necredința Majoră).

Această categorie atrage după sine sălășluirea veșnică în Focul iadului și este de cinci tipuri:

1 - Necredința tăgăduirii:

Ea reprezintă credința că Mesagerii mint. Acest lucru este rar întâlnit în rândul necredincioșilor, deoarece Allah Atotputernicul i-a sprijinit pe Trimișii Săi cu dovezi limpezi, ci, mai degrabă, situația acestor tăgăduitori este așa după cum i-a Descriș Allah:

﴿وَجَدُوا بِهَا وَاسْتَيْقَنَتْهَا أَنْفُسُهُمْ ظُلْمًا وَغُلُوًّا...﴾

„Și ei le-au tăgăduit, cu nedreptate și îngâmfare, chiar dacă sufletele lor erau convinse de ele...”
[Coran, 16:14].

2 - Necredința din sfidare și aroganță:

Aceasta este asemenea necredinței lui Iblis, căci el nu a tăgăduit Porunca lui Allah și nici nu a negat-

¹ Consemnat de Bukhari în Al-Adab Al-Mufrad, nr. (716), de Ahmad în Al-Musnad, nr. (19606), de Ad-Diya' Al-Maqdisi în Al-Ahadith Al-Mukhtara (150/1), și apreciat ca Sahih (autentic) de către Șeicul Albani în Sahih Al-Jami' As-Saghir, nr. (3731).

o, ci a întâmpinat-o cu refuz și aroganță. A Spus Allah Preaînaltul:

﴿وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ أَبَىٰ وَاسْتَكْبَرَ وَكَانَ مِنَ الْكَافِرِينَ﴾
{34}

„Și [spune] atunci când le-am spus Îngerilor: „Prosternați-vă dinaintea lui Adam!” Și s-au prosternat, cu excepția lui Iblis, care s-a împotrivit, a fost arogant și a devenit unul dintre necredincioși.” [Coran, 2:34].

3 - Necredința prin îndepărtare și refuzare:

Aceasta înseamnă că omul se abate cu auzul și inima sa de la urmarea Adevărului, astfel că nu-i mai acordă nicio atenție și nici importanță. A Spus Allah Preaînaltul:

﴿وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ ذُكِّرَ بِآيَاتِ رَبِّهِ ثُمَّ أَعْرَضَ عَنْهَا إِنَّا مِنَ الْمُجْرِمِينَ مُنتَقِمُونَ﴾
{22}

„Și cine este mai nelegiuit decât acela căruia i se pomenesc Versetele Domnului său, iar el se întoarce apoi de la ele? Noi suntem pedepsitori față de cei nelegiuiți!” [Coran, 32:22].

În ceea ce privește îndepărtarea parțială, aceasta reprezintă o formă de nelegiuire (Fisq) și nu necredință (Kufr), asemenea celui care se îndepărtează de la învățarea unor obligații religioase, precum regulile postului, ale pelerinajului și altele similare.

4- Necredința îndoielii:

Aceasta constă în ezitare și în faptul că omul nu are convingere fermă în Adevăr, ci are dubii în privința acestuia, așa cum este menționat în Cuvintele lui Allah Preaînaltul:

﴿وَدَخَلَ جَنَّتَهُ وَهُوَ ظَالِمٌ لِّنَفْسِهِ قَالَ مَا أَظُنُّ أَن تَبِيدَ هَذِهِ أَبَدًا 35 وَمَا أَظُنُّ السَّاعَةَ قَائِمَةً وَلَئِن رُّدِدتُ إِلَى رَبِّي لَأَجِدَنَّ خَيْرًا مِنْهَا مُنْقَلَبًا 36﴾

„A intrat în grădina lui, păcătuiind față de sine însuși [prin necredința sa] și a spus: „Nu cred că aceasta va pieri vreodată -”

Și nu cred că Ceasul va veni. Iar de voi fi adus la Domnul meu, voi găsi [loc] și mai bun decât ea, în schimb.” [Coran, 18:35-36].

5 - Necredința ipocriziei:

Aceasta presupune ca omul să își etaleze credința prin vorbe, ascunzând în inima sa tăgăduirea. Și a Spus Allah Preaînaltul:

﴿وَمِنَ النَّاسِ مَن يَقُولُ ءَامَنَّا بِاللّٰهِ وَبِالْيَوْمِ الْآخِرِ وَمَا هُمْ بِمُؤْمِنِينَ 8﴾

„Și printre oameni sunt unii care spun: „Noi credem în Allah și în Ziua de Apoi”, dar ei nu sunt credincioși.” [Coran, 2:8].

Acestea sunt tipurile de Kufr Akbar (Necredință Majoră) care îl scot pe făptuitorul lor din Islam. A doua categorie: Al Kufr Al Asghar (Necredință minoră).

Această categorie nu implică sălășluirea veșnică în Focul iadului, și este aceea categorie ce nu a fost redată în Coran și Sunnah în formă definită prin articolul hotărât 'Alif' și 'Lam', ci, mai degrabă,

apare în forma sa nehotărâtă. Exemplele în acest sens sunt multiple, dintre care amintim: Abu Hurairah (Allah să fie mulțumit de el) a relatat că Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) a spus:

«اَتْنَتَانِ فِي النَّاسِ هُمَا بِهِمْ كُفْرٌ: الطَّعْنُ فِي النَّسَبِ، وَالنِّيَاحَةُ عَلَى الْمَيِّتِ».

„Sunt două lucruri pe care oamenii le fac și în care este necredință: calomnierea originii cuiva și jelirea excesivă a morților.”¹

2) Credința în Îngeri:

Aceștia aparțin lumii nevăzute a necunoscutului, și au fost creați de Allah Preaînaltul din lumină. Ei Îl sunt robi adoratori ai lui Allah Preaînaltul, și nu dețin sub nicio formă Atributele Divinității sau ale Stăpânirii Divine. Și ei nu Îl neascultă pe Allah în ceea ce le poruncește, și împlinesc ceea ce le-a fost cerut. Ei sunt atât de numeroși, că numai Allah Preaînaltul Știe numărul lor.

Credința în Îngeri presupune patru aspecte, și anume:

1. Credința în existența lor.

2. Credința în cei ale căror nume ne-au fost făcute cunoscute, precum: Gavriil, Mihail, Israfil și alții. Cât despre cei al căror nume nu îl cunoaștem, credem în ei în mod general.

¹ Hadis consemnat de Muslim, cu numărul (121), și de Ahmad în Musnad, cu numărul (10434).

3. Credința în atributele lor care ne-au fost făcute cunoscute în Coran și în Sunnah (Tradițiile Profetice), precum descrierea lui Gavriil, despre care Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) ne-a înștiințat că l-a văzut în înfățișarea în care Allah Preaînaltul l-a creat, cu cele șase sute de aripi ale sale acoperind orizontul.

4. Credința în faptele lor cunoscute nouă, precum Slăvirea lui Allah Preaînaltul și adorarea Lui zi și noapte, fără plictiseală și fără slăbiciune.

Ca de exemplu, Gavriil - cel demn de încredere, însărcinat cu Revelația.

Israfil - cel însărcinat cu Suflarea în Trâmbiță.

Îngerul morții - însărcinat cu luarea sufletelor în momentul morții.

Malik - păzitorul Iadului, Ridwan - păzitorul Raiului, și alții.

3) Credința în Scripturi:

Ceea ce se înțelege prin „Cărți” (sau Scripturi) sunt Cărțile Sfinte pe care Allah Preaînaltul le-a pogorât Trimișilor Săi, drept călăuzire și îndurare pentru omenire, pentru ca aceasta să dobândească fericirea în această viață, cât și în Viața de Apoi.

Credința în Cărțile revelate cuprinde patru aspecte:

1. Credința că ele sunt cu adevărat pogorâte de la Allah.

2. Credința în cele ale căror nume le cunoaștem, precum Coranul pogorât Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa), Torah, revelată Profetului Moise (Pacea fie asupra sa), Evanghelia pogorâtă Profetului Iisus (Pacea fie asupra sa), și Psalmii (az-Zabur) revelați Profetului David (Pacea fie asupra sa).

În ceea ce privește acele Scripturi al căror nume nu îl cunoaștem, credem în ele în mod general.

3. Credința în adevărul celor pe care ele le conțin; precum relatările din Coran și informațiile din Cărțile Divine anterioare care nu au fost denaturate.

4. Împlinirea reglementărilor care nu au fost abrogate din acestea și acceptarea și supunerea față de ele, fie că le înțelegem sau nu rostul. Toate Cărțile Divine anterioare au fost abrogate prin revelarea Coranului cel Măreț. Astfel, nu este permisă aplicarea niciuneia dintre Legile cuprinse în Cărțile anterioare, în afara a ceea ce este autentic și confirmat de Coran sau de Sunnah Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa).

4) Credința în Mesageri (Pacea fie asupra lor):

Termenul Ar-Rusul (Mesagerii sau Trimișii) reprezintă pluralul lui Rasul (Mesager sau Trimis) și desemnează acei oameni cărora li s-a revelat o Lege și care au fost însărcinați să o transmită mai

departe. Primul dintre ei a fost Nuh (Noe - Pacea lui Allah fie asupra sa), iar ultimul a fost Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa). Ei sunt oameni, creații ale lui Allah, și nu le aparține nicio trăsătură a Stăpânirii Divine sau a Divinității.

Credința în Mesageri cuprinde:

1. Credința că profeția lor este un adevăr de la Allah, iar cel care a arătat necredință față de Mesajul unuia dintre ei, a arătat necredință față de ei toți.

2. Credința în cei ale căror nume ne-au fost făcute cunoscute dintre Mesageri, precum: Mohammed, Avraam, Moise, Iisus și Noe (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lor). Aceștia sunt cei înzestrați cu hotărâre fermă dintre Mesageri.

Cât despre Trimișii ale căror nume nu ne-a fost făcute cunoscute, noi credem în ei în mod general. A Spus Allah Preaînaltul:

﴿وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلًا مِّن قَبْلِكَ مِنْهُمْ مَّن قَصَصْنَا عَلَيْكَ وَمِنْهُمْ مَّن لَّمْ نَقْصُصْ عَلَيْكَ...﴾

„Noi am trimis Mesageri și mai înainte de tine. Despre unii dintre ei ți-am povestit, iar despre alții dintre ei nu ți-am povestit...” [Coran, 40:78].

3. Credința în veridicitatea relatărilor autentice despre aceștia (Pacea fie asupra lor).

4. Urmarea Legii (Șariah) a aceluia care ne-a fost trimis dintre ei și el este pecetea și încheietorul

tuturor profetilor, Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa).

5. Credința în Ziua de Apoi:

Aceasta este Ziua Judecării, în care oamenii vor fi readuși la viață pentru a fi socotiți și răsplătiți. Ea a fost numită astfel pentru că după aceasta nu va mai exista nicio altă zi. Atunci, oamenii Paradisului își vor primi locurile lor în Paradis, iar oamenii Focului își vor primi locurile lor în Iad.

Credința în Ziua de Apoi presupune trei aspecte:

a. Credința în Înviere:

și anume readucerea la viață a celor morți odată cu cea de a doua Suflare în Trâmbiță, atunci când oamenii vor fi înfățișați Stăpânului Lumilor, desculți fără de încălțări, goi fără de acoperăminte și necircumciși. A Spus Preaînaltul:

﴿كَمَا بَدَأْنَا أَوَّلَ خَلْقٍ نُعِيدُهُ وَعُدَّا عَلَيْنَا إِنَّا كُنَّا فَاعِلِينَ 104﴾

„Așa cum am Făcut Noi prima făptură, o vom face din nou. Aceasta este o Promisiune pe care Noi am făcut-o și pe care o Îndeplinim.” [Coran, 21:104].

b. Credința în socoteală și răsplată:

atunci când robul va fi judecat pentru fapta sa și va fi răsplătit pentru aceasta. A Spus Preaînaltul:

﴿إِنَّ إِلَيْنَا إِيَابَهُمْ 25 ثُمَّ إِنَّ عَلَيْنَا حِسَابَهُمْ﴾

„La Noi este întoarcerea lor.

Și, cu adevărat, Nouă Ne revine să le cerem lor socoteală!” [Coran, 88:25-26].

c. Credința în Paradis și în Iad,

și în faptul că ele sunt locul veșnic și definitiv de întoarcere al întregii creații. Raiul este casa desfătărilor și binecuvântărilor, pregătită de către Allah Preaînaltul pentru dreptcredincioșii evlavioși, care au împlinit ascultarea și supunerea față de Allah și de Trimisul Său (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa). În ea se află ceea ce niciun ochi nu a văzut, nicio ureche nu a auzit și nici nu a trecut vreodată prin mintea vreunui om.

În ceea ce privește Iadul, el este sălașul pedepsei, pe care Allah Preaînaltul l-a pregătit pentru necredincioșii care nu au crezut în El și s-au răzvrătit împotriva Trimișilor Săi. În el se află feluri de pedepse și chinuri pe care mintea umană nici măcar nu și le-ar putea imagina.

6. Credința în Destin, cu ceea ce este bun și rău în el

Semnificația conceptului de Destin: presupune ceea ce Allah Preaînaltul a Predestinat că va fi, conform Științei Sale premergătoare tuturor lucrurilor și în acord cu Înțelepciunea Sa Divină.

Credința în Destin presupune patru aspecte, și anume:

1 - Știința: Credința în Cunoașterea și Știința lui Allah Preaînaltul și în faptul că El Știe tot ceea ce a fost și tot ceea ce va fi și cum va fi, în mod general și

în detaliu, de la începutul începuturilor și până la sfârșit. Și El, Preaslăvitul, este Atoatecunoscătorul celor ce nu au fost să fie, precum și al felului în care ele ar fi fost dacă ar fi existat. După cum a Spus Allah Preaslăvitul:

{وَلَوْ رُدُّوْا لَعَادُوْا لِمَا نُهُوْا عَنْهُ ...}

„Și dacă s-ar întoarce [la viața pământească], ar reveni neîndoielnic la cele ce le-au fost interzise...”
[Coran, 6:28].

2- Scrierea (Al-Kitabah): Faptul că Allah Preaînaltul a Scris destinele tuturor lucrurilor, până în Ziua Judecății, după cum a Spus Preaînaltul:

{أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللّٰهَ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ إِنَّ ذَلِكَ فِي كِتَابٍ إِنَّ ذَلِكَ عَلَى اللّٰهِ يَسِيرٌ}

„Nu știi că Allah Știe ceea ce este în Cer și pe Pământ? Acestea sunt într-o Carte (scrisă). Cu adevărat, acesta este pentru Allah [un lucru] ușor!”
[Coran, 22:70].

3. Voia și Hotărârea: Credința că nimic nu se produce în acest Univers decât prin Voia lui Allah Cel Atotputernic. A Spus Preaînaltul:

{وَرَبُّكَ يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ ...}

„Și Domnul tău Creează ceea ce Voiește și Alege ...” [Coran, 28:68]. Omul, de asemenea, este înzestrat cu voință, însă aceasta nu este independentă de Voia lui Allah, așa cum a Spus Allah Preaînaltul:

{وَمَا تَشَاءُوْنَ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللّٰهُ رَبُّ الْعَالَمِيْنَ}

„Dar voi nu puteți voi decât dacă Voiește Allah, Stăpânul lumilor.” [Coran, 81:29].

4. Creația: Credința în faptul că Allah Preaslăvitul și Preaînaltul a creat toate creaturile, faptele și acțiunile lor, atât pe cele bune, cât și pe cele rele. A Spus Preaînaltul:

﴿اللَّهُ خَلَقَ كُلَّ شَيْءٍ وَهُوَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ وَكِيلٌ﴾

„Allah este Creatorul tuturor lucrurilor și El este peste toate Chezaș!” [Coran, 39:62].

Iar aceste aspecte au fost redată în următorul Verset:

Cunoașterea, Scrierea, Voia Domnului nostru ***
Creația Sa — aducerea în existență și formare.

Al treilea subiect - Perfecțiunea (Al-Ihsan):

Ihsan-ul: este un stâlp unitar de bază și presupune să Îl adori pe Allah ca și cum L-ai vedea, pentru că dacă tu nu Îl poți vedea, cu adevărat El te Vede.

Aceasta înseamnă ca omul să împlinească ceea ce Allah i-a rânduit ca adorare, ca și cum ar sta înaintea Sa, iar aceasta implică o teamă desăvârșită și întoarcerea la El cu căință, Preaînaltul. De asemenea, se impune împlinirea actelor de adorare în conformitate cu Sunnah Mesagerului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa).

Ihsan-ul are două ranguri, iar adepții săi se situează pe două niveluri:

Primul rang: „al-Muṣaḥasah” - nivelul contemplării (și al „vederii” lui Allah cu inima sa) și cea mai înaltă dintre cele două. Aceasta presupune ca dreptcredinciosul să acționeze ca și cum L-ar vedea pe Allah Atotputernicul cu inima sa, astfel încât inima îi este luminată de credință și nevăzutul din lumea necunoscutului devine asemenea a ceea ce este văzut și perceput.

Al doilea rang: „al- Ikhlās” și „al-Muraqabah” - nivelul sincerității și al supravegherii (conștiinței prezenței și supravegherii de către Allah). Aceasta înseamnă ca robul să se străduiască să fie conștient de faptul că Allah îl Observă și îl Privește și este Atoateștiutor al stării sale; iar dacă el conștientizează acest aspect, îi va fi sincer devotat lui Allah Preaînaltul.

Al patrulea subiect: O scurtă prezentare a principiilor Ahl-us-Sunnah wa al-Jamah:

În primul rând: Urmarea celor menționate în Coran și Sunnah, atât în interior, cât și în ceea ce este vădit, și a nu pune cuvântul niciunui om mai presus de Cuvântul lui Allah Atotputernicul și de cuvântul Trimisului Său (Pacea și binecuvântarea lui Alla fie asupra sa).

În al doilea rând: integritatea inimilor și a limbilor lor față de companionii Trimisului lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa), și credința că, după Profet (Pacea și binecuvântarea

lui Allah fie asupra sa), califatul a fost preluat de Abu Bakr, apoi de Omar, apoi de Othman, apoi de Ali (Allah să fie mulțumit de ei toți).

În al treilea rând: Iubirea și loialitatea față de cei dreپți dintre membrii familiei Mesagerului lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa).

În al patrulea rând: a nu se răzvrăti împotriva conducătorilor și orânduitorilor, chiar dacă aceștia comit nedreptăți, și să se roage pentru îndreptatea lor și îndepărtarea oricărui rău de la ei, și să nu se roage împotriva lor. Astfel, supunerea față de ei este o poruncă obligatorie ce decurge din supunerea față de Allah Atotputernicul, atât timp cât ei nu poruncesc săvârșirea unui păcat. Iar dacă ei poruncesc un păcat, atunci nu este permis să fie ascultați în această privință, dar să fie ascultați în ceea ce este bun.

În al cincilea rând: Credința în miracolele specifice dreptcredincioșilor preacuvioși aleși de Allah; Acestea sunt manifestările extraordinare, care depășesc ordinea obișnuită a lucrurilor, pe care Allah le face să apară prin intermediul lor.

În al șaselea rând: ei nu îi declară necredincioși pe musulmani doar pentru săvârșirea de păcate minore sau majore, precum o fac secta al-Khauarij, ci, frăția întru credință rămâne statornică în ciuda păcatelor. Iar despre cel care păcătuiește ei spun: acesta este un dreptcredincios prin credința sa și un nelegiuit prin păcatul său major.

Al doilea capitol: Aspecte legate de acte de adorare

Primul subiect: Purificarea

Purificarea, în sens lingvistic presupune curățirea și îndepărtarea de impuritățile materiale și morale.

Iar în sens religios presupune anularea stării de impuritate și îndepărtarea impurității. Purificarea este cheia Rugăciunii, și, prin urmare, însușirea ei este una dintre cele mai importante îndatoriri religioase, despre care fiecare musulman are obligația să învețe și să arate interes.

Prima parte - Tipurile de apă:

1- Purificatoare: cu care purificarea este validă, fie că rămâne în starea sa naturală, precum apa ploilor, a râurilor sau a mărilor, fie că este amestecată cu o substanță pură care nu o domină și nici nu îi schimbă caracterul sau denumirea de apă.

2 - Impură: nu este permisă utilizarea sa pentru purificare, și nu anulează, astfel, starea de impuritate, și nici nu înlătură impuritatea. Ea este apa a cărei culoare, gust sau miros s-a schimbat din cauza impurității.

2. Impuritatea

Impuritatea: este o murdărie specifică, care, prin natura sa interzice îndeplinirea Rugăciunii; precum urina, excrementele, sângele și altele; iar acestea se

pot afla pe corp, într-un loc anume sau pe îmbrăcăminte.

Principiul de bază în privința tuturor lucrurilor este permisivitatea și purificarea, și, astfel, cel care susține impuritatea unui lucru, trebuie să aducă o dovadă palpabilă a acesteia. Nu sunt considerate impurități: flegma, transpirația omului și transpirația măgarului, ci, dimpotrivă, acestea sunt pure, chiar dacă sunt forme de murdărie. Tot ceea ce este impur este și murdar, dar nu și invers.

Impuritatea are trei niveluri:

Primul tip: Impuritatea majoră,

precum impuritatea lucrului lins de un câine. Metoda de purificare a acesteia este spălarea de șapte ori, prima oară folosind pământ curat.

Al doilea tip: Impuritatea minoră,

precum urina unui băiețel sugar care ajunge pe haine sau pe ceva asemănător. Purificarea ei se realizează prin stropirea cu apă până când aceasta acoperă complet locul respectiv, fără a fi nevoie de frecare sau de stoarcere.

A treilea tip: Impuritatea intermediară,

precum urina, excrementele umane și majoritatea impurităților, dacă acestea ajung pe pământ, pe o haină sau pe alte lucruri asemănătoare. Purificarea ei se realizează prin îndepărtarea urmelor materiale ale impurității, dacă acestea există, și prin curățarea locului

contaminat cu apă sau cu orice alt mijloc eficient de curățare.

Dintre cele pentru care există dovezi confirmate privind impuritatea lor se numără:

1 - Urina omului și fecalele sale.

2 - „Al-Madhy” (lichidul preseminal) și „Al-uady” (lichidul post-urinar)¹.

3 - Excrementele animalelor a căror carne nu se mănâncă.

4 - Sângele menstruației și al lăuziei.

5 - Saliva câinelui

6- Hoitul (sau un trup fără viață), fiind exceptate următoarele situații:

a) Omul, dacă moare.

b) Peștele sau lăcusta moarte.

c) Vietățile care au murit dar nu au sânge care curge, precum muștele, furnicile, albinele și altele asemenea.

d) Osul, cornul, unghia, părul și penele hoitului (ale animalului mort).

Modul de purificare a impurității este următorul:

¹ (Madhy - Lichidul preseminal sau prejaculator): un lichid subțire și incolor care este eliminat în timpul preludiului, la amintirea sau intenționarea actului sexual, la privirea la ceva excitant sau în alte circumstanțe asemănătoare; eliminat sub formă de picături, fără ca uneori eliminarea sa fie simțită. (uady - lichidul post-urinar): este un lichid alb și vâscos care este eliminat după urinare sau la ridicarea unei greutate.

1- Cu apă, care este principiul de bază în purificarea impurităților, astfel că nu se înlocuiește cu nimic altceva.

2- Ceea ce este prevăzut de Legea Islamică referitor la modul de purificare a impurităților sau a celor care au fost atinse de o impuritate:

a) Pielea animalului mort este purificată prin tăbăcire.

b) Vasul care a fost lins de un câine se purifică prin spălarea de șapte ori, prima oară cu pământ.

c) Haina pătată cu sânge menstrual se purifică prin frecare, apoi spălarea cu apă, iar la final clătirea sa. Dacă după aceea rămâne totuși o urmă sau o pată, acest lucru nu dăunează în niciun fel.

d) Marginile veșmântului femeii se purifică prin pământul curat (pur) pe care îl atinge.

e) Haina murdărită de urina unui copil sugar se purifică prin stropirea cu apă, în cazul unui băiat și prin spălare ei de urina, în cazul unei fete.

f) Haina murdărită de Madhy se purifică prin stropirea respectivei zone cu apă.

g) Talpa se purifică prin ștergerea acesteia pe pământ curat (pur).

h) Pământul pe care există o impuritate se purifică prin turnarea unei găleți cu apă pe locul respectiv sau prin lăsarea acestuia până se usucă de la Soare sau de la vânt; iar atunci când urma impurității dispare, acesta devine curat (pur).

În al treilea rând: Acțiunile interzise celui aflat în stare de impuritate rituală:

Acțiunile interzise celui aflat în stare de impuritate rituală minoră sau majoră:

1 - Rugăciunea obligatorie sau voluntară, conform relatării lui Ibn Omar (Allah să fie mulțumit de el și de tatăl său) că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) a spus:

«لَا يَقْبَلُ اللَّهُ صَلَاةً بِغَيْرِ طُهُورٍ».

„Allah nu acceptă nicio Rugăciune fără purificare.”¹

2 - Atingerea Coranului, potrivit celor menționate în scrisoarea pe care Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) i-a trimis-o lui 'Amr ibn Hazm, în care a spus:

«لَا يَمَسُّ الْقُرْآنَ إِلَّا طَاهِرٌ».

„Nu atinge Nobilul Coran decât cel pur.”²

3 - Înconjurarea rituală a Sfintei Case (Tauaf), pentru că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) a spus:

«الطَّوَافُ بِالْبَيْتِ صَلَاةٌ، إِلَّا أَنْ اللَّهَ أَبَاحَ فِيهِ الْكَلَامَ».

„Înconjurarea Casei (Tauaf) este ca și o rugăciune, cu excepția faptului că Allah a permis vorbirea în

¹ Hadis consemnat de Muslim, cu numărul (224).

² Hadis consemnat de Malik în Al-Muuatta cu numărul (680 și 219), Ad-Darmi numărul (312) și Abdur-Razzaq în Al-Musannaf numărul 1328), și apreciat ca sahih (autentic) de Sheikh al-Albani în „Irua al-Ghalil” numărul (122).

timpul său¹.” Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) a efectuat abluțiunea pentru Tauaf, și a fost confirmat de la el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) că i-a interzis femeii aflate la menstruație să facă Tauaf (înconjurarea rituală a Kaabei) până ce se purifică.

Acțiunile interzise în mod specific celui aflat în stare de impuritate rituală majoră sunt:

1 - Recitarea Coranului, potrivit relatării lui Ali (Allah să fie mulțumit de el): „Nimic nu-l oprea pe Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) de la Coran, cu excepția stării de Janabah (impuritate majoră după un contact sexual).”²

2- Rămânerea în moschee fără abluțiune; conform Cuvântului lui Allah Preaînaltul:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَقْرِءُوا الصَّلَاةَ وَأَنْتُمْ سَكْرَىٰ حَتَّىٰ تَعْلَمُوا مَا تَقُولُونَ وَلَا جُنُبًا إِلَّا عَابِرِي سَبِيلٍ حَتَّىٰ تَغْتَسِلُوا...﴾

„O, voi cei care credeți! Nu vă apropiați de Rugăciune [As-Salat] atunci când sunteți beți, ca să știți ce spuneți [lui Allah], nici atunci când sunteți în stare de janabah - cu excepția celor care trec

¹ Hadis consemnat de Nisa'i, numărul (12808) și Ahmad numărul(15423), și apreciat ca sahih (autentic) de către Sheikh Al-Albani în „Irua' al-Ghalil”, numărul (121).

² hadis consemnat de Ibn Majah, cu numărul (594), și de Ibn Hibban, cu numărul (799); și apreciat ca Da'if (slab) de Sheikh Al- Albani în Da'if Sunan At-Tirmidhi, cu numărul (146).

[printr-un loc de rugăciune] - până ce nu vă veți curăța [întreg corpul]...” [Coran, 4:43].

Dacă cel care se află într-o stare de impuritate majoră îndeplinește abluțiunea, îi este permis apoi să poposească în moschee. De asemenea, celui aflat într-o stare de impuritate majoră (dar care nu a făcut abluțiunea) îi este permis să treacă prin moschee doar pentru a o traversa, fără a poposi în ea.

În al patrulea rând: Manierele referitoare la facerea nevoilor:

În cazul facerii nevoilor este recomandat:

1 - Izolarea și ascunderea de oameni la momentul facerii nevoilor fiziologice.

2 - Rostirea rugii de intrare la locul unde își face nevoile, și anume:

«اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنَ الْخُبْثِ وَالْخَبَائِثِ».

„O, Allah, caut adăpost la Tine de necurat și de necurate [de diavoli]!”¹.

De asemenea, în momentul facerii nevoilor se impune:

1 - Curățarea completă de urină.

2. Acoperirea părților din corp care nu trebuie dezvăluite („Aura”).

¹ Hadis consemnat de Bukhari, cu numărul (142), și de Muslim, cu numărul (122).

La satisfacerea nevoilor fiziologice sunt interzise următoarele:

1 - Îndreptarea către Qibla sau întoarcerea cu spatele la aceasta.

2- Facerea nevoilor pe drumurile și în locurile publice.

3 - Urinarea în apa stătătoare.

Acțiuni reprobabile și neplăcute legate de facerea nevoilor:

1 - Atingerea organului genital cu mâna dreaptă în timp ce își face nevoile.

2- Curățarea cu apă sau prin ștergere cu mâna dreaptă.

3 - Este neplăcut să se vorbească în timpul satisfacerii nevoilor, și cu atât mai mult să se menționeze Numele lui Allah, Cel Atotputernic și Măreț.

Al cincilea: Dispoziții privind purificarea după îndeplinirea nevoilor fiziologice:

Al-Istinja' este îndepărtarea urmelor impurităților eliminate prin cele două căi naturale (urinară și anală) prin spălarea cu apă.

Istijmar-ul este îndepărtarea impurității eliminate din cele două căi naturale prin altceva decât apă, precum o bucată de piatră sau hârtie. Condițiile materialului folosit pentru Istijmar (curățarea uscată):

1 - Să fie permis (acceptat din punct de vedere islamic).

2. Să fie curat, pur.

3 - Să fie curățat.

4 - Să nu fie un os sau bălegar.

5 - Să nu se realizeze cu ceva sacru, precum foile care conțin Numele lui Allah Cel Atotputernic și Preamăreț.

Este permisă recurgerea exclusivă la curățarea uscată (Istijmar) cu două condiții:

1- Impuritatea îndepărtată să nu se răspândească dincolo de locul său obișnuit.

2- Curățarea să se facă cu cel puțin trei pietre (hârtie, bucăți de materie solidă etc) cu care să curețe.

Partea a șasea: Reglementările pentru abluțiune

Împlinirea abluțiunii este obligatorie pentru trei acte de adorare:

1 - Rugăciunea, indiferent că este obligatorie sau voluntară.

2 - Atingerea Coranului.

3 - Înconjurarea rituală a Ka'abei (Tauaf)

Condițiile abluțiunii - Uudu:

1- Să fie musulman.

2 - Să aibă rațiune.

3 - Maturitatea intelectuală și capacitatea de a discerne.

4. Intenția, care se face în inimă, iar verbalizarea ei este o inovație (Bida'a), iar oricine își propune să împlinească abluțiunea, deja și-a formulat în interiorul lui această intenție. Însă, spălarea membrelor implicate în abluțiune, cu intenția de a se răcori sau de a se curăța, nu este considerată abluțiune.

5 - Menținerea și continuitatea ei: adică să nu intenționeze întreruperea ei până ce nu își completează purificarea.

6 - Încetarea a ceea ce anulează abluțiunea, excepție făcând de la aceasta persoana cu incontinență permanentă și femeia cu Istihaadah (scurgeri de sange vaginal în afara menstruației).

7 - Purificarea cu apă sau materii solide, pentru cel care a eliminat urină sau fecale.

8 - Caracterul purificator al apei și permisiunea folosirii sale.

9 - Îndepărtarea a ceea ce împiedică ajungerea apei la piele.

10 - Intrarea timpului destinat Rugăciunii pentru cel aflat într-o stare de impuritate rituală continuă. Actele obligatorii ale abluțiunii:

1 - spălarea feței, incluzând clătirea gurii și spălarea și suflarea nasului.

2 - spălarea mâinilor până la coate, inclusiv.

3 - ștergerea în întregime a capului și a urechilor.

4 - spălarea picioarelor, incluziv gleznele.

5 - respectarea ordinii părților corpului la abluțiune.

6 - continuitatea, să nu se lase un interval lung de timp între spălarea părților corpului.

Modalitatea de îndeplinire a abluțiunii:

1 - Tasmiah (rostirea înainte de începerea abluțiunii a formulei Bismillah - În Numele lui Allah).

2 - spălarea de trei ori a mâinilor.

3 - spălarea feței de trei ori, incluzând în primul rând clătirea gurii și spălarea și suflarea nasului.

4 - spălarea de trei ori a mâinilor până la coate, inclusiv, începând cu mâna dreaptă, apoi cea stângă.

5 - ștergerea capului și a urechilor.

6 - spălarea picioarelor până la glezne de trei ori, începând cu piciorul drept, apoi cu cel stâng.

Nulificatorii abluțiunii:

1- Ceea ce este eliminat prin cele două căi naturale ale corpului, cum ar fi urina, gazele intestinale și materiile fecale.

2- Scurgerile impure și abundente din corp.

3- Pierderea stării de rațiune din cauza somnului sau a altor cauze.

4 - Atingerea directă a părților intime (din față sau din spate) fără o barieră.

5 - Mâncarea cărnii de cămilă.

6 - Renunțarea la Islam (apostazia), Allah să ne ferească pe noi și pe toți musulmanii de aceasta.

Al șaptelea: Reglementările privind ștergerea peste încălțări și ciorapi:

1- Încălțările (Al-khuff): sunt încălțările confecționate din piele sau ceva asemănător.

2 - Ciorapul este îmbrăcămintea și acoperământul pentru picioare, confecționat din lână, bumbac sau alte materiale asemănătoare.

Condițiile pentru ștergerea peste încălțăminte sau șosete în timpul abluțiunii:

1. Să fie încălțate după ce s-a făcut purificarea completă.

2 - Să acopere picioarele, inclusiv gleznel.

3 - Să fie curate, pure.

4 - Ștergerea să fie realizată în perioada de timp delimitată de reglementările islamice.

5 - Ștergerea să fie făcută în timpul abluțiunii, nu pentru baia rituală generală.

6 - Încălțăminte și cele asemenea ei să fie permise (acceptate de Legea Islamică), iar în cazul în care, spre exemplu, sunt procurate prin mijloace ilicite sau sunt din mătase naturală, care este interzisă în cazul bărbaților, nu este permisă ștergerea peste ele, întrucât o permisiune nu se poate baza pe un lucru interzis.

Limita de timp permisă pentru ștergerea încălțărilor:

Este de o zi și o noapte pentru rezident, iar pentru călător de trei zile și trei nopți.

Modalitatea de realizare a ștergerii:

Se umezește mâna cu apă și se șterge partea superioară a șosetelor groase sau a încălțărilor din piele, de la degetele picioarelor până spre gambă, o singură dată.

Acțiuni care invalidează ștergerea peste încălțări:

1. Terminarea perioadei de validitate a ștergerii pe deasupra încălțărilor.

2 - Scoaterea șosetelor sau a uneia dintre ele.

3 - Survenirea stării de impuritate majoră.

Încadrarea reglementării privind ștergerea pe deasupra încălțărilor:

Aceasta este o concesie și o permisiune, iar practicarea ei este preferabilă scoaterii ciorapilor și spălării picioarelor, în sensul acceptării înlesnirii oferite de Allah Atotputernicul, urmării exemplului Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) și opunerii inovatorilor.

3 - Ștergerea peste atele, bandaje și plasturi:

„Al-Giabair” sunt atelele cu care sunt imobilizate oasele fracturate, confecționate din ghips, bucăți de lemn sau din alte materiale similare.

Al-Asa'ib sunt pansamentele care se leagă peste o rană, contuzie sau arsură și sunt confecționate din pânză sau din alte materiale asemănătoare.

Al-Lusuq sunt plasturii care se lipesc peste răni sau peste pustulele pentru tratament.

Încadrarea Islamică a ștergerii peste ele:

Aceasta este permisă atunci când există necesitatea ca ele să fie păstrate, cu condiția de a nu se depăși zona necesității.

Nu este permisă în cazul în care necesitatea care impunea păstrarea ei a încetat să mai existe sau dacă îndepărtarea ei nu aduce dificultatea sau vătămare.

Modalitatea de realizare a ștergerii peste acestea:

Se spală zonele din prejurul ei și se șterge pe deasupra ei din toate părțile, dar se șterge ceea ce depășește locul abluțiunii.

A opta parte: Reglementările referitoare la purificarea uscată:

At-Tayammum reprezintă ștergerea feței și a mâinilor cu pământ pur, cu intenția purificării, într-o manieră specifică.

Încadrarea juridică a acesteia:

Purificarea uscată (Tayammum) trebuie realizată în locul abluțiunii și al Ghusl-ului atunci când nu se găsește apă sau aceasta nu poate fi folosită.

Înțelepciunea prescrierii sale:

Purificarea rituală uscată (fără apă - Tayammum) este una dintre caracteristicile specifice Națiunii profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa); și nu a fost cunoscută la popoarele de dinainte, fiind o ușurare

din partea lui Allah pentru această comunitate și o binefacere din partea Lui față de ea.

Cazurile în care este prescrisă purificarea rituală uscată (Tayammum):

1- Dacă lipsește apa, fie în localitatea de rezidență, fie în călătorie, iar omul o caută, dar nu o găsește.

2 - Dacă dispune de apă necesară pentru băut sau pentru prepararea hranei și, dacă ar folosi-o pentru purificare, s-ar expune pe sine sau pe altă persoană ori pe un animal protejat la riscul de a suferi de sete, atunci îi este permis să păstreze apa pentru această nevoie.

3 - Dacă se teme că folosirea apei îi va dăuna trupului din cauza unei boli sau îi va întârzia vindecarea.

4- Dacă nu poate folosi apa din cauza unei boli care nu îi permite să se miște, nu are pe nimeni care să-l ajute să facă abluțiunea și se teme că timpul Rugăciunii va ieși.

5 - Dacă se teme că folosirea apei îi poate fi nocivă din cauza frigului și nu găsește cu ce să o încălzească, face purificarea rituală uscată și se roagă.

Modalitatea de a efectua purificarea rituală uscată (Tayammum):

Să atingă pământul cu ambele mâini, ținând degetele ușor depărtate, apoi să își șteargă fața cu partea interioară a degetelor și să își șteargă

palmele cu podul palmelor, având grijă ca ștergerea să cuprindă întreaga față și ambele palme.

Anularea purificării rituale uscate (Tayammum):

1- Găsirea apei, dacă Purificarea Uscată a fost efectuată din cauza lipsei acesteia, sau puțința de a o folosi, în cazul în care Purificarea Uscată a fost săvârșită din cauza neputinței de a o folosi.

2. Este invalidată de una dintre acțiunile care anulează abluțiunea sau de una dintre situațiile care impun îmbăierea (Ghusl) pentru impuritate majoră, precum starea de impuritate de după întreținerea de relații sexuale, menstruația și lăuzia.

Reglementarea islamică pentru cel incapabil de a folosi apa și de a efectua abluțiunea uscată (Tayammum):

Cel care nu are acces la apă și la pământ, sau a ajuns într-o stare în care nu își poate atinge pielea nici cu apă, nici cu pământ, va săvârși Rugăciunea în starea în care se află, fără abluțiune și fără purificare uscată; deoarece Allah nu impune niciunui suflet o sarcină peste puterile sale. Și chiar dacă ar găsi apă și pământ după aceea, sau ar putea să le folosească, el nu trebuie să recupereze Rugăciunea pe care a împlinit-o, deoarece a îndeplinit ceea ce i-a fost poruncit, conform Cuvântului lui Allah:

﴿...فَاتَّقُوا اللَّهَ مَا اسْتَطَعْتُمْ...﴾

„Deci, fiți cu frică de Allah atât cât puteți...”
[Coran, 64:16], și pentru că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) a spus:

«إِذَا أَمَرْتُكُمْ بِأَمْرٍ فَأَتُوا مِنْهُ مَا اسْتَطَعْتُمْ».

„Dacă v-am poruncit un lucru, faceți din el cât puteți”¹.

Observație: Dacă o persoană a făcut Tayammum pentru impuritățile majore, apoi găsește apă, atunci trebuie să se spele cu apă.

Capitolul 9: Reglementările pentru menstruație (Haid) și sângerare post-partum (Nifass):

1. Menstruația

Este un sânge natural și firesc, care este eliminat din interiorul uterului în anumite perioade specifice. În general, durează 6-7 zile pe lună, însă durata sa poate fi mai mare sau mai mică. Ciclul menstrual lunar al femeii se poate lungi sau scurta, conform naturii personale cu care a înzestrat-o Allah Preaînaltul.

Reglementari privind femeia la menstruație:

1 - Femeia aflată la menstruație nu se Roagă și nu Postește în timpul acestei perioade, și aceste acte de adorare nu sunt acceptate de la ea, chiar dacă ea le-ar îndeplini.

¹ Consemnat de Bukhari cu numărul. (7288) și de Muslim cu numărul. (6066).

2 - Când menstruația se încheie și femeia se purifică, ea este obligată să recupereze postul pierdut în timpul menstruației, însă nu este obligată să recupereze Rugăciunile omise în această perioadă.

3- Nu îi este permisă înconjurarea rituală a Kaabei (Tauaf), și nici să citească Coranul, sau să poposească în moschee. 4. Îi este interzis soțului ei să aibă contact sexual cu ea până când menstruația încetează și aceasta face baia generală rituală de purificare.

5. Este permis pentru soțul unei femei aflate la menstruație să fie intim cu ea în orice alt fel în afara contactului sexual direct, precum prin sărut, mângâieri etc.

6. Îi este interzis soțului ei să divorțeze de ea în timpul menstruației.

Starea de purificare se realizează prin încetarea sângerării menstruale. Atunci când sângerarea se oprește, femeia este considerată purificată, perioada ei de menstruație fiind terminată și îi devine obligatoriu să facă baia rituală generală (Ghusl). Apoi poate îndeplini din nou lucrurile care i-au fost interzise în timpul menstruației.

Iar dacă după purificare vede secreții galbene sau maronii, ele nu trebuie luate în considerare. A doua parte: Nifass (sângerarea post-partum și lăuzia):

Acesta este sângele eliminat de uter la naștere și după aceasta, reprezentând restul sângelui care a fost reținut pe durata sarcinii.

Sângerarea post-partum (Nifass) este asemenea menstruației în ceea ce privește ceea ce este permis. Astfel, este permisă apropierea afectivă și intimă dintre soți în alte moduri decât prin raport sexual vaginal.

Printre actele interzise se numără, de asemenea: contactul sexual, interzicerea Postului și a Rugăciunii, divorțul, înconjurarea rituală a Kaabei (Tauaf), citirea Coranului și poposirea în moschee. Este obligatoriu să se facă îmbăierea pentru purificare majoră (Ghusl) la încetarea sângerării, la fel ca și în cazul menstruației.

Este obligatoriu, de asemenea, pentru ea să recupereze Postul, dar nu și Rugăciunea, ca și femeia aflată la menstruație.

Perioada postpartum maximă este de patruzeci de zile, însă, dacă sângerarea se oprește înainte de 40 de zile, Nifass-ul ei (perioada de lăuzie) s-a încheiat, iar ea trebuie să facă baia generală de purificare (Ghusl), să se roage și să reia tot ceea ce i-a fost interzis din cauza Nifass-ului.

Al doilea subiect - Rugăciunea

1. Reglementările referitoare la Adan și Iqama:

Adanul a fost instituit în primul an după emigrarea Profetului (Hijra), iar motivul instituirii sale este că, atunci când musulmanilor le-a devenit dificil să cunoască intrarea timpului Rugăciunilor, ei s-au sfătuit cu privire la stabilirea unui semn prin care oamenii să fie anunțați de începerea acestora iar lui 'Abdullah ibn Zaid (Allah să fie mulțumit de el) i s-a arătat acest Adan într-un vis, iar revelația l-a confirmat.

Adanul reprezintă anunțarea intrării timpului pentru Rugăciune. Iar Iqamah reprezintă anunțarea începerii împlinirii Rugăciunii.

Adanul și Iqamah sunt o obligație colectivă în cazul unui grup de bărbați, pentru Rugăciunile prescrise, și acestea două sunt dintre ritualurile vizibile ale Islamului și nu este permisă abandonarea lor.

Condițiile Chemării la Rugăciune (Adan):

- 1 - Muezinul să fie bărbat.
2. Adanul trebuie rostit în ordinea necesară.
- 3 - Adanul trebuie rostit în mod continuu.
- 4 - Rostirea Chemării la Rugăciune (Adan) după intrarea timpului destinat unei anumite Rugăciuni, excepție făcând de la aceasta: primul Adan pentru

Rugăciunea de Fajr și cel pentru Rugăciunea de Vineri.

Actele Sunnah ale Adanului:

1 - Să se pună degetul în interiorul urechii.

2 - Să se rostească Adanul la începutul timpului pentru Rugăciune.

3 - Întoarcerea către dreapta și stânga odată cu rostirea celor două formule 'Hay'aa 'ala...'.
4 - Să aibă o voce aleasă.

5 - Să rostească rar și distinct cuvintele Adanului, fără tărăgănare și fără prelungire excesivă.

6 - Oprirea la punctul în care se încheie fiecare frază.

7 - Îndreptarea către „Qibla” (direcția Ka'abah) în timpul Adan-ului.

Adanul este format din cincisprezece fraze, așa cum îl rostea întotdeauna Bilal (Allah să fie mulțumit de el) în prezența Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa).

Cuvintele Adan-ului (Chemarea la Rugăciune) sunt următoarele:

„Allahu Akbar” (Allah este Cel mai Măreț) de patru ori.

„Așhadu an la ilaha illa Allah” („Mărturisesc că nu există alt dumnezeu demn de a fi adorat în afară de Allah”) de două ori.

„Așhadu anna Muhammadan rasulu Allah” (Mărturisesc că Mohammed este Mesagerul lui Allah) de două ori.

„Hayya ‘ala as-Salah” (Grăbiți-vă la Rugăciune!) de două ori,

„Hayya ‘ala al-falah” (Grăbiți-vă la izbândă!) de 2 ori.

Apoi se spune: „Allahu Akbar” (Allah este Cel mai Măreț) de 2 ori.

Apoi încheie cu „La ilaha illa Allah” (Nu există alt dumnezeu demn de a fi adorat în afară de Allah) o dată.

Iar la Rugăciunea Fajr, după „Hayya ‘ala al-falah” (Veniți spre izbândă), se adaugă: „As-salatu khayrun min an-naum” (Rugăciunea este mai bună decât somnul) de două ori. Pentru că este un timp în care oamenii, de obicei, dorm.

Iqamah, însă, este formată din unsprezece fraze, care se recită rapid, întrucât prin ea sunt anunțați cei deja prezenți și, prin urmare, nu este nevoie de o recitare lentă.

Formularea acesteia este următoarea:

„Allahu Akbar” (Allah este Cel mai Măreț) de două ori.

„Aşhadu an la ilaha illa Allah” (Mărturisesc că nu există alt dumnezeu demn de a fi adorat în afară de Allah) o dată.

„Aşhadu anna Muhammadan rasulu Allah” (Mărturisesc că Mohammed este Mesagerul lui Allah) o dată.

„Hayya ala as-salah” (Grăbiți-vă la Rugăciune!) o dată.

„Hayya ala al-falah” (Grăbiți-vă la izbândă!) o dată.

„Qad qamatu s-salah” (Începe împlinirea Rugăciunii) de două ori.

„Allahu Akbar” (Allah este Cel mai Măreț) de două ori.

„La ilaha illa Allah” (Nu există alt dumnezeu demn de a fi adorat în afară de Allah) o dată.

Este recomandat pentru cel care aude Adanul să repete ceea ce spune Muezinul, cu excepția frazelor „Hayya ‘ala as-salah” și „Hayya ‘ala al-falah”, când spune în schimb: „La haula ua la quuata illa billah” (Nu există forță și nici putere decât și numai prin și cu Allah). Apoi trimite salutări și binecuvântări asupra Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa). Iar după aceea spune:

«اللَّهُمَّ رَبِّ هَذِهِ الدَّعْوَةُ النَّامِيَّةُ، وَالصَّلَاةُ الْقَائِمَةُ، آتِ مُحَمَّدًا الْوَسِيلَةَ وَالْفَضِيلَةَ، وَابْعَثْهُ مَقَامًا مَحْمُودًا الَّذِي وَعَدْتُهُ، إِنَّكَ لَا تُخْلِفُ الْمِيعَادَ».

„O, Allah, Stăpân al acestei Chemări desăvârșite și al Rugăciunii care va fi împlinită, dăruiește-i lui Mohammed mijlocirea (al-Uasilah) și onoarea (al-Fadilah) și ridică-l la rangul lăudat (Maqam mahmud) pe care i l-ai promis. Cu adevărat, Tu Ții întotdeauna Promisiunile”¹.

¹ Șeicul Abdul 'Aziz ibn Baz (Allah să aibă Milă de el) a spus în „Majmu'a Fatauya” (29/141): (Al-Baihaqi a adăugat, cu un lanț de transmițători bun (Jayyid), de la Jabir, după

Apoi spune:

«رَضِيتُ بِاللَّهِ رَبًّا، وَبِالْإِسْلَامِ دِينًا، وَبِمُحَمَّدٍ ﷺ نَبِيًّا».

„Sunt mulțumit și am acceptat pe Allah ca Domn (și Stăpân), Islamul ca Religie și pe Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) ca Profet”¹.

Este interzisă ieșirea din moschee după Chemarea la Rugăciune (Adan), fără un motiv întemeiat sau fără intenția de a reveni.

În cazul combinării a două Rugăciuni, este suficient un singur Adan, dar cu o Iqamah separată pentru fiecare Rugăciune.

2. Statutul Rugăciunii și virtuțile ei

Rugăciunea este cel mai important stâlp al Islamului după Mărturisirea de credință, și are o poziție specială, întrucât Allah i-a prescris-o Mesagerului Său (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) în Noaptea Înălțării la Ceruri (Al-Miraj), ceea ce demonstrează măreția ei și confirmă obligativitatea sa și statutul ei pentru Allah, Cel Preaputernic și Preamăreț.

Referitor la virtuțile și obligativitatea sa individuală, au fost consemnate numeroase hadisuri, iar caracterul său obligatoriu este un adevăr fundamental și de necontestat al Religiei Islamice.

cuvintele: „pe care i-ai promis-o”: „cu adevărat, Tu nu Îți încalci Promisiunea”).

¹ Hadis consemnat de At-Tirmidhi, cu numărul (2635).

Printre dovezile ce indică obligația și certitudinea sa se numără numeroase texte din Coran și din Sunnah, printre care și:

1- Cuvântul lui Allah Preaînaltul:

﴿...إِنَّ الصَّلَاةَ كَانَتْ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ كِتَابًا مَوْفُوتًا﴾

„Cu adevărat, Rugăciunea [As-Salat] a fost stabilită pentru dreptcredincioși la timpuri hotărâte.” [Coran, 4:103]. Adică: obligatoriu la timpurile specificate de Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa).

2- Și Cuvântul lui Allah Preaînaltul:

﴿وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ حُنَفَاءَ وَيُقِيمُوا الصَّلَاةَ...﴾

„Și nu li s-a poruncit decât să-L adore pe Allah, cu credință curată și statornică în religia Lui, să împlinească Rugăciunea [As-Salat]...” [Coran, 98:5].

3- Și, de asemenea, Cuvântul Celui Preaînalt:

﴿فَإِنْ تَابُوا وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ فَإِخْوَانُكُمْ فِي الدِّينِ...﴾

„Însă dacă ei se căiesc și împlinesc Rugăciunea [As-Salat] și achită Dania [Az-Zakat], atunci ei sunt frații voștri în religie...” [Coran, 9:11].

4- Jabir (Allah să fie mulțumit de el) a relatat că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) a spus:

﴿إِنَّ بَيْنَ الرَّجُلِ وَبَيْنَ الشِّرْكِ وَالْكَفْرِ تَرْكُ الصَّلَاةِ﴾.

„Cu adevărat, ceea ce se interpune între om și politeism și necredință (Şirk și Kufr) este părăsirea Rugăciunii.”¹.

5- De asemenea, Buraydah (Allah să fie mulțumit de el) a relatat că Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) a spus:

«الْعَهْدُ الَّذِي بَيْنَنَا وَبَيْنَهُمُ الصَّلَاةُ، فَمَنْ تَرَكَهَا فَقَدْ كَفَرَ».

„Diferența dintre noi și ceilalți (necredincioșii) este Rugăciunea, iar cel care a abandonat Rugăciunea a devenit necredincios.”²

Învățații sunt în consens asupra necredinței celui care tăgăduiește obligativitatea ei. Cât despre cel care o abandonează din lenevie și neglijență, cea mai corectă opinie este că și el este considerat necredincios, conform hadisului autentic menționat anterior și consensului Companionilor în această privință.

3: Condițiile obligatorii ale Rugăciunii.

A - Intrarea timpului destinat Rugăciunii respective, conform Cuvântului lui Allah:

﴿...إِنَّ الصَّلَاةَ كَانَتْ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ كِتَابًا مَوْفُوتًا﴾

"Cu adevărat, Rugăciunea [As-Salat] a fost stabilită pentru dreptcredincioși la timpuri

¹ Hadis consemnat de Muslim, cu numărul (82).

² Hadis consemnat de Tirmidhi, cu numărul (265), care a spus că este un hadis hasan sahih gharib (bun autentic) și a fost apreciat ca sahih (autentic) de către Sheikh Al-Albani în „Sahih at-targhib ua at-tarhib”.

hotărâte." [Coran, 4:103]. Însemnând că este prescrisă la anumite intervale de timp.

Timpul Rugăciunilor obligatorii este după cum urmează:

1- Fajr: de la ivirea zorilor până la răsăritul Soarelui.

2- Dohor: de la declinul Soarelui (Zaua), până când umbra fiecărui obiect devine egală cu lungimea acestuia.

3- Asr: de la încheierea timpului Rugăciunii de prânz și până la îngălbenirea Soarelui, iar timpul se extinde, în caz de necesitate, până la apus.

4- Maghrib: de la apusul Soarelui până la dispariția amurgului roșu.

5- Ișa: de la încheierea timpului de Rugăciunii de Maghrib și până la mijlocul nopții.

B- Acoperirea părților din corp care nu trebuie dezvăluite („Aurah”):

și anume, ceea ce trebuie acoperit și a căror expunere este dizgrațioasă și rușinoasă. „Aurah” bărbatului este partea corpului de la buric și până la genunchi, iar „Aurah” femeii în timpul Rugăciunii este întregul ei corp, în afara feței. Însă ea își acoperă fața (dacă obișnuiește să facă aceasta în mod general) atunci când se află în prezența bărbaților străini de ea, adică a acelor care nu îi sunt mahram.

C- Îndepărtarea impurităților:

Impuritatea este o murdărie specifică, a cărei prezență împiedică Rugăciunea, precum urina, fecalele, sângele etc, și se poate afla pe trup, în loc și pe haine.

D - Îndreptarea către „Qibla” (direcția Ka'bah):

Qiblah este Ka'bah cea Nobilă și ea a fost numită Qiblah (îndreptare, direcție) deoarece oamenii se îndreaptă spre ea,

iar Rugăciunea nu este validă fără îndreptarea către Qibla, conform Cuvântului Celui Preaînalt:

﴿وَحَيْثُ مَا كُنْتُمْ فَوَلُّواْ وُجُوهَكُمْ شَطْرَهُ...﴾

„Și oriunde ați fi [o, voi, dreptcredincioșilor] îndreptați-vă fețele voastre către ea [în Rugăciune]!” [Coran, 2:144].

E. Intenția de a efectua actul de adorare:

Din punct de vedere lingvistic înseamnă intenție, iar din punct de vedere terminologic-religios, reprezintă hotărârea de a realiza un act de adorare, ca o formă de căutare a apropierii față de Allah Preaînaltul. Locul ei este în inimă, așa că nu este necesară verbalizarea ei, ba chiar este o inovație să se facă astfel.

4. Stâlpii Rugăciunii:

Aceștia sunt în număr de paisprezece, după cum urmează:

Stâlpul nr 1 - Ridicarea în picioare pentru cel care este capabil:

Conform Cuvântului lui Allah Preaînaltul:

﴿...وَقُومُوا لِلَّهِ قَانِتِينَ﴾

„Și stați în picioare dinaintea lui Allah, cu supunere!” [Coran, 2:238]. Precum și hadisul profetic relatat de la Imran (Allah să fie mulțumit de el):

«صَلِّ قَائِمًا، فَإِنْ لَمْ تَسْتَطِعْ فَقَاعِدًا، فَإِنْ لَمْ تَسْتَطِعْ فَعَلَى جَنْبٍ».

„Roagă-te stând în picioare; iar dacă nu poți, roagă-te stând așezat; și dacă nici așa nu poți, roagă-te întins pe-o parte.”¹

Iar dacă nu poate sta în picioare din cauza unei boli, să facă Rugăciunea în funcție de starea sa – așezat sau întins pe-o parte. Aceleași prescripții aplicate celui bolnav sunt valabile și pentru cel care se teme de ceva anume, cel care este dezbrăcat, precum și cel care are nevoie să stea așezat sau întins pentru un tratament care interzice ridicatul în picioare. De asemenea, cel care se roagă în spatele imamului desemnat, care este incapabil să stea în picioare, este scuzat de la a sta în picioare pentru că dacă acesta se roagă stând jos, atunci și cei din spatele său se vor ruga stând jos, urmându-l pe imamul lor. Rugăciunile voluntare pot fi îndeplinite șezând, chiar dacă persoana este capabilă să stea în picioare, însă recompensa nu va fi aceeași cu cea a persoanei care le împlinește stând în picioare.

¹ Consemnat de Bukhari cu numărul. (1117).

Stâlpul nr 2 - Takbir-ul de început (Takbirat al-ihram):

conform spuselor Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa):

«تُمْ اسْتَقْبِلِ الْقِبْلَةَ، وَكَبِّرْ».

„Apoi îndreaptă-te către Qibla și preamărește (Măreția lui Allah)”.¹

Formula acestuia este să se spună „Allahu Akbar” și nicio altă formulă nu este validă pentru aceasta.

Stâlpul nr 3 - Recitarea Surat al-Fatiha:

După cum Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) a spus:

«لَا صَلَاةَ لِمَنْ لَمْ يَفْرَأْ بِفَاتِحَةِ الْكِتَابِ».

„Rugăciunea celui care nu recită Surat al Fatiha nu este validă.”²

Stâlpul nr 4 - Plecăciunea (Ruku') în fiecare Unitate de Rugăciune:

conform Cuvântului Celui Preaînalt:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا ارْكَعُوا وَاسْجُدُوا...﴾

„O, voi cei care credeți! Faceți plecăciuni și prosternați-vă...” [Coran, 22:77].

Stâlpii nr 5 și 6:

Ridicarea din plecăciune și revenirea la poziția dreaptă în picioare, așa cum a fost înainte de

¹ Consemnat de Bukhari, cu numărul. (6251) și de Muslim, cu numărul. (884).

² Consemnat de Bukhari, cu numărul. (756), și de Muslim, cu numărul. (872).

aceasta, întrucât Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) a perseverat în îndeplinirea ei.

Și el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) i-a spus celui care a efectuat greșit Rugăciunea:

«ثُمَّ ارْفَعْ حَتَّى تَعْتَدِلَ قَائِمًا».

„Apoi, ridică-te până stai (din nou) drept”¹.

Stâlpul nr 7 - Prosternarea sprijinit pe cele șapte părți ale corpului implicate în prosternare:

și anume, fruntea împreună cu nasul, palmele, genunchii și vârfurile degetelor de la picioare, conform spuselor Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa):

«أَمَرْنَا أَنْ نَسْجُدَ عَلَى سَبْعَةِ أَعْظُمٍ: الْجَبْهَةِ، وَأَشَارَ بِيَدِهِ عَلَى أَنْفِهِ، وَالْكَفَيْنِ، وَالرُّكْبَتَيْنِ، وَأَطْرَافِ الْقَدَمَيْنِ».

„Ni s-a poruncit să ne prosternăm pe șapte oase: pe frunte, și a arătat cu mâna nasul său, pe amândouă palmele, pe ambii genunchi și pe degetele de la ambele picioare”².

Stâlpul nr 8 - Ridicarea din prosternare și așezarea între două prosternări:

Aișa (Allah să fie mulțumit de ea) a relatat:

«كَانَ النَّبِيُّ ﷺ إِذَا رَفَعَ رَأْسَهُ مِنَ السَّجْدَةِ، لَمْ يَسْجُدْ حَتَّى يَسْتَوِيَ جَالِسًا».

¹ Consemnat de Bukhari, cu numărul. (793), și de Muslim, cu numărul. (398).

² Consemnat de Bukhari, cu numărul. (812) și de Muslim, cu numărul. (490).

„Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa), atunci când își ridică capul din prosternare, nu se prosterna (a doua oară) până ce nu rămânea un timp așezat.”¹

Stâlpul nr 9 - Liniștirea în împlinirea tuturor stâlpilor:

Aceasta se referă la starea de liniște, chiar dacă este de scurtă durată, întrucât Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) i-a spus celui care a efectuat greșit Rugăciunea:

«حَتَّى تَطْمَئِنَّ».

„Până când te poți liniști (în ea)”².

Stâlpii nr 10 și 11:

Ultimul Tașahud și așezarea pentru el, conform hadisului relatat de Ibn Mas'ud (Allah să fie mulțumit de el) că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) a spus:

«إِذَا صَلَّى أَحَدُكُمْ فَلْيَقُلْ: التَّحِيَّاتُ لِلَّهِ وَالصَّلَوَاتُ وَالطَّيِّبَاتُ، السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا النَّبِيُّ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ، السَّلَامُ عَلَيْنَا وَعَلَى عِبَادِ اللَّهِ الصَّالِحِينَ، أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ».

„Când se roagă unul dintre voi, să spună: Toate salutările sunt pentru Allah, toate actele de Slăvire și faptele bune sunt pentru El. Pacea, Mila și Binecuvântarea lui Allah să fie asupra ta, o, Profetule. Pacea fie asupra noastră și asupra tuturor robilor drepecți ai lui Allah. Mărturisesc că nu

¹ Hadis consemnat de Muslim (498).

² Consemnat de Bukhari, cu numărul. (724), și de Muslim, cu numărul. (398).

există alt dumnezeu demn de a fi adorat în afară de Allah și mărturisesc că Mohammed este robul și Trimisul Său.”¹.

Stâlpul nr 12 - Trimiterea de salutări asupra Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) în ultimul Taşahud, spunând:

«اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ»

„O Allah, binecuvântează-l pe Mohammed”², iar ceea ce se spune în plus față de aceasta este o Sunnah (nu dintre stâlpii Rugăciunii).

Stâlpul nr 13 - Ordinea îndeplinirii stâlpilor:

Întrucât Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) le făcea în această ordine stabilită, și el (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) a spus:

«صَلُّوا كَمَا رَأَيْتُمُونِي أُصَلِّي».

„Rugați-vă așa cum m-ați văzut rugându-mă!”³. Și l-a învățat pe cel care a greșit în Rugăciune despre aceștia, în ordine, folosind formula „iar apoi”.

Stâlpul nr 14- Taslimul :

Pentru că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) a spus:

«وَحَتَامُهَا التَّسْلِيمُ»

¹ Hadis consemnat de Bukhari (797) și Muslim (402).

² Consemnat de at-Tirmidhi cu numărul (839).

³ Consemnat de Bukhari cu numărul (6008).

„Iar concluzia acesteia este Salutul”, Şi cuvintele sale:

«وَتَحْلِيلُهَا السَّلَامُ».

„Iar încheierea ei este prin Salutul final (Assalamu aleykum ua rahmatullah)”¹.

5. Actele obligatorii ale Rugăciunii:

Acestea sunt în număr de opt, şi anume:

1 - Toate Takbirat-urile (formula „Allahu Akbar”), în afară Takbir-ul de deschidere.

2 - Rostirea formulei „Subhana Rabbi al-Adhim” (Slavă Domnului meu, Cel Preamăreţ) o singură dată în timpul efectuării plecăciunii, Se recomandă ca numărul să fie mărit până la trei, deoarece aceasta constituie nivelul minim al împlinirii şi desăvârşirii actului, şi până la zece, care este cel mai înalt grad al acesteia.

3 - Rostirea formulei „Sami'a Allahu li-man hamidah” (Allah îl Aude pe cel care Îi aduce laude) la ridicarea din plecăciune, atât pentru cel care conduce Rugăciunea în congregaţie, cât şi pentru cel care se roagă singur.

4 - Rostirea formulei „Rabbana ua laka al-hamd” (O, Domnul nostru, a Ta este toată Lauda!) la ridicarea din plecăciune.

5 - Rostirea formulei „Subhana Rabbi al-'A'ala” (Slavă Domnului meu, Cel Preaînalt) o singură dată

¹ Consemnat de Bukhari cu numărul (1110).

în timpul prosternării (Sujud), și se recomandă sporirea până la de trei ori.

6 - Rostirea formulei „Rabbi ghfir ly” între două prosternări o singură dată, iar sporirea până la de trei ori este Sunnah.

7 - Rostirea primului „Taşahud”:

«التَّحِيَّاتُ لِلَّهِ، وَالصَّلَوَاتُ وَالطَّيِّبَاتُ، السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا النَّبِيُّ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ،
السَّلَامُ عَلَيْنَا وَعَلَى عِبَادِ اللَّهِ الصَّالِحِينَ، أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا
عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ».

„At-Tahiyyatu lillahi uas-Salauatu uat-Tayyibatu. As-Salamu ‘alaika ayyuhan nabiiyyu ua rahmatullahi ua barakatuhu. Assalamu ‘alaina ua’ala ibadil-lahis -Salihin, aş hadu an-La ilaha il-lal lahu ua aş hadu anna Muhammadan abduhu ua rasuluhu.”

(Toate salutările sunt pentru Allah, toate actele de Slăvire și faptele bune sunt pentru El. Pacea, Mila și Binecuvântarea lui Allah să fie asupra ta, o, Profetule. Pacea fie asupra noastră și asupra tuturor robilor drepti ai lui Allah. Mărturisesc că nu există alt dumnezeu demn de adorare, în afară de Allah, și mărturisesc că Mohammed este robul și Trimisul Său.)¹

8 - Statul așezat pentru rostirea primului „Taşahud”.

¹ Consemnat de Bukhari cu numărul (835).

6. Actele preferabile (Sunnah) ale Rugăciunii:

Actele Sunnah ale Rugăciunii nu invalidează Rugăciunea prin părăsirea lor, și ele se împart în două categorii: Sunan verbale (legate de rostiri) și Sunan practice (legate de acțiuni și mișcări).

A. Sunnan verbale:

1 - Ruga pentru deschiderea Rugăciunii, care are mai multe forme, după cum urmează:

«سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَبِحَمْدِكَ، وَتَبَارَكَ اسْمُكَ، وَتَعَالَى جَدُّكَ، وَلَا إِلَهَ إِلَّا غَيْرُكَ».

„Subhanaka Allahumma ua bi-hamdika, ua tabaraka-smuka, ua ta'ala geadduka, ua la ilaha ghairuka” (Preaslăvit ești Tu, o, Allah și toată Lauda Ți se cuvine numai Ție! Preabinecuvântat este Numele Tău și Preaînalt este Rangul Tău! Și nu există niciun dumnezeu demn de a fi adorat în afară de Tine)¹.

2 - Căutarea adăpostului la Allah înainte de citirea Surat Al-Fatiha, adică rostirea formulei: „A'udhu billahi min aş-şaytani r-ragim” (Caut adăpost la Allah de Satana cel alungat).

3 - Rostirea formulei „Bismillah” înainte de recitarea Coranului, spunând „Bismillahir-Rahman ir-Rahim” (În Numele lui Allah Cel Milostiv, Cel Îndurător).

4- Ceea ce se rostește mai mult de un tasbih în plecăciune („Ruku”) și prosternare („Sujud”).

¹ Consemnat de Bukhari cu numărul (743) și de Muslim cu numărul (399).

5 - Ceea ce se spune în plus față de o singură rostire a formulei:

«رَبِّ اغْفِرْ لِي»

„Domnul meu, iartă-mă!”, între două prosternări.

6 - A spune:

«مَلَأَ السَّمَاوَاتِ، وَمَلَأَ الْأَرْضَ، وَمَلَأَ مَا بَيْنَهُمَا، وَمَلَأَ مَا شِئْتَ مِنْ شَيْءٍ بَعْدُ»

„Cerurile și Pământul cu tot ce se află în ele și între ele, și tot ceea ce Tu dorești mai mult de acestea”, după formula:

«رَبَّنَا وَلَكَ الْحَمْدُ».

„O, Domnul nostru, Ție Ți se cuvine toată slava!”¹.

7 - Citirea unei alte Sure (Fragment sau Capitol din Coran) după Surat al-Fatiha.

8 - A spune:

«اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ عَذَابِ جَهَنَّمَ، وَمِنْ عَذَابِ الْقَبْرِ، وَمِنْ فِتْنَةِ الْمَحْيَا وَالْمَمَاتِ، وَمِنْ فِتْنَةِ الْمَسِيحِ الدَّجَالِ».

„O, Allah, caut adăpost la Tine de chinurile Iadului, și de chinurile mormântului, și de tentațiile vieții și morții, și de ispita Anticristului.”², precum și ceea ce se adaugă la aceasta dintre rugi după ultimul Taşahhud.

B. Sunnan practice:

1 - Ridicarea mâinilor până la nivelul umerilor sau al urechilor în patru momente:

¹ Consemnat de Tirmidhi cu numărul (266).

² Hadis consemnat de Muslim cu numărul (588).

- a - La rostirea „Takbirat al-ihram”.
- b - Coborârea în aplecare (Ruku').
- c - Ridicarea din plecăciune.
- d - Ridicarea pentru împlinirea celei de-a treia Unități de Rugăciune.

2- Punerea mâinii drepte peste mâna stângă, pe piept, în timpul statului drept în picioare, înainte de aplecare (Ruku') și după acesta.

3 - Privirea îndreptată spre punctul în care se face prosternarea (Sujud).

4 - Depărtarea antebrățelor de coastele laterale în timpul prosternării.

5 - Depărtarea abdomenului de coapse în timpul celor două prosternări.

6 - Poziția de „Al-iftiraș” luată în toate șederile din timpul Rugăciunii, cu excepția ultimului „Tașahud” din Rugăciunile de trei și patru Raka'.

7 - Poziția de „At-tauarruk” în ultimul Tașahud din Rugăciunea cu trei sau patru Unități.

7. Modalitatea de îndeplinire a Rugăciunii:

1- Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) obișnuia ca atunci când se ridica pentru rugăciune să se îndrepte către Qibla, să ridice mâinile și să își orienteze interiorul palmelor către Qibla spunând:

«الله أكبر».

„Allahu Akbar” (Allah este Cel mai Măreț).

2 - Apoi își pune mâna dreaptă peste mâna stângă, și le așează pe piept.

3 - Apoi rostea ruga de deschidere a Rugăciunii și nu folosea întotdeauna aceeași formulă. De aceea toate rugile de deschidere a Rugăciunii despre care există dovezi că au fost spuse de către Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) sunt permise a fi folosite pentru aceasta, iar printre ele se numără și:

«سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَبِحَمْدِكَ، وَتَبَارَكَ اسْمُكَ، وَتَعَالَى جَدُّكَ، وَلَا إِلَهَ غَيْرُكَ».

„Subhanaka Allahumma ua bihamdika, ua tabaraka-smuka, ua ta'ala giadduka, ua la ilaha ghayruka” (Preaslăvit ești Tu, o, Allah, și Ție Ți se cuvine toată Lauda. Preabinecuvântat este Numele Tău, Slăvită este Măreția Ta și nu există niciun dumnezeu demn de a fi adorat în afară de Tine).

4 - Apoi spune:

«أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ، بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ».

„A'udhu billahi min aș-șaytanir-ragim, Bismillahir-Rahmanir-Rahim” (Caut adăpost la Allah de satana cel alungat, În Numele lui Allah Cel Milostiv, Cel Îndurător).

5 - Apoi recită Surat al-Fatiha, iar la sfârșitul ei, spune: „Amin”.

6 - Apoi recită ce poate din Coran, și recită cu voce tare, auzită, în Rugăciunea de Fajr și în primele două Raka' ale Rugăciunilor de Maghrib și Ișa. În celelalte cazuri recitarea se face în șoaptă. Prima

Unitate de Rugăciune (Rakah) din fiecare Rugăciune se prelungește mai mult decât cea de-a doua.

7 - Apoi își ridică mâinile, așa cum le-a ridicat și la începutul Rugăciunii, și spune: „Allahu Akbar” (Allah este Cel mai Măreț), și coboară în plecăciune. Își așează palmele pe genunchi, cu degetele răsfirate, cuprinzându-i ferm. Își îndreaptă spatele în plecăciune, ținând capul drept, la același nivel cu acesta, fără a-l ridica sau a-l coborî, și spune:

«سُبْحَانَ رَبِّيَ الْعَظِيمِ» مرةً،

„Subhan Rabbi al-Adhim” (Slavă Domnului meu, Cel Preamăreț) o singură dată, însă minimul celui mai bun mod de a o spune este de trei ori, după cum s-a menționat anterior.

8 - Apoi își ridică capul spunând:

«سَمِعَ اللَّهُ لِمَنْ حَمِدَهُ»

„Sami Allahu liman Hamidah” (Allah îl Aude pe cel care Îl Laudă), și își ridică mâinile așa cum o face și când coboară în plecăciune (Ruku).

9 - Iar după ce a ajuns sus, stând complet drept, spune:

«اللَّهُمَّ رَبَّنَا وَلَكَ الْحَمْدُ، حَمْدًا كَثِيرًا طَيِّبًا مُبَارَكًا فِيهِ، مَلَأَ السَّمَاءَ، وَمَلَأَ الْأَرْضَ، وَمَلَأَ مَا بَيْنَهُمَا، وَمَلَأَ مَا شِئْتَ مِنْ شَيْءٍ بَعْدُ، أَهْلُ النَّاءِ وَالْمَجْدِ، أَحَقُّ مَا قَالَ الْعَبْدُ، وَكُنَّا لَكَ عَبْدٌ، لَا مَانِعَ لِمَا أُعْطِيتَ، وَلَا مُعْطِيَ لِمَا مَنَعْتَ، وَلَا يَنْفَعُ ذَا الْجَدِّ مِنْكَ الْجَدُّ» .

„Allahumma Rabbana laka-l-hamdu hamdan kathiran tayyiban mubarakan fih, mil'a-s-samauati

ua mil'a-l-ardi ua mil'a ma baynahuma, ua mil'a ma ši'ta min šay'in ba'd. Ahl-ath-thana'i ua-l-majd, ahaqqu ma qala-l-'abd – ua kulluna laka 'abd – Allahumma la mani'a lima a'tayta, ua la mu'tiya lima mana'ta, ua la yanfa'u dha-l-jaddi minka-l-jadd.” (O, Allah, Domnul nostru, Ție Ți se cuvine Lauda cea abundentă, pură și binecuvântată, care umple Cerurile, Pământul și tot ceea ce se află între ele, și umple tot ceea ce Tu vei Vrea mai mult de acestea. O, Tu, Cel Vrednic de Laudă și Măreție, cea mai adevărată este Lauda pe care o rostește un rob – și noi toți suntem robii Tăi: O, Allah, nimeni nu poate opri ceea ce Tu ai Dăruit și nimeni nu poate dărui ceea ce Tu ai Oprit, și nicio bogăție sau măreție nu poate fi de niciun folos nimănui [decât prin Voia Ta], căci de la Tine sunt toate bogățiile și mărețiile)¹. Și el prelungea acest stat drept în picioare.

10 - Apoi rostește formula „Allahu Akbar” (Allah este Cel mai Măreț) și coboară în prosternare, fără a-și ridica mâinile. Se prosternează pe frunte și nas, palme, genunchi și vârfurile degetelor de la picioare, îndreaptându-și degetele de la mâini și de la picioare către Qibla. Păstrează o poziție corectă și liniștită în prosternare, atingând pământul cu fruntea și nasul, sprijinindu-se pe palme și ridicând coatele (de la sol), și îndepărtând brațele de

¹ Hadis consemnat de Abu Dauood cu numărul (5168).

trunchi, abdomenul de coapse, și coapsele de gambe. Apoi spune în prosternare:

«سُبْحَانَ رَبِّيَ الْأَعْلَى»

„Subhan Rabbi al-'Ala (Slavă Domnului meu, Preaînaltul) o dată, în timp ce minimul a ceea ce este cel mai complet este de trei ori, după cum s-a menționat anterior, și se poate, de asemenea, rosti aici rugile transmise în Sunnah.

11 - Apoi își ridică capul spunând: „Allahu Akbar” (Allah este Cel mai Măreț), după care se așează pe piciorul stâng, cu laba piciorului drept ridicată vertical (sprijinită pe vârfurile degetelor), și își așează mâinile pe coapse, după care spune:

«اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي، وَارْحَمْنِي، وَاجْبُرْنِي، وَاهْدِنِي، وَارْزُقْنِي».

„Allahumma-ghfirli, ua-rhamni, ua-jburni, ua-hdini, ua-rzuqni” (O, Allah, iartă-mă, ai Milă de mine, împuternicește-mă, călăuzește-mă și dă-mi cele necesare traiului)¹.

12- Apoi efectuează prosternarea, spunând „Allahu Akbar” (Allah este Cel mai Măreț), și îndeplinește și cea de-a doua prosternare ca și pe prima.

13- Apoi își ridică capul spunând „Allahu Akbar”, și se ridică de jos folosind pe partea din față a tălpilor și bazându-se pe genunchi și coapse.

¹ Hadis consemnat de At-Tirmidhi cu numărul (284).

14 - Și odată ce a reajuns complet drept în picioare începe recitarea. Apoi, îndeplinește cea de-a doua „Rakah” (Unitate de Rugăciune) ca și pe prima.

15- Apoi stă așezat pentru rostirea primului „Taşahud”, la fel cum se așează între cele două prosternări, și își așează mâna dreaptă pe coapsa dreaptă, iar mâna stângă pe coapsa stângă, iar cu degetul mare al mâinii drepte atinge degetul mijlociu, formând un cerc, și degetul arătător îl ține ridicat, ca și cum ar indica ceva cu el și privește către acesta, spunând:

«التَّحِيَّاتُ لِلَّهِ وَالصَّلَوَاتُ وَالطَّيِّبَاتُ، السَّلَامُ عَلَيْكَ أَيُّهَا النَّبِيُّ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ،
السَّلَامُ عَلَيْنَا وَعَلَى عِبَادِ اللَّهِ الصَّالِحِينَ، أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ،
وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ»

„At-Tahiyyatu lillahi uas-Salauatu uat-Tayyibatu. As-Salamu ‘alaika ayyuhan nabiyyu ua rahmatullahi ua barakatuhu. Assalamu ‘alaina ua’ala ibadil-lahis -Salihin, aş hadu an-La ilaha il-lal lahu uahdahu la şarika lahu, ua aş hadu anna Mohammedan abduhu ua rasuluhu.”

(Toate salutările sunt pentru Allah, toate actele de slăvire și faptele bune sunt pentru El. Pacea, Mila și Binecuvântarea lui Allah fie asupra ta, o, Profetule. Pacea fie asupra noastră și asupra tuturor robilor drepecți ai lui Allah. Mărturisesc că nu există alt dumnezeu demn de adorare, în afară de Allah,

Unicul, fără de asociat, și mărturisesc că Mohammed este robul și Trimisul Său.) Obişnuia ca, de obicei, să scurteze şederea în această poziție.

16- Apoi se ridică, spunând „Allahu Akbar” și împlineşte și a treia și a patra Unitate de Rugăciune, făcându-le mai scurte decât primele două, și recitând în fiecare dintre ele Surat al-Fatiha.

17- Apoi se așează în poziția „at-Tararruk” pentru ultimul Taşahud. În poziția de „at-Tauarruk” piciorul drept rămâne ridicat, cu degetele orientate spre Qiblah, iar piciorul stâng este scos pe sub cel drept spre partea laterală, în timp ce persoana stă așezată pe coapsa stângă.

18 - Apoi îndeplineşte ultimul „Taşahud”, care este la fel ca primul „Taşahud”, adaugând la el:

«اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ، كَمَا صَلَّيْتَ عَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ، إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ، وَبَارِكْ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ، كَمَا بَارَكْتَ عَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ، إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ».

„Allahumma salli ‘ala Muhammad ua ‘ala ali Muhammad, kama sallayta ‘ala ali Ibrahim, innaka Hamidun Majid. Ua barik ‘ala Muhammad ua ‘ala ali Muhammad, kama barakta ‘ala ali Ibrahim, innaka Hamidun Majid.” (O, Allah, trimite salutări asupra lui Mohammed și asupra neamului lui Mohammed, așa cum ai trimis salutările Tale și asupra neamului lui Avraam. Cu adevărat, Tu ești plin de Slavă și Măreție. O, Allah, trimite binecuvântarea Ta asupra lui Mohammed și asupra neamului lui Mohammed,

așa cum ai trimis binecuvântări și asupra neamului lui Avraam. Cu adevărat, Tu ești plin de Slavă și Măreție).

19 - Apoi caută adăpost la Allah de chinul Iadului, de chinul mormântului, de ispita vieții și a morții și de ispita Anticristului. Și se roagă cu Rugile menționate în Coran și Sunnah.

20 - Apoi salută în partea dreaptă, spunând:

«السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ»

„Assalamu alaikom ua rahmtullah”, și apoi și în partea sa stângă, la fel. Salutul se începe cu fața îndreptată spre Qibla și se încheie odată cu întoarcerea completă a capului.

8. Actele nerecomandate în Rugăciune:

a) Distragerea atenției prin întoarcerea privirii sau a capului fără un motiv întemeiat.

b) Ridicarea privirii către Cer.

c) Închiderea ochilor fără un motiv întemeiat.

d) Întinderea antebrațelor pe pământ și sprijinirea pe ele în timpul prosternării.

e) Acoperirea gurii și a nasului fără o necesitate anume.

f) Rugăciunea, în timp ce se abține de la a-și face nevoile, sau în prezența unei mâncări pe care o pofteste.

g) Ștergerea de pe frunte și nas a urmelor lăsate de prosternare (Sujud), ceea ce este permis după încheierea Rugăciunii.

h) Sprijinirea de un zid sau de ceva asemănător în timpul statului în picioare la începutul Unității de Rugăciune, fără a fi nevoie.

9. Factorii care anulează Rugăciunea:

a) Consumul de alimente și băuturi.

b) Vorbirea care nu face parte din formulele și rostirile prescrise ale Rugăciunii.

3 - Râsul și hohotul de râs.

4 - Neîndeplinirea în mod intenționat a unui act care face parte dintre Stâlpii Rugăciunii sau dintre actele sale obligatorii.

5 - Adăugarea deliberată a unui stâlp sau a unei Unități de Rugăciune.

6 - Rostirea deliberată a salutului înaintea celui care conduce Rugăciunea.

7 - Multe mișcări inutile care nu aparțin Rugăciunii, efectuate în mod repetat.

8 - Îndeplinirea unui act care contravine uneia dintre condițiile Rugăciunii, precum anularea abluțiunii, descoperirea intenționată a părților ce trebuie acoperite (Aurah), abaterea considerabilă a trupului de la Qibla fără o necesitate anume sau întreruperea intenției de a continua Rugăciunea.

10. Prosternarea de uitare:

Greșeala făcută din neatenție sau uitare este firească și a fost întâlnită chiar și în cazul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa), ea făcând parte din natura umană. Iar greșelile

rezultate din uitarea sa au făcut parte din desăvârșirea binecuvântării lui Allah asupra comunității sale și din completarea religiei lor, pentru ca ei să îl urmeze în ceea ce le-a fost legiferat cu privire la situațiile de uitare în Rugăciune.

Motivele pentru care este prescrisă Prosternarea de uitare (Sujud as-sahu):

1- Prima situație:

Adăugarea în Rugăciune, care poate fi o adăugare de acțiuni sau o adăugare de cuvinte:

a - Adăugarea de acțiuni: Dacă cineva adaugă din uitare o faptă de aceeași natură cu Rugăciunea, precum statul în picioare în locul șederii, șederea în locul statului în picioare, sau adaugă o plecăciune (Ruku') ori o prosternare (Sujud), atunci el trebuie să facă Prosternarea de uitare.

b - Adăugare de cuvinte precum recitarea din Coran în timpul de Ruku' și Sujud, iar în această situație persoanei îi este recomandat să efectueze Prosternarea de uitare.

2. A doua situație:

Omisiunea din Rugăciune săvârșită din neatenție care constă în unul din următoarele două aspecte:

a- Neîndeplinirea unui stâlp. Dacă acest stâlp este Takbirat al-Ihram (Takbirul de început), rugăciunea sa este nulă, iar „Sujud as-sahu” nu compensează această lipsă. Dacă este vorba despre un stâlp al Rugăciunii, altul decât Takbirul de început, precum plecăciunea sau prosternarea, și

cel care se roagă își amintește de acest lucru înainte de a începe recitarea unei alte Raka, atunci este obligat să se întoarcă și să îndeplinească acel stâlp, precum și tot ceea ce urmează după el.

Iar dacă își amintește de aceasta după ce a început recitarea unei alte Rakah, Rakah din care a omis-o este considerată nulă, iar cea care urmează îi ia locul.

b- Neîndeplinirea unui act din categoria „Uagib” (obligatoriu) precum uitarea primului „Tașahud” sau a formulei de preamărire („At-tasbiih”) din timpul plecaciunii. În această situație se face prosternarea de uitare.

3- A treia situație: Dubiul.

De exemplu, dacă cineva se îndoiește dacă s-a rugat trei sau patru Unități de Rugăciune în Rugăciunea de Dohor, în acest caz:

a - Dacă va considera că o anumită variantă este mai probabilă, va acționa conform acesteia și va face apoi Prosternarea de uitare.

b. Dacă nu înclină spre nicio variantă, trebuie să se bazeze pe certitudine și să facă Prosternarea de uitare.

Dacă dubiul survine după Rugăciune sau dacă o persoană are dubii frecvente, atunci ea nu ar trebui să acorde atenție aceluși dubiu.

Notă: Prosternarea de uitare se realizează înainte de Salutul de pace (Taslim- pentru încheierea Rugăciunii): dacă se face din cauza unei

omisiuni sau a unui dubiu în care nu se înclină spre nicio variantă anume. Și se realizează după Salutul de Pace dacă este din cauza unei adăugări, sau din cauza unei îndoieli în care s-a acționat conform opiniei preponderente, iar în această privință, chestiunea este flexibilă, cu Voia lui Allah, Preaînaltul.

11. Perioadele în care Rugăciunea este interzisă:

Principiul de bază este că Rugăciunea este permisă în toate perioadele de timp. Cu toate acestea, Legea Islamică a stabilit interdicția efectuării Rugăciunii în anumite perioade de timp, după cum urmează:

1 - După Rugăciunea de Fajr până când Soarele se ridică cât o sulită în înălțime.

2 - Atunci când Soarele ajunge în mijlocul Cerului, până când începe să coboare, acesta fiind cel mai scurt dintre intervalele de interdicție.

3 - De după Rugăciunea de Asr până la apusul Soarelui, și aceasta este cea mai lungă dintre perioadele în care Rugăciunea este interzisă.

Rugăciunile care pot fi efectuate în perioadele în care Rugăciunea este interzisă sunt:

1 - Împlinirea obligațiilor omise.

2 - Rugăciunile efectuate din cauze specifice, precum: Rugăciunea de salutare a moscheii, cele

două Rakat ale Tauaf-ului, Rugăciunea pentru eclipsă și Rugăciunea funerară.

3 - Recuperarea Sunnei de Fajr după Rugăciunea de Fajr.

12. Rugăciunea de Vineri în congregație:

Ea reprezintă unul dintre marile ritualuri și simboluri ale Islamului, și anume Rugăciunea săvârșită în congregație în moschei. Musulmanii sunt de acord că îndeplinirea celor cinci Rugăciuni în moschei este unul dintre cele mai importante acte de supunere și cele mai mărețe fapte de apropiere de Allah întru adorare, ba chiar unul dintre cele mai mărețe dintre ritualurile Islamului.

1 - Încadrarea islamică a Rugăciunii în congregație:

Rugăciunea în congregație pentru cele cinci Rugăciuni obligatorii este obligatoriu a fi realizată în moschee, pentru bărbații capabili de aceasta, atât în timpul rezidenței, cât și al călătoriei, în stare de siguranță, cât și în stare de teamă, ca o obligație individuală de sine stătătoare.

Obligativitatea Rugăciunii în congregație este confirmată în Coran și Sunnah, precum și de practica musulmanilor, generație după generație, urmând exemplul înaintașilor dreptcredincioși.

În Coran, dovada pentru aceasta este Cuvântul lui Allah Preaînaltul:

﴿وَإِذَا كُنْتَ فِيهِمْ فَأَقَمْتَ لَهُمُ الصَّلَاةَ فَلَتَقُمْ طَائِفَةٌ مِنْهُمْ مَعَكَ...﴾

„Iar atunci când tu te vei afla printre ei și îi vei conduce în Rugăciune [As-Salat], o parte dintre ei să se ridice împreună cu tine...” [Coran, 4:102]. Acest Verset accentuează obligativitatea împlinirii Rugăciunii în congregație, de vreme ce musulmanilor nu le este îngăduit să o abandoneze nici chiar în stare de teamă și frică, iar dacă ea nu ar fi fost obligatorie, cea mai întemeiată scuză pentru a fi absolvit de ea ar fi fost situația de teamă; iar abandonarea Rugăciunii în congregație și atitudinea delăsătoare față de aceasta sunt printre cele mai cunoscute atribute ale ipocriților.

Și Sunnah profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) oferă numeroase dovezi în acest sens, dintre care amintim:

Ceea ce a fost consemnat în Sahih Muslim,

أَنَّ رَجُلًا أَعْمَى قَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، لَيْسَ لِي قَائِدٌ يَقُودُنِي إِلَى الْمَسْجِدِ، فَسَأَلَهُ أَنْ يُرَخِّصَ لَهُ أَنْ يُصَلِّيَ فِي بَيْتِهِ، فَرَخَّصَ لَهُ، فَلَمَّا وَلَّى دَعَاهُ فَقَالَ: «هَلْ تَسْمَعُ النِّدَاءَ؟» قَالَ: نَعَمْ، قَالَ: «فَأَجِبْ».

că un om orb a spus: „O, Mesager al lui Allah, nu am eu pe nimeni care să mă conducă la moschee.”, și l-a rugat să-i permită să se roage acasă, iar Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) i-a permis. Însă când omul a dat să plece, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) l-a chemat înapoi și a spus: „Auzi tu Chemarea la

Rugăciune?” El a răspuns: „Da.” și Profetul i-a spus: „Atunci răspunde-i.”¹.

Astfel, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) i-a poruncit să participe la Rugăciunea în congregație la moschee și să răspundă Chemării, în ciuda faptului că era orb și a greutăților pe care le întâmpina, ceea ce indică obligativitatea împlinirii Rugăciunii în congregație la moschee.

2 - Modul în care se obține participarea la Rugăciunea în congregație:

Participarea la Rugăciunea în congregație se realizează prin efectuarea a cel puțin a unei Unități de rugăciune (Rakah) împreună cu Imamul, conform spuselor Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa):

«مَنْ أَدْرَكَ رُكْعَةً مِنَ الصَّلَاةِ فَقَدْ أَدْرَكَ الصَّلَاةَ».

„Cine îndeplinește (măcar) un Rakah din Rugăciune, atunci se consideră că a îndeplinit Rugăciunea.”².

3 - Cum se apreciază că ai îndeplinit cel puțin o Rakah în congregație:

Unitatea de rugăciune (Rakah) se consideră îndeplinită prin realizarea Plecăciunii (Ruku), Dacă cel întârziat îl prinde pe imam în Plecăciune (Ruku):

¹ Hadis consemnat de Muslim cu numărul (1484).

² Consemnat de Bukhari, cu numărul (609), și de Muslim cu numărul (602).

trebuie să rostească Takbirul de început („Allahu Akbar” - Allah este Cel mai Mare) din poziția stând drept în picioare, apoi să facă Plecăciunea, rostind încă o dată „Allahu Akbar”. Iar dacă se limitează la Takbirat al-Ihram în timp ce stă în picioare, aceasta îi ține loc de Takbirul pentru Ruku.

4- Motivele care permit neparticiparea la Rugăciunea în congregație:

1- Boala, dacă aceasta îngreunează prezența la Rugăciunea de Vineri (Jumu'ah) și la cea în Congregație (Jama'ah).

2 - Abținerea de la nevoia de a elimina urina sau fecalele, întrucât acest lucru duce la pierderea stării de smerenie și de concentrare în timpul Rugăciunii și, de asemenea, este dăunător pentru corp.

3 - Atunci când mâncarea este servită și omului îi este foame sau pofteste la ea, însă acest lucru nu trebuie să devină un obicei sau un pretext pentru a nu participa la Rugăciunea în congregație.

4 - Teamă întemeiată pentru viață, bunuri sau altele asemenea.

13 - Rugăciunea în condiții de pericol și teamă:

Rugăciunea în condiții de pericol este prescrisă pentru orice situație de luptă permisă, precum lupta împotriva necredincioșilor, a agresorilor și a tâlharilor, conform Spuselor lui Allah Preaînaltul:

﴿...إِنْ حَفَّتُمْ أَنْ يَفْتِنَكُمْ الَّذِينَ كَفَرُوا...﴾

„...[mai ales] dacă vă temeți că cei care nu cred vă vor face rău [sau vă vor ataca]” [Coran, 4:101]. Aceeași regulă se aplică, prin analogie, și celorlalte categorii de persoane împotriva cărora este permisă lupta.

Rugăciunea în condiții de pericol este legiferată dacă sunt îndeplinite două condiții:

1) Dușmanul să fie unul împotriva căruia lupta este permisă.

2) Să existe teama unui atac asupra musulmanilor în timpul Rugăciunii.

Modalitatea de îndeplinire a Rugăciunii în condiții de pericol:

Aceasta are diverse modalități de îndeplinire, cea mai cunoscută fiind cea relatată în hadisul lui Sahl (Allah să fie mulțumit de el):

أَنَّ طَائِفَةً صَفَّتْ مَعَ النَّبِيِّ ﷺ، وَطَائِفَةٌ وَجَّاهَ الْعَدُوَّ، فَصَلَّى بِالَّتِي مَعَهُ رُكْعَةً، ثُمَّ تَنَبَّتَ قَائِمًا، وَأَتَمُّوا لِأَنْفُسِهِمْ، ثُمَّ انْصَرَفُوا، وَصَفُّوا وَجَّاهَ الْعَدُوَّ، وَجَاءَتِ الطَّائِفَةُ الْأُخْرَى، فَصَلَّى بِهِمُ الرُّكْعَةَ الَّتِي بَقِيََتْ مِنْ صَلَاتِهِ، ثُمَّ تَنَبَّتَ جَالِسًا، وَأَتَمُّوا لِأَنْفُسِهِمْ، ثُمَّ سَلَّمَ بِهِمْ.

Un grup a format un rând cu Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa), în timp ce un alt grup era în fața dușmanului. El s-a rugat o Unitate de Rugăciune cu grupul care era cu el, apoi a rămas în picioare, iar ei au completat (Rugăciunea) pentru ei înșiși. Apoi au plecat și au format un rând în fața dușmanului și a venit celălalt grup. Atunci, Profetul s-a rugat cu cel de al doilea

grup Rakah care rămăsese din Rugăciunea sa, apoi a rămas așezat, iar ei au completat (Rugăciunea cu cea de a doua Rakah) pentru ei înșiși. Apoi a făcut Salutul final împreună cu ei¹.

Beneficiile Rugăciunii în condiții de pericol și teamă:

1 - Importanța Rugăciunii în Islam și importanța Rugăciunii în congregație, de vreme ce aceasta nu este anulată nici în aceste situații critice.

2 - Înlăturarea dificultății pentru această comunitate și caracterul tolerant al Legii Islamice-Şaria, precum și potrivirea ei pentru orice timp și loc.

3 - Perfecțiunea Legii Islamice, care a legiferat pentru fiecare situație ceea ce i se potrivește.

14- Rugăciunea de Vineri:

1. Încadrarea religioasă a acesteia:

Rugăciunea de Vineri este o obligație individuală pentru fiecare musulman de sex masculin, adult, în deplinătatea facultăților mintale, rezident și care nu are un motiv valid pentru neparticipare.

Conform Cuvântului lui Allah Preaînaltul:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا نُودِيَ لِلصَّلَاةِ مِنْ يَوْمِ الْجُمُعَةِ فَاسْعَوْا إِلَىٰ ذِكْرِ اللَّهِ وَذَرُوا الْبَيْعَ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿9﴾

„O, voi cei care credeți! Când se cheamă la Rugăciune [As-Salat], în ziua de Vineri, grăbiți-vă la

¹ Consemnat de Bukhari cu numărul (4130) și de Muslim cu numărul (842).

Pomenirea lui Allah și lăsați negoțul! Aceasta este mai bine pentru voi, dacă [voiți să] știți.” [Coran, 62:9].

Și, de asemenea, conform spuselor Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa):

«أَيُّنْتَهَيَنَّ أَقْوَامٌ عَنْ وَدْعِهِمُ الْجُمُعَاتِ، أَوْ لَيَخْتِمَنَّ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِهِمْ، ثُمَّ لَيَكُونَنَّ مِنَ الْغَافِلِينَ».

„Oamenii trebuie să înceteze să neglijeze și să abandoneze Rugăciunea de Vineri; altfel, Allah le va pecetlui inimile, iar ei vor ajunge dintre cei neglijenți și nepăsători.”¹.

2. Condițiile validității Rugăciunii de Vineri:

a) Timpul: care este același destinat Rugăciunii de Dohor, și ea nu este validă înainte de intrarea timpul său, și nici după terminarea acestuia.

2) Să fie îndeplinită în congregație, iar numărul minim pentru aceasta este de trei persoane, conform opiniei celei mai corecte, și nu este validă în cazul îndeplinirii ei doar de o singură persoană sau de două.

3) Cei care o îndeplinesc să fie credincioșii rezidenți, care trăiesc în locuințe construite conform obiceiului locului, indiferent că acestea ar fi din beton armat, pietre, lut sau altele, și, prin urmare, nu este valabilă dacă este îndeplinită de nomazii care locuiesc în corturi și nu au o reședință

¹ Hadis consemnat de Muslim cu numărul (865).

permanentă, ci se deplasează continuu în căutarea, spre exemplu, a pășunilor pentru animalele lor.

4) Să fie precedată de două predici, conform obiceiului Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa), care le-a îndeplinit cu consecvență.

3. Stâlpii de bază ale celor două Predici de Vineri:

1 - Lăudarea lui Allah și rostirea celor două mărturisiri de credință.

2 - Trimiterea de binecuvântări asupra Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa).

3 - Îndemnul la evlavie și la Taqua față de Allah.

4 - Recitarea a ceva din Coran.

5 - Pilda și sfătuirea religioasă.

4. Recomandări privind cele două Predici de Vineri:

1 - Predica ținută de pe amvon.

2 - Separarea între cele două predici printr-o așezare scurtă. 3 - Ruga făcută în decursul acestora pentru musulmani și pentru conducătorii lor.

4 - Scurtarea celor două predici.

5 - Salutul predicatorului către oameni la urcarea pe amvon.

5. Acte recomandate pentru Ziua de Vineri:

1 - Folosirea „Siuak-ului” (bețișorul pentru curățat dinții).

2 - Ungerea cu parfum, dacă se găsește (sfat doar pentru bărbați).

- 3 - Plecarea devreme la Rugăciunea de Vineri.
- 4 - Mersul pe jos la moschee, și nu cu un vehicul.
- 5 - Apropierea de cel care conduce Rugăciunea.
- 6 - Rugi.
- 7 - Recitarea Surat al-Kahf.

8 - Trimiterea de binecuvântări asupra Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa).

6. Interdicții pentru cel prezent la Rugăciunea de Vineri:

1- Este interzis să se vorbească în timp ce imamul își ține Predica de Vineri, conform spuselor Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa):

«إِذَا قُلْتَ لِصَاحِبِكَ يَوْمَ الْجُمُعَةِ: أَنْصِتْ، وَالْإِمَامُ يَخْطُبُ، فَقَدْ لَعُوتٌ».

„Dacă în timpul Rugăciunii de Vineri, atunci când imamul își ține Predica, i-ai spus companionului tău (chiar și numai): „Ascultă (ceea ce se spune)”, ai dat curs unor vorbe inutile și nefolositoare (ceea ce este interzis).”¹ Adică: ai spus niște vorbe deșarte și nefolositoare („Laghu”), iar acest „Laghu” este un păcat.

2 - Este detestabil să se pășească peste gâturile oamenilor (adică a trece printre rândurile oamenilor din moschee, pășind peste ei sau forțându-te să treci mai în față), cu excepția

¹ Consemnat de Bukhari cu numărul (934), și de Muslim cu numărul (851).

imamului sau a celui care încearcă să ajungă la un loc liber la care nu se poate ajunge altfel.

Condițiile participării la Rugăciunea de Vineri:

Cel care îndeplinește măcar Ruku' (plecăciunea) împreună cu Imamul în a doua Raka din Rugăciunea de Vineri, se consideră că a îndeplinit Rugăciunea de Vineri și trebuie să o completeze ca având două Unități de Rugăciune. Iar dacă nu îndeplinește plecăciunea Ruku' din a doua Raka, se consideră că a pierdut Rugăciunea de Vineri și trebuie să o îndeplinească asemenea Rugăciunii de Dohor, adică patru Unități de Rugăciune. Tot astfel, și cel care ratează Rugăciunea de Vineri (Jumu'ah) din cauza somnului sau din alt motiv, o va îndeplini ca și Rugăciunea de Dohor.

15. Rugăciunea celor care au anumite scuze:

1. Rugăciunea celui bolnav

În primul rând, este obligatoriu pentru cel bolnav să își îndeplinească Rugăciunea, în limita posibilităților, și nu îi este permis să o întârzie până atunci când trece timpul ei, atâta vreme cât mintea sa este sănătoasă.

2. Cum este îndeplinită Rugăciunea de către cel bolnav?

1- Bolnavul trebuie să se roage stând în picioare, dacă poate sta în picioare fără dificultate sau

vătămare, și să facă plecăciunea normal și să se prosterneze.

2- Dacă, însă, efectuarea Ruku' sau a Sujud-ului îi provoacă vătămare, deși este capabil să stea în picioare, va indica plecăciunea (Ruku') printr-un gest din poziție verticală, iar Sujud-ul (prosternarea) din poziție șezând.

3- Iar dacă nu poate să se roage stând în picioare, se roagă stând așezat, și este recomandat (Sunnah) să se stea cu picioarele încrucișate în locul statului în picioare, să se indice plecăciunea printr-un gest și să se facă prosternarea pe pământ, dacă este posibil; iar în caz contrar, prosternarea se va indica printr-un gest, care va fi mai jos decât cel pentru plecăciune.

4- Dacă nu poate face Rugăciunea nici așezat, se va ruga întins pe-o parte, având fața îndreptată către Qibla, fiind preferabilă așezarea pe partea dreaptă, dacă este posibil, iar pentru plecăciunea (Ruku') și prosternarea (Sujud) se va gesticula.

5 - Dacă nu se poate ruga întins pe o parte, se roagă întins pe spate, cu picioarele către Qibla și indică prin gesturi Ruku și Sujud.

6- Dacă nu îi este cu putință să facă gestul cu trupul pentru plecăciune și prosternare, va face gestul din cap. Însă dacă îi este dificil, este scutit de acest gest și va săvârși faptele Rugăciunii în inima sa, intenționând actele Rugăciunii – plecăciunea,

prosternarea și șederea – rămânând în starea sa și rostind rugile și pomenirile specifice.

7- Cel bolnav îndeplinește din condițiile Rugăciunii ceea ce îi stă în putință, precum: îndreptarea către Qibla, abluțiunea cu apă sau uscată (Tayammum) în caz de neputință, și purificarea de impurități. Iar dacă este incapabil să îndeplinească ceva din acestea, este scutit de acea obligație și se roagă conform stării sale, fără a amâna Rugăciunea după timpul ei.

8 - Sunnah este ca bolnavul să stea așezat cu picioarele încrucișate în locul statului în picioare și al plecăciunii („Ruku”), iar în poziția „Iftiraș” în celelalte posturi.

Capitolul 2. Rugăciunea călătorului:

1- Printre cei cu justificări valide: se numără și călătorul, căruia i se permite să scurteze Rugăciunea de patru Unități, de la patru la două Unități de Rugăciune, conform Cuvântului lui Allah Preaînaltul:

(وَإِذَا ضَرَبْتُمْ فِي الْأَرْضِ فَلَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَنْ تَقْصُرُوا مِنَ الصَّلَاةِ...)

„Și când călătoriți pe pământ, nu va fi niciun păcat pentru voi dacă veți scurta Rugăciunea [As-Salat]...” [Coran, 4:101].

Și, de asemenea, Anas ibn Malik (Allah să fie mulțumit de el) a spus:

«خَرَجْنَا مَعَ النَّبِيِّ ﷺ مِنَ الْمَدِينَةِ إِلَى مَكَّةَ، فَكَانَ يُصَلِّي رَكْعَتَيْنِ رَكْعَتَيْنِ، حَتَّى رَجَعْنَا إِلَى الْمَدِينَةِ».

„Am ieșit împreună cu Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) din Medina la Mecca, și el săvârșea Rugăciunea de câte două Unități (Rakat), până când ne-am întors la Medina”¹.

Scurtarea Rugăciunii începe atunci când călătorul părăsește zona locuită a orașului său, deoarece Allah a permis scurtarea Rugăciunii celui care călătorește. Înainte de a părăsi localitatea sa o persoană nu este considerată a fi în călătorie, pentru că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) scurta Rugăciunea doar după ce pornea la drum.

2 - Distanța pentru care călătorului îi este permisă scurtarea Rugăciunii, dacă acesta intenționează să o parcurgă, este de aproximativ 80 de kilometri.

3 - Călătorul poate scurta Rugăciunea și la întoarcere, până când intră în localitatea sa de reședință, din care a fost plecat.

4 - Dacă un călător ajunge într-o anumită localitate și dorește să locuiască în ea, atunci pentru el pot exista trei situații:

a) Să intenționeze o ședere de mai mult de patru zile, iar în acest caz el trebuie să efectueze Rugăciunea în întregime și completă din prima zi

¹ Consemnat de Bukhari cu numărul (1081) și de Muslim cu numărul (693).

în care se stabilește și nu se mai poate folosi de permisiunile specifice călătoriei.

b) Să intenționeze să rămână patru zile sau mai puțin, iar în acest caz, îi este permis să scurteze Rugăciunile și să beneficieze de permisiunile specifice călătoriei.

c) Să nu intenționeze șederea pe o durată determinată, ci să poată rămâne o zi sau zece zile în funcție de potrivirea locului pentru el, sau de scopul avut, precum un tratament sau un control, întorcându-se în țara sa de îndată ce scopul său a fost realizat; iar în acest caz, îi este permis să scurteze Rugăciunea și să se folosească de permisiunile specifice călătoriei până la întoarcerea sa, chiar dacă durata șederii sale depășește patru zile.

5. Dacă un călător se roagă în spatele unui imam rezident, el este obligat să completeze Rugăciunea pe deplin, chiar și dacă nu a ajuns alături de el decât la ultimul Taşahhud.

6. Dacă un rezident se roagă în spatele unui călător care scurtează Rugăciunea, rezidentul trebuie să își completeze Rugăciunea după Taslim-ul imamului.

16. Rugăciunea de Eid (Sărbătoare):

Sărbătorile musulmanilor sunt sărbători legiferate de Allah Preaînaltul pentru ei, și nu legiferate de ei înșiși. Astfel, ei nu au decât două

sărbători: Sărbătoarea de după Ramadan (Eid al-Fitr - Sărbătoarea ruperii Postului) și sărbătoarea de după Hajj (Eid al-Adha - Sărbătoarea Sacrificiului). Acestea se diferențiază de sărbătorile necredincioșilor sau sărbătorile inovate, pe care Allah Preaînaltul nu le-a legiuit și nici nu le-a poruncit, ci ei înșiși le-au legiuit pentru ei.

Încadrarea juridică a Rugăciunii de Eid (Sărbătoare):

Ea este o obligație comunitară, în care Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra lui) a fost consecvent, precum și Califii dreptcredincioși de după el (Allah să fie mulțumit de ei). Aceasta face parte dintre simbolurile religiei și ritualurile sale evidente.

Timpul Rugăciunii celor două Eiduri: Începe de la ridicarea Soarelui la înălțimea unei sulite, adică după aproximativ un sfert de oră de la răsăritul Soarelui și se termină atunci când Soarele ajunge la zenit.

Modalitatea de îndeplinire a rugăciunii de Eid (Sărbătoare):

1- În prima unitate de rugăciune se spune Takbirat Al-Ihram, apoi se rostește ruga de deschidere a rugăciunii, apoi se spune Takbir de șapte ori, ridicându-se mâinile la fiecare Takbir. Între Takbir-uri I se aduce Laudă lui Allah, este Preaslăvit și se transmit salutări asupra Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa). Apoi, se caută protecția lui Allah de Șeitan cel

alungat, se rostește formula Bismillah (În Numele lui Allah Cel Milostiv, Cel Îndurător) și se începe recitarea.

2- În cea de-a doua Rakat, după Takbir-ul de tranziție, se spune Takbir de cinci ori, apoi se caută refugiu la Allah și se spune Basmala, și se începe recitarea. Este recomandat să se recite în prima Raka, după Surat Al-Fatihah, Surat Al-A'la, iar în a doua, Surat Al-Ghașiyah.

3- După ce Imamul rostește salutul de încheiere, urcă la amvon și ține două predici (Khutab), iar între ele face o pauză scurtă, așa cum se face în timpul Predicii de Vineri.

Acte recomandate în Ziua de Sărbătoare:

a - Îmbăierea rituală (Ghusl).

b - Curățarea și parfumarea.

c - La Eid al-Fitr este recomandat să se mănânce înainte de a merge la rugăciune, în timp ce la Eid al-Adha este recomandat să se mănânce după rugăciune, din carnea animalului sacrificat, pentru cel care oferă un sacrificiu (Udhiyah).

d - Mersul pe jos la locul de Rugăciune.

e - Mersul pe un drum și întoarcerea pe un alt drum.

f - Ajungerea din timp la locul de rugăciune (Musalah) pentru cel care este condus în rugăciune, dar nu și pentru Imam.

Rostirea formulei Takbir - „Allahu Akbar”:

Rostirea „Takbir”-ului este Sunnah în nopțile ce preced cele două Eid-uri, în primele zece zile ale lunii Dhul-Hijjah și în zilele de Taşreeq. Acesta este de două feluri:

Primul tip: Takbir mutlaq (absolut) care nu este condiționat de o perioadă de timp anume.

1 - Pentru Eid Al-Fitr: de la apusul Soarelui din ajunul Eidului până la începerea Rugăciunii de Eid.

2 - Iar în cazul Eid Al-Adha: de la apusul Soarelui din noaptea primei zile din Dhull Hijjah până la apusul Soarelui din ultima dintre zilele de Taşriq.

Al doilea tip: Takbirul condiționat care se rostește doar după Rugăciunile obligatorii.

1- pentru cel care nu se află în starea de sacralizare rituală (Ihram): din zorii zilei de Arafah până în după-amiaza ultimei zile de Taşriq.

2 - pentru pelerinul aflat în starea de sacralizare rituală (Al-Muhrim): de la Rugăciunea de prânz (Duhor) în ziua de Eid până la Asr în ultima zi de Taşriq.

17. Rugăciunea de Eclipsă (Salat al-Kusuf):

Sensul Eclipsei Solare sau Lunare:

Eclipsa Lunară presupune dispariția luminii Lunii sau a unei părți a acesteia de-a lungul nopții.

Eclipsa Solară presupune dispariția luminii Soarelui sau a unei părți a acesteia în timpul zilei.

Încadrarea juridică a rugăciunii pentru Eclipsă Solară:

Ea este o Sunnah confirmată, dovedită prin faptele Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa), deoarece el a săvârșit această rugăciune când Soarele s-a eclipsat în timpul său (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa), Acest lucru este confirmat și de porunca Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) de a o îndeplini, iar învățații au fost în unanimitate de acord că ea este legiferată.

Timpul acesteia:

De la începutul Eclipsei Solare sau Lunare până la încetarea sa, adică la dispariția Eclipsei Lunare sau Solare.

Modul de realizare a acesteia:

Numărul de Raka este de două, în care recitarea se face cu voce tare, iar modul de îndeplinire este următorul:

a- Se rostește Takbir-ul de început și ruga de deschidere, se caută protecție la Allah de satana, se rostește formula „Bismillah”, apoi se citește Surat Al-Fatihah, după care se face o recitare prelungită.

b - Apoi se face o plecăciune („Ruku' ") prelungită.

c - Apoi se ridică din plecăciune și se spune: „Sami Allahu li-man hamidah” (Allah îl Aude pe cel care Îl Laudă), apoi se recită Surat Al-Fatiha, apoi se recită îndelung, dar o recitare mai scurtă decât în prima Raka.

d- Apoi se face o plecăciune lungă, însă mai scurtă decât prima plecăciune.

e) Apoi, se ridică din plecăciune și spune: „Sami Allahu li-man hamidah” (Allah îl Aude pe cel care-L Laudă).

f - Apoi, se împlinește două prosternări lungi.

g - Apoi se ridică pentru cea de-a doua Raka, care se îndeplinește la fel ca prima, însă este mai scurtă. Actele Sunnah ale acesteia sunt:

a) Chemarea la aceasta cu formula „As-Salatu jami'ah" (Veniți la) rugăciunea în congregație!

b) Împlinirea rugăciunii în congregație.

c) Prelungirea rugăciunii prin prelungirea statului în picioare, a aplecării (Ruku') și a prosternării.

d) Cea de-a doua unitate de rugăciune să fie mai scurtă decât prima.

e) Susținerea unei predici după rugăciune, în care oamenii sunt îndemnați să îndeplinească fapte bune și să se ferească de lucrurile interzise.

f) Sporirea rugilor, a implorărilor, a cererii iertării și a oferirii de caritate.

18. Rugăciunea pentru ploaie (Salat al-Istisqa')

1) Rugăciunea pentru ploaie (Salat al-Istisqa') presupune cererea apei de la Allah Preaînaltul și pogorârea ploii în vreme de secetă.

Timpul în care este prescrisă rugăciunea de cerere a ploii:

Este prescrisă Rugăciunea de cerere a ploii atunci când pământul devine arid, ploaia este oprită și se produc pagube din cauza încetării acesteia, astfel că nu le rămâne altceva de făcut decât să se roage cu smerenie Domnului lor, să-I ceară ploaie și să-I ceară ajutorul prin diferite forme de implorare.

A - Fie prin Rugăciunea în congregație, fie individual.

b) Fie prin rugăciunea din timpul Predicii de Vineri, când cel care ține predica se roagă, iar musulmanii răspund cu „Amin” la ruga sa.

c) Iar alteori, prin rostirea de rugi în orice moment, fără o rugăciune specifică sau predică.

Încadrarea juridică a rugăciunii de cerere a ploii:

ea este o Sunnah confirmată atunci când există motivul care o impune, conform împlinirii acesteia de către Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa), precum în hadis-ul lui Abdullah bin Zaid (Allah să fie mulțumit de el), care a spus:

«خَرَجَ النَّبِيُّ ﷺ إِلَى الْمُصَلَّى، فَاسْتَسْقَى، وَاسْتَقْبَلَ الْقِبْلَةَ، وَقَلَّبَ رِءَاءَهُ، وَصَلَّى رَكَعَتَيْنِ».

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) a ieșit la locul de Rugăciune, s-a rugat pentru ploaie, s-a îndreptat cu fața spre Qibla, și-a

întors mantia pe dos și a făcut două unități de rugăciune (Rakat)¹.

Modalitatea de îndeplinire a Rugăciunii pentru ploaie (Salat al-Istisqa’):

Modul de îndeplinire a rugăciunii pentru ploaie (Salat al-Istisqa’) este asemănător cu cel al rugăciunii de Eid (Sărbătoare). Este recomandat ca această rugăciune să fie săvârșită în locul destinat rugăciunilor în aer liber (Musala), asemenea rugăciunii de Eid. În ceea ce privește modul de îndeplinire, ea urmează aceleași reguli ca rugăciunea de Eid: este alcătuită din două unități de rugăciune, recitarea se face cu voce tare, rugăciunea precede predica (khutbah), iar în prima și a doua Rakat se rostesc Takbir-uri suplimentare înainte de recitare. după cum am evidențiat anterior referitor la rugăciunea de Eid (Sărbătoare). De asemenea, se ține o singură predică.

19. Reglementările islamice privind funerariile

1. Îndatoririle celui prezent lângă persoana aflată pe patul de moarte:

1 - Se recomandă ca cel care se află lângă persoana aflată pe patul de moarte să o îndemne pe aceasta să spună: „La ilaha illa Allah”.

¹ Consemnat de Bukhari cu numărul (1012) și de Muslim cu numărul (894).

2- Este Sunnah ca persoana aflată pe patul de moarte să fie îndreptată spre Qiblah.

3 - Se recomandă închiderea ochilor celui care tocmai a decedat.

4. Este recomandat, ca după deces, persoana decedată să fie acoperită cu o pânză.

5 - Este recomandată grăbirea pregătirii sale pentru înmormântare.

6 - Se impune achitarea grabnică a datoriilor sale.

7. Îmbăierea și învăluirea în giulgiu a celui decedat sunt obligații comunitare (Fard Kifayah).

2. Regulile rugăciunii funerare (Salat al-Janazah):

Statutul său juridic: obligație colectivă (Farḍ Kifayah).

Condițiile sale:

1. Îndreptarea către Qibla.

2. Acoperirea părților din corp care nu trebuie dezvăluite în timpul rugăciunii (Aurah).

3. Îndepartarea impurităților.

4. Atât cel care efectuează rugăciunea, cât și persoana decedată pentru care se face rugăciunea trebuie să se afle în stare de puritate rituală.

5. Atât cel care săvârșește rugăciunea, cât și persoana decedată pentru care se oficiază rugăciunea trebuie să fie musulmani.

6. Prezența defunctului (a sicriului) la locul rugăciunii, dacă acesta se află în localitate.

7. Cel care oficiază rugăciunea trebuie să fie o persoană responsabilă din punct de vedere religios (Mukallaf).

Stâlpii acesteia:

- 1) Îndeplinirea rugăciunii în picioare.
- 2) Rostirea celor patru „Takbirat”
- 3) Recitarea Surat al- Fatiha.
- 4) Trimiterea de binecuvântări asupra Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa).
- 5) Rostirea de rugi pentru cel decedat.
- 6) Îndeplinirea actelor rugăciunii în ordinea stabilită.
- 7) Încheierea rugăciunii prin Taslim (Salutul de pace).

Dintre actele recomandate (Sunnah) ale rugăciunii funerare:

- 1) Ridicarea mâinilor la rostirea fiecărui Takbir.
- 2) „Al-Isti'adhah” - adică rostirea formulei „A'udhu billahi min aş-şaitani r-ragim” (Caut adăpost la Allah de satana cel alungat)
- 3) Rostirea de rugi pentru sine și pentru musulmani.
- 4) Recitarea în șoaptă, fără o voce auzită.
- 5) Să se facă o scurtă pauză după al patrulea Takbir și înainte de rostirea Salutului de pace (Taslim).
- 6) Punerea mâinii drepte pe piept, peste mâna stângă.

7) Întoarcerea capului spre dreapta la rostirea Salutului de pace (Taslim).

Descrierea Rugăciunii funerare:

Imamul sau cel ce se roagă singur stau în dreptul pieptului bărbatului decedat și în dreptul mijlocului femeii decedate. Se rostește Takbirat al-Ihram, se caută adăpost la Allah de satana, și fără să se rostească ruga de deschidere, se rostește formula de Basmala și se recită Surat Al-Fatiha.

După aceea se spune „Allahu Akbar” și se transmite salutări asupra Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa), apoi se spune din nou „Allahu Akbar” (Allah este Cel mai Măreț), și se face pentru cel decedat rugă dintre cele care au fost relatate în Sunnah. De exemplu, cele spuse de Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa):

«اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِحَيِّنَا وَمَيِّتِنَا، وَصَغِيرِنَا وَكَبِيرِنَا، وَذَكَرْنَا وَأُنْثَانَا، وَشَاهِدِنَا وَغَائِبِنَا،
اللَّهُمَّ مَنْ أَحْيَيْتَهُ مِنَّا فَأَحْيِهِ عَلَى الْإِيمَانِ، وَمَنْ تَوَفَّيْتَهُ مِنَّا فَتَوَفَّهُ عَلَى الْإِسْلَامِ، اللَّهُمَّ
لَا تَحْرِمْنَا أَجْرَهُ، وَلَا تُضِلَّنَا بَعْدَهُ».

„O, Allah, iartă-i pe cei vii și pe cei morți dintre noi, pe cei tineri și pe cei bătrâni, pe bărbații noștri și pe femeile noastre, pe cei prezenți și pe cei absenți. O, Allah, pe acela dintre noi pe care îl lași în viață, lasă-l să trăiască în credință, iar pe acela dintre noi pe care îl faci să moară, fă-l să moară în Islam. O, Allah,

nu ne lipsi de răsplata lui [în această lume și în Cea de Apoi] și nu ne lăsa să ne rătăcim după el”¹.

Și conform Cuvântului lui Allah:

«اللَّهُمَّ اغْفِرْ لَهُ وَارْحَمْهُ، وَعَافِهِ وَاعْفُ عَنْهُ، وَأَكْرِمْ نُزُلَهُ، وَوَسِّعْ مَدْخَلَهُ، وَاعْسِلْهُ بِالْمَاءِ وَالتَّلَجِّ وَالْبَرَدِ، وَنَقِّهِ مِنَ الْخَطَايَا كَمَا نَقَّيْتَ الثَّوْبَ الْأَبْيَضَ مِنَ الدَّنَسِ، وَأَبْدِلْهُ دَارًا خَيْرًا مِنْ دَارِهِ، وَأَهْلًا خَيْرًا مِنْ أَهْلِهِ، وَزَوْجًا خَيْرًا مِنْ زَوْجِهِ، وَأَدْخِلْهُ الْجَنَّةَ، وَأَعِزَّهُ مِنْ عَذَابِ الْقَبْرِ، وَمِنْ عَذَابِ النَّارِ».

„O, Allah, Iartă-l și ai Milă de el, ferește-l de rău și treci cu vederea peste greșelile lui, cinstește-i primirea și poposirea lui, lărgește-i mormântul, și spală-l (de păcate) cu apă, zăpadă și gheață, curăță-l de păcate așa cum cureți haina albă de murdărie. Dă-i o casă mai bună în Viața de Apoi decât casa lui din viața lumească, o familie mai bună decât familia lui, un soț (o soție) mai bun(ă) decât soțul (soția) lui, acceptă-l în Paradis și apără-l de pedeapsa mormântului și de pedeapsa Focului”². Apoi, se spune „Allahu Akbar”, se face o scurtă pauză și se încheie cu un singur Taslim în partea dreaptă.

Capitolul 3. Dania (Zakat)

1- Definiția carității obligatorii (Zakat) și statutul ei în Islam:

Az-Zakah, în sens lingvistic înseamnă creștere și sporire.

¹ Consemnat de Abu Dauud cu numărul (3201) și Tirmidhi cu numărul (1024); care a menționat că este un hadis hasan sahih (bun autentic).

² Hadis consemnat de Muslim cu numărul (962).

Az-Zakah, conform Legii Islamice este un drept obligatoriu asupra unor averi și bunuri anume, de a fi oferit unei categorii specifice de oameni.

Este cel de-al treilea stâlp al Islamului, Zakatul este asociat cu Rugăciunea în Nobilul Coran în 82 de Versete, ceea ce demonstrează măreția și importanța sa.

A Spus Allah Preaînaltul:

﴿وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ...﴾

„Efectuați Rugăciunea și oferiți Zakat...” [Coran, 2:43].

Și tot astfel a spus Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa):

«بُنِيَ الْإِسْلَامُ عَلَى خَمْسٍ: شَهَادَةِ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ، وَإِقَامِ الصَّلَاةِ، وَإِيتَاءِ الزَّكَاةِ، وَحَجِّ الْبَيْتِ، وَصَوْمِ رَمَضَانَ».

„Islamul este clădit pe cinci (stâlpi): Mărturisirea că nu există alt dumnezeu demn de a fi adorat în afară de Allah și că Mohammed este Mesagerul lui Allah, împlinirea Rugăciunii, oferirea carității obligatorie (Zakatului), Pelerinajul la Casa cea Sfântă și Postul în luna Ramadan.”¹.

Musulmanii sunt unanim de acord asupra obligativității sale, Și se consideră necredincios (și în afara credinței islamului) cel care îi neagă

¹ Consemnat de Bukhari cu numărul (8), și de Muslim cu numărul (111).

obligativitatea, cât despre cei care împiedică achitarea acesteia, este permisă lupta împotriva lor.

2 - Condițiile care impun obligativitatea

Zakatului:

a) Libertatea. Zakatul nu este obligatoriu pentru un sclav, deoarece acesta nu deține avere proprie, iar bunurile pe care le administrează sunt proprietatea stăpânului său, prin urmare Zakatul pentru acestea i se impune stăpânului său.

b) Apartenența la Islam. Nu este obligatorie pentru un necredincios („Kafir”), pentru că este un act de apropiere de Allah și de supunere, iar necredinciosul nu se numără printre cei de la care astfel de fapte sunt acceptate.

c) Deținerea pragului valoric („Nisab”). Zakat-ul nu este obligatoriu pentru averea de sub acest prag, care reprezintă o cantitate cunoscută de avere.

d) Proprietatea deplină. Avera trebuie să se afle în proprietatea deplină și absolută a persoanei, iar Zakat-ul nu se impune pentru o avere a cărei proprietate nu este consolidată, precum datoria de tip Mukatabah (adică banii pe care sclavul trebuia să îi plătească stăpânului pentru a-și cumpăra libertatea; deoarece acea avere nu era considerată încă în posesie deplină și stabilă, și nu se impunea Zakat-ul asupra ei).

e) Trecerea unui an de la deținerea averii: Aișa (Allah să fie mulțumit de ea) a relatat un hadis Marfu':

«لَا زَكَاةَ فِي مَالٍ حَتَّى يَحُولَ عَلَيْهِ الْحَوْلُ».

„Nu se datorează Zakat pentru o avere decât după trecerea unui an.”¹.

3 - Bunurile pentru care se impune obligativitatea Zakatului:

A) Vitele domestice, și anume: cămilele, bovinele și ovinele, iar Zakatul se impune pentru acestea cu două condiții:

1 - Să fie crescute pentru lapte și prăsilă, nu pentru muncă.

2 - Să fie animale care păsc în mod liber pe pășuni. Prin urmare, Zakatul nu se impune pentru animalele care sunt hrănite cu furaje cumpărate de stăpânul lor sau adunate de acesta de pe pășune sau din alte surse, și nici pentru animalele care pășunează doar o perioadă limitată din an și nu pe durata întregului an sau a majorității acestuia.

Pragurile minime (Nisab) pentru vitele domestice:

a) Zakat-ul pentru cămile:

Dacă sunt îndeplinite condițiile, pentru fiecare 5 cămile se datorează 1 oaie ca Zakat. Pentru 10 cămile se datorează 2 oi, pentru 15 cămile se datorează 3 oi, iar pentru 20 de cămile se datorează

¹ Hadis consemnat de Ibn Majah cu numărul (1792) și de Tirmidhi cu numărul (63) și (631).

4 oi. după cum se regăsește în Sunnah și în consensul învățaților musulmani. Atunci când numărul cămilelor ajunge la 25, Zakatul datorat este de o cămilă femelă care a împlinit un an și a intrat în al doilea an. În lipsa ei, este acceptat să se plătească un mascul care a împlinit doi ani și a intrat în al treilea an de viață.

Iar dacă numărul cămilelor ajunge la 36, Zakatul datorat este o femelă care a împlinit doi ani și a intrat în al treilea an de viață.

Dacă numărul acestora ajunge la 46, atunci este obligatorie plata unei cămile care a împlinit trei ani și a intrat în al patrulea an de viață.

Și dacă numărul cămilelor ajunge la 61, se impune plata unei cămile care a împlinit patru ani și a intrat în al cincilea an de viață.

Dacă numărul total de cămile ajunge la 76, Zakatul datorat este două cămile femele care au împlinit doi ani și au intrat în al treilea an de viață.

Dacă numărul cămilelor ajunge la 91, Zakatul datorat este plata a două cămile femele de trei ani și au intrat în al patrulea an de viață.

Dacă numărul total al cămilelor depășește 120 și ajunge la 121, Zakat-ul datorat este de 3 cămile femele care au împlinit doi ani și au intrat în al treilea an de viață. După acest prag, pentru fiecare 40 de cămile se datorează o cămilă femelă care a împlinit doi ani și a intrat în al treilea an de viață, iar pentru fiecare 50 de cămile se datorează o

cămilă femelă care a împlinit trei ani și a intrat în al patrulea an de viață.

b) Zakat-ul pentru bovine:

Dacă sunt îndeplinite condițiile, Zakatul pentru bovine devine obligatoriu atunci când numărul acestora ajunge la 30. Zakatul datorat este un vițel mascul sau o vițea care au împlinit un an și au intrat în al doilea an de viață

și nu se datorează nimic pentru mai puțin de 30 de bovine.

Iar dacă numărul acestora ajunge la 40, Zakatul datorat este o vacă care a împlinit doi ani și a intrat în al treilea an de viață.

Dacă numărul total de bovine depășește 40, Zakatul se calculează astfel: pentru fiecare 30 de bovine se datorează un vițel mascul sau o vițea care au împlinit un an și au intrat în al doilea an de viață, iar pentru fiecare 40 de bovine se datorează o vacă care a împlinit doi ani și a intrat în al treilea an de viață.

c) Zakatul pentru oi și capre:

Dacă numărul total de ovine atinge 40, fie că sunt oi sau capre, Zakatul datorat este o singură oaie, și anume un miel care a împlinit cel puțin un an sau o capră femelă.

Zakatul nu se impune pentru ovine, dacă numărul acestora este mai mic de 40. Dacă numărul total al oilor și caprelor ajunge la 21, Zakatul datorat este de 2 oi. Dacă numărul total al oilor și

caprelor ajunge la 201, Zakat-ul datorat este de trei oi.

După acest prag, obligația de Zakat se stabilește după regula de o oaie pentru fiecare 100 de oi. Astfel, pentru 400 de oi se datorează patru oi, și tot așa pentru numerele mai mari.

B. Zakatul pentru recoltele și produsele pământului:

Produsele pământului pentru care se datorează Zakat sunt de două tipuri:

1) Cerealele și fructele

2) Mineralele.

1) Cerealele și fructele

Zakat-ul trebuie plătit pentru grâne, precum grâul, orzul și orezul. Și tot astfel pentru fructe, precum curmalele și stafidele, și nu este obligatoriu în cazul altor plante precum leguminoasele și legumele.

Condițiile obligativității Zakatului pentru cereale și fructe:

1) Să fie dintre produsele care pot fi depozitate și păstrate. Prin urmare, nu se datorează Zakat pentru produsele care nu pot fi stocate, precum fructele și legumele.

2) Să fie produse care se pot măsura prin volum (cu măsură). Prin urmare, nu se plătește Zakat pentru cele care se comercializează la bucată (prin numărare) sau la greutate, precum pepenii, ceapa, rodiile și altele.

3) Să atingă pragul valoric (Nisab), care este de cinci „Ausuq”, astfel că nu se impune plata Zakatului pentru o cantitate mai mică decât aceasta.

4) Deținerea pragului minim (Nisab) în momentul impunerii obligativității Zakatului.

Dacă o persoană dobândește recolta după momentul în care Zakatul a devenit obligatoriu, atunci Zakatul nu îi revine ei, cum este cazul celui care cumpără recolta sau o primește în dar după ce aceasta a fost recoltată.

Momentul impunerii obligativității Zakatului:

Obligativitatea Zakatului pentru cereale și fructe se impune atunci când începe coacerea și maturizarea acestora, iar semnul începutului coacerii lor este următorul:

a. În cazul cerealelor, Zakatul devine obligatoriu atunci când boabele s-au maturizat, s-au întărit și au devenit tari.

b. În cazul curmalelor, atunci când acestea încep să se înroșească sau să se îngălbenească.

c. În cazul strugurilor, atunci când aceștia devin moi și dulci.

Pragul minim obligatoriu deținut (Nisab) pentru care se impune plata Zakatului:

ragul minim (Nisab) pentru cereale și fructe este de cinci Ausuq, și un Uasaq este echivalent cu 60 de Sa'. Prin urmare, pragul minim (Nisab) este de 300 de Sa' conform măsurii profetice, echivalentul a aproximativ 900 kg.

Cantitatea obligatorie care impune plata Zakatului:

Se datorează o zecime (10%) din recoltă pentru culturile care sunt irigate fără cheltuieli și fără efort suplimentar, precum cele udate de apa ploilor sau de izvoare.

Și se impune plata a 5% pentru cele irigate cu efort și costuri, precum cele udate cu apă pompată din fântâni și râuri, prin intermediul animalelor sau al utilajelor moderne.

2) Mineralele:

Printre tipurile de bunuri care provin din pământ se numără și mineralele. Prin minereuri se înțeleg resursele extrase din pământ care nu sunt de natura acestuia, precum aurul, argintul, fierul și pietrele prețioase.

Momentul obligativității plății Zakatului pentru acestea:

După ce le dobândește și intră în posesia lor, persoana este obligată să achite imediat Zakatul, întrucât pentru aceste bunuri nu este necesară trecerea unui an lunar pentru ca Zakatul să devină obligatoriu. Nisabul său este cel al aurului și al argintului, iar din valoarea sa se oferă un sfert dintr-o zecime (adică 2.5%).

C. Zakatul pentru mijloacele monetare: aur, argint și bani.

Mijloacele monetare sunt aurul, argintul și bancnotele, iar Zakatul pentru acestea este

obligatoriu. Indiciul pentru aceasta este Cuvântul lui Allah Preaînaltul:

﴿وَالَّذِينَ يَكْنِزُونَ الذَّهَبَ وَالْفِضَّةَ وَلَا يَنْفِقُونَهَا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَبَشِّرْهُمْ بِعَذَابٍ أَلِيمٍ﴾
{34}

„Iar celor care strâng aur și argint și nu le cheltuiesc pe Calea lui Allah, vestește-le o pedeapsă dureroasă.” [Coran, 9:34].

Iar într-un hadis se spune:

«مَا مِنْ صَاحِبِ ذَهَبٍ وَلَا فِضَّةٍ لَا يُؤَدِّي فِيهَا حَقَّهَا؛ إِلَّا إِذَا كَانَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ صُفِّحَتْ لَهُ صَفَائِحُ مِنْ نَارٍ».

„Orice deține aur și argint și nu plătește ceea ce se cuvine din ele; în Ziua Judecății, îi vor fi făcute plăci din Foc (care îl vor încătușa).”¹

Învățații musulmani au ajuns la un consens cu privire la obligativitatea Zakatului pentru aur și argint, iar aceeași regulă se aplică și bancnotelor, deoarece acestea le-au înlocuit în tranzacțiile monetare.

Suma minimă care impune Zakatul pentru bunurile monetare și cota obligatorie aferentă:

„Nisab-ul” (pragul minim) pentru bancnote este cel al aurului sau al argintului, deoarece acestea le-au luat locul ca mijloace monetare. Astfel, atunci când valoarea lor atinge Nisabul aurului sau al argintului, Zakatul devine obligatoriu. În prezent, Nisabul bancnotelor este, de regulă, calculat în

¹ Consemnat de Bukhari cu numărul (1402) și de Muslim cu numărul (2287).

funcție de argint, deoarece acesta este mai puțin valoros decât aurul, iar pragul său este atins mai repede. Prin urmare, dacă un musulman deține o avere a cărei valoare este echivalentă cu cea a 595 de grame de argint și aceasta rămâne în posesia sa timp de un an lunar complet, este obligat să plătească Zakat. Valoarea unui gram de argint se schimbă de la o perioadă la alta. De aceea, dacă o persoană deține o sumă de bani și nu știe dacă aceasta a atins Nisabul sau nu, poate verifica prețul unui gram de argint la comercianții de argint sau pe piața de profil, apoi îl înmulțește cu 595. Rezultatul obținut reprezintă valoarea Nisabului.

Notă: Pentru a calcula Zakatul datorat, valoarea averii supuse Zakatului se împarte la 40. Suma rezultată reprezintă Zakatul care trebuie plătit, echivalent cu 2,5% din avere.

D. Zakatul pentru bunurile comerciale.

Acestea sunt bunurile destinate vânzării și cumpărării, în scopul obținerii de profit, și includ toate tipurile de bunuri, altele decât banii, precum automobilele, hainele, țesăturile, fierul, lemnul și orice altceva ce este pregătit pentru comercializare. Condițiile obligativității Zakatului pentru bunurile comerciale

1 - Să le dețină prin propria sa acțiune; precum prin vânzare, închiriere și alte forme de câștig.

2 - Să intre în posesia lor cu intenția de a face comerț. Adică, să aibă scopul de a obține un câștig

de pe urma lor, deoarece la baza faptelor stau intențiile, iar comerțul este o faptă, și, prin urmare, aceasta este însoțită de o intenție.

3 - Valoarea sa să atingă pragul minim care impune plata Zakatului, echivalent în aur sau argint.

4 - Împlinirea unui an complet de la deținerea lor.

Modalitatea de plată a Zakatului pentru bunurile comerciale:

Bunurile comerciale sunt evaluate la împlinirea unui an lunar, în funcție de una dintre cele două monede de referință: aur sau argint. Prin urmare, dacă sunt evaluate și valoarea lor atinge „Nisab-ul” stabilit pentru aur sau argint, se oferă un sfert din a zecea parte (adică 2.5%) din valoarea lor.

E. Zakat al-Fitr (care se plătește de Eid al Fitr):

este actul de caritate obligatorie la sfârșitul Lunii Ramadan, fiind implementat în anul 2 Hijri.

Încadrarea sa juridică:

Zakat al-Fitr este obligatoriu pentru fiecare musulman care deține, în ziua și noaptea de Eid, hrană în plus față de ceea ce îi este suficient lui și familiei sale. El se impune fiecărui musulman: bărbat sau femeie, mic sau mare, liber sau rob, conform hadisului:

«فَرَضَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ زَكَاةَ الْفِطْرِ عَلَى الْعَبْدِ وَالْحُرِّ، وَالذَّكَرِ وَالْأُنْثَى، وَالصَّغِيرِ وَالْكَبِيرِ، مِنَ الْمُسْلِمِينَ».

„Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) a impus (ca Fard) plata Zakatului al-Fitr atât musulmanului liber, cât și musulmanului sclav, atât bărbatului, cât și femeii, atât tânărului, cât și celui mai în vârstă”¹. Iar aici „fard” are sensul de a impune și a obliga.

Înțelepciunea prescrierii sale:

Ibn Abbas (Allah să fie mulțumit de el și de tatăl său) a spus:

«فَرَضَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ زَكَاةَ الْفِطْرِ؛ طُهْرَةً لِلصَّائِمِ مِنَ اللَّغْوِ وَالرَّفَثِ، وَطُعْمَةً لِلْمَسَاكِينِ».

„Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) a impus plata Zakat al-Fitr pentru cel care a postit drept purificare de vorbele deșarte și obscene rostite și ca hrană pentru cei nevoiași”².

Timpul în care se impune oferirea sa:

Plata Zakatului al-Fitr devine obligatorie de la apusul Soarelui în noaptea de Eid, și este recomandat a fi oferit în ziua de Eid, înainte de a se merge la Rugăciunea de Sărbătoare, fără a fi permisă întârzierea lui până după Rugăciunea de Eid. Dacă o persoană îl amână până după

¹ Hadis consemnat de Bukhari cu numărul (1432) și de Muslim cu numărul. (984).

² Hadis consemnat de Abu Dauud cu numărul (1609) și Ibn Majah cu numărul (1827). Considerat sahih (autentic) de Sheikh Al-Albani în Sahih Abi Dauud cu numărul (1609).

Rugăciunea de Eid, aceasta este obligată să îl ofere în compensare (ca recuperare a obligației), însă va fi considerată păcătoasă pentru întârzierea lui peste timpul stabilit.

Este permis, de asemenea, a fi oferit o zi sau două înainte de Eid.

Cantitatea sa și bunurile din care se achită:

O Sa' din mâncarea obișnuită a localnicilor: precum orez, curmale, grâu etc. O Sa' este echivalentul a aproximativ trei kilograme. Nu este permis să se plătească echivalentul în bani în locul acesteia, deoarece contrazice porunca Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa).

Plata Zakatului și persoanele îndreptățite să îl primească:

Timpul stabilit pentru achitarea acestuia:

Este obligatoriu ca Zakatul să fie plătit imediat ce a sosit momentul în care devine obligatoriu. Nu este permisă întârzierea lui decât în caz de necesitate, cum ar fi atunci când averea sa se află într-o țară îndepărtată și nu există nicio persoană pe care să o poată împuternici pentru aceasta.

Locul achitării acestuia:

Este de preferat ca plata Zakatului să se facă în țara în care se află averea, iar transferul Zakatului din localitatea în care se află averea într-o altă localitate este permis în următoarele cazuri:

a - Dacă în localitate nu există persoane îndreptățite să primească Zakat.

b - Dacă există o rudă nevoiașă în altă țară.

c - În cazul în care există o rațiune legitimă din punct de vedere islamic care să justifice transferul acesteia, precum: transferul ei către zonele musulmanilor sinistrați din cauza foametei și a inundațiilor.

Zakatul este obligatoriu pentru averea copilului și a celui lipsit de rațiune, datorită generalității dovezilor existente în acest sens, iar tutorele lor legal este responsabil pentru achitarea acestuia. Plătirea Zakatului nu este permisă decât cu intenția clar formulată pentru aceasta, conform spuselor Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa):

«إِنَّمَا الْأَعْمَالُ بِالنِّيَّاتِ».

„Faptele sunt socotite după intenții.”¹.

Persoanele îndreptățite să primească Zakat:

Categoriile de oameni cărora li se oferă din Zakat sunt în număr de opt:

1. Săracii:

Aceștia sunt cei care nu dispun de strictul necesar de bază, precum adăpost, hrană și îmbrăcăminte, iar cantitatea de Zakat care li se poate oferi este echivalentul a ceea ce le-ar fi suficient lor și celor pe care îi au în întreținere pentru un an de zile.

¹ Hadis consemnat de Bukhari, cu numărul (1) și de Muslim cu numărul (1907).

2. Cei nevoiași:

Ei sunt cei care reușesc să își împlinească majoritatea nevoilor, însă nu în totalitatea lor, așa cum este cazul celui care are un salariu, dar nu îi este suficient pentru a-i acoperi cheltuieli pe durata unui an.

Suma care poate fi oferită acestora din Zakat trebuie să fie echivalentă cu acoperirea integrală a nevoilor lor și ale celor pe care îi întrețin timp de un an de zile.

3. Cei care administrează plata Zakatului:

Aceștia sunt cei pe care conducătorul și orânduitorul îi însărcinează cu colectarea Zakatului, păstrarea sau distribuirea acestuia către cei nevoiași.

Suma care le este oferită acestora din Zakat este echivalentul plății pentru munca lor, cu condiția ca ei să nu aibă o plată sau un salariu de la stat (pentru aceasta).

4. Cei ale căror inimile sunt apropiate de Islam:

Aceștia sunt toți cei față de care se urmărește, prin acordarea unei părți din Zakat, fie apropierea lor de Islam și acceptarea acestuia, fie consolidarea credinței lor, fie prevenirea sau reducerea răului pe care l-ar putea aduce musulmanilor.

Cantitatea care li se oferă din Zakat este o sumă suficientă pentru a le câștiga inimile.

5. Pentru eliberarea sclavilor:

Prin aceasta se înțelege plata pentru eliberarea sclavilor și a celor care au încheiat un contract de eliberare (numit „Al-Mukatab”).

Al-Mukatab este sclavul care s-a răscumpărat de la stăpânul său, iar aceasta include și răscumpărarea prizonierilor musulmani în războaie.

6. Cei îndatorați, iar aceștia sunt de două tipuri:

Primul tip este cel care are a făcut o datorie pentru o nevoie personală și nu găsește mijloacele necesare pentru a o achita. iar acestuia i se oferă ceea ce este suficient pentru a-și achita datoria.

Al doilea tip este cel care are o datorie ca urmare a reconcilierii între două persoane, iar acestuia i se va da din Zakat ceea ce îi este necesar pentru a-și achita datoria, chiar dacă el este bogat.

7. Pe Calea lui Allah:

și anume pentru aceia care luptă pe Calea lui Allah.

Cantitatea care li se oferă din Zakat este cea care le este suficientă pentru lupta pe Calea lui Allah, pentru mijloacele lor de transport, arme, hrană și alte asemănătoare.

8. Călătorul:

și anume, cel aflat în călătorie și ale cărui fonduri s-au terminat sau i-au fost furate, și nu mai are banii necesari pentru a se reîntoarce în localitatea sa de rezidență.

Suma care i se poate oferi acestuia din Zakat este atât cât îi este necesar pentru a ajunge în țara sa, chiar dacă ar fi bogat acolo.

Capitolul 4. Postul:

Postul reprezintă adorarea lui Allah Preaînaltul prin abținerea de la cele care invalidează Postul, de la ivirea zorilor și până la apusul Soarelui.

El este unul dintre stâlpii Islamului, și una dintre îndatoririle Poruncite de Allah Preaînaltul, binecunoscut în religie în mod necesar. Obligatoritatea sa este confirmată cu evidențe existente atât în Coran, cât și în Tradițiile Profetice și consensul învățaților musulmani.

A Spus Preaînaltul:

(شَهْرَ رَمَضَانَ الَّذِي أُنْزِلَ فِيهِ الْقُرْآنُ هُدًى لِّلنَّاسِ وَبَيِّنَاتٍ مِّنَ الْهُدَىٰ وَالْفُرْقَانِ
فَمَن شَهِدَ مِنْكُمُ الشَّهْرَ فَلْيَصُمْهُ...)

"Luna Ramadan [este aceea] în care a fost trimis Coranul, drept călăuză pentru oameni, dovezi limpezi pentru drumul cel drept și Îndreptar. Și oricare dintre voi care vede [luna nouă la începutul] lunii, să o țină ca Post..." [Coran, 2:185].

Condițiile obligativității postului în luna Ramadan:

1. Apartenența la Islam, pentru că el nu este valid din partea unui necredincios („Kafir”).

2. Atingerea vârstei pubertății, pentru că nu este obligatoriu pentru un copil, Postul copilului cu

discernământ este valid, iar în cazul său este considerat un post voluntar.

3. Deplinătatea facultăților mintale, pentru că Postul nu este obligatoriu pentru o persoană fără discernământ (irațională) și nici nu este valid, din cauza lipsei intenției.

4. Capacitatea de a-l îndeplini. Nu este obligatoriu pentru cel bolnav care este incapabil de aceasta, și nici pentru călător, acesta recuperându-l la încetarea motivului întemeiat care îl oprește de la post: boala sau călătoria. De asemenea, o condiție pentru validitatea sa, în cazul femeii, este încetarea menstruației și a lăuziei.

Începutul lunii Ramadan este stabilit printr-unul din două aspecte, și anume:

a- vederea semilunii pentru luna Ramadan, conform spuselor Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa):

«صُومُوا الرُّيُوتَ، وَأَفْطَرُوا الرُّيُوتَ».

„Țineți Post la vederea ei și întrerupeți postul la vederea ei.”¹

b- Completarea lunii Șaban la treizeci de zile, atunci când semiluna lunii Ramadan nu este observată sau când vederea ei este împiedicată de nori, praf ori alte cauze similare, conform spuselor

¹ Consemnat de Bukhari cu numărul (1810) și de Muslim cu numărul (1086).

Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa):

«فَإِنْ غُمَّ عَلَيْكُمْ؛ فَأَكْمِلُوا عِدَّةَ شَعْبَانَ ثَلَاثِينَ يَوْمًا».

„Iar dacă este ascunsă de voi, atunci completează 30 de zile din Șaban.”¹

Intenția de a posti:

Postul, asemenea celorlalte fapte de adorare, nu este valid decât prin intenție. Momentul la care se impune stabilirea intenției pentru Postul obligatoriu diferă de cel pentru alte tipuri de post, clarificat după cum urmează:

În cazul postului obligatoriu, cum este Postul din Ramadan, recuperarea zilelor nepostite sau postul asumat prin jurământ, intenția trebuie formulată în timpul nopții, înainte de apariția zorilor, conform cuvintelor Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa):

«مَنْ لَمْ يُتَيِّتِ الصِّيَامَ مِنَ اللَّيْلِ فَلَا صِيَامَ لَهُ».

„Postul aceluia care nu își stabilește intenția pentru Post încă din timpul nopții nu este valid.”²

În ceea ce privește postul voluntar, acesta este valabil chiar dacă intenția este făcută în cursul zilei, cu condiția de a nu fi consumat nimic din ce ar putea anula postul, după zorii zilei.

¹ Consemnat de Bukhari cu numărul (1909).

² Consemnat de Ahmad cu numărul (26457), Abu Dauud cu numărul (2454) și Nisa'i cu numărul (2331), în forma redată aici.

Lucrurile care invalidează Postul:

1. Raportul sexual: Când cineva întreține un raport sexual, postul său este imediat anulat și este obligat să recupereze ziua în care a făcut acest lucru. Și îi este obligatorie, împreună cu recuperarea, ispășirea, și anume: eliberarea unui sclav, iar dacă nu găsește, trebuie să țină post două luni consecutive. Iar dacă nu este capabil de aceasta, din cauza unui motiv religios legitim, trebuie să hrănească șaizeci de nevoiași, oferind fiecărui nevoiaș o jumătate de Sa' din hrana consumată în regiunea respectivă.

2. Ejacularea datorată sărutului, atingerii, masturbării sau privirii repetate la ceva excitant impune doar recuperarea, fără ispășire, deoarece ispășirea este specifică actului sexual. În ceea ce privește persoana care doarme, dacă are un vis umed (Ihtilam) și are o ejaculare, nu poartă nicio vină, deoarece acest lucru se produce involuntar. Totuși, trebuie să efectueze abluțiunea majoră (Ghusl) pentru starea de impuritate majoră (Janabah).

3. Mâncatul și băutul în mod intenționat, conform Cuvântului lui Allah Preaînaltul:

﴿وَكُلُوا وَاشْرَبُوا حَتَّى يَتَبَيَّنَ لَكُمُ الْخَيْطُ الْأَبْيَضُ مِنَ الْخَيْطِ الْأَسْوَدِ مِنَ الْفَجْرِ ثُمَّ أَتِمُوا الصِّيَامَ إِلَى اللَّيْلِ...﴾

„Mâncați și beți până când puteți să deosebiți firul alb de firul negru, la revărsatul zorilor! Apoi

țineți Postul până când vine noaptea..” [Coran, 2:187].

Cât despre cel care a mâncat sau a băut din uitare, el nu poartă nicio vină asupra sa conform hadisului:

«مَنْ نَسِيَ وَهُوَ صَائِمٌ، فَأَكَلَ أَوْ شَرِبَ، فَلَيْتَمَ صَوْمُهُ، فَإِنَّمَا أَطْعَمَهُ اللَّهُ وَسَقَاهُ».

„Cel care uită că ține Post și mănâncă sau bea, să își termine Postul, deoarece a fost Allah Cel care l-a hrănit și i-a dat să bea.”¹

4. Vomitatul produs în mod intenționat. Însă, dacă o persoană vomită involuntar, acest lucru nu îi afectează postul. conform spuselor Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa):

«مَنْ ذَرَعَهُ الْقَيْءُ فَلَيْسَ عَلَيْهِ فَضَاءٌ، وَمَنْ اسْتَقَاءَ عَمْدًا فَلْيَقْضِ».

„Cel care vomită involuntar nu trebuie să recupereze (ziua de Post), iar cel care își provoacă voma în mod intenționat, să recupereze (ziua de Post).”².

5. Extragerea sângelui din corp prin Hijama, flebotomie sau recoltarea de sânge pentru a fi donat în vederea ajutării unui pacient; toate acestea anulează Postul. În ceea ce privește, însă, extragerea unei cantități mici de sânge pentru

¹ Consemnat de Bukhari cu numărul (6669) și de Muslim cu numărul (2709).

² Hadis relatat de Abu Dauud cu numărul (2380), de At-Tirmidhi cu numărul (719) și de Ibn Majah cu numărul (676).

analize, aceasta nu afectează Postul. De asemenea, sângerarea involuntară, cum ar fi sângerarea nazală, rănila sau cea cauzată de extracția unui dinte, nu afectează Postul.

Categoriile de persoane care au permisiunea de a nu Posti în Ramadan:

Prima categorie: Cei cărora le este permisă întreruperea postului, cu obligația de a recupera zilele respective:

1. Bolnavul care suferă de o afecțiune ce poate fi vindecată, iar Postul îi agravează starea sau îi provoacă o greutate semnificativă.

2. Călătorul, indiferent dacă întâmpină sau nu dificultate în timpul călătoriei sale.

Dovada pentru aceste două situații este Cuvântul lui Allah Preaînaltul:

﴿...وَمَنْ كَانَ مَرِيضًا أَوْ عَلَى سَفَرٍ فَعِدَّةٌ مِنْ أَيَّامٍ أُخَرَ...﴾

„...iar cel care este bolnav sau călătorește, [să postească] un număr egal de alte zile...” [Coran, 2:185].

3. Femeia însărcinată sau cea care alăptează, dacă Postul reprezintă o dificultate pentru ea, sau îi dăunează ei sau copilului ei. dar ea trebuie să recupereze zilele de Post într-o altă perioadă.

4. Femeia aflată la menstruație și cea aflată în perioada postnatală (Nifas), pentru care este obligatorie întreruperea postului. Postul lor nu este valid și trebuie să îl recupereze în alte zile.

Cea de a doua categorie: Cei cărora le este permis să nu postească, însă sunt obligați să ofere o ispășire și compensare (Fidyah/Kaffarah), dar fără recuperarea ulterioară a zilelor nepostite. Aceștia sunt:

1. Bolnavul care suferă de o afecțiune cronică sau incurabilă, de la care nu se mai speră vindecarea.

2. Cel în vârstă care nu poate ține Postul.

Aceștia nu vor ține Postul, dar vor da de mâncare unui sărac drept ispășire și în compensare pentru fiecare zi nepostită din luna Ramadan. Dacă, însă, o persoană în vârstă ajunge la stadiul de senilitate, atunci ea nu mai este responsabilă din punct de vedere religios și se poate să nu postească, fără a exista asupra ei nicio obligație pentru aceasta.

Timpul pentru recuperarea zilelor de Post nepostite și reglementările referitoare la întârzierea sa:

Recuperarea zilelor nepostite de Post din luna Ramadan este obligatorie în intervalul dintre acesta și următorul Ramadan, și este de preferat grăbirea în împlinirea recuperării, și nu este permisă întârzierea recuperării până după următorul Ramadan. 'Aișa (Allah să fie mulțumit de ea) a relatat:

«كَانَ يَكُونُ عَلَيَّ الصَّوْمُ مِنْ رَمَضَانَ، فَمَا أَسْتَطِيعُ أَنْ أَقْضِيَ إِلَّا فِي شَعْبَانَ لِمَكَانِ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ».

„Aveam zile de Post de recuperat din Ramadan, însă nu puteam să le recuperez decât în luna Șaban,

din pricina îndatoririlor față de Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).”¹

Pentru cel care amână recuperarea până după următorul Ramadan, există două situații:

1- În cazul amânării (recuperării) dintr-un motiv legitim din punct de vedere religios, de exemplu dacă boala se prelungește până la următorul Ramadan, atunci acesta are doar obligația de a recupera (Qada').

2- Cel care o amână fără o scuză legitimă din punct de vedere religios, săvârșește un păcat prin această amânare și are obligația să se căiască, să recupereze ziua de post și să hrănească un sărman pentru fiecare zi de recuperat.

Postul voluntar pentru cel care are de recuperat zile din Ramadan:

Cel care are de recuperat zile din Ramadan, este de preferat să acorde prioritate acestui lucru înaintea postului voluntar. Dacă însă, postul voluntar este unul al cărui timp specific poate trece, precum postul de Arafah și Așura, acesta se ține înaintea recuperării; deoarece perioada pentru recuperare este extinsă, pe când [timpul pentru] Arafah și Așura trece. Însă, nu se postesc cele șase zile din Șauual decât după recuperarea zilelor de post.

¹ Hadis consemnat de Bukhari cu numărul (1849) și de Muslim cu numărul (1846).

Zilele în care postul este interzis:

1 - Postul în ziua de Eid al-Fitr și ziua de Eid al-Adha.

2- Postul în Zilele de Taşriq din luna Dhul Hijjah, cu excepția pelerinului care îndeplinește Hajj at-Tamatu' și Hajj al-Qiran, dacă nu găsește un animal de sacrificiu. Zilele de Taşriq sunt: zilele de unsprezece, a douăsprezece și a treisprezece ale lunii Dhul Hijjah.

3- Ziua de îndoială, din pricina dubiului, anume a treizecea zi a lunii Şa'ban. Dacă este o noapte cu nori sau praf care împiedică observarea semilunii (luna nouă).

Situațiile în care postul este dezaprobat (Makruh):

a. A particulariza luna Rajab prin Post. b. Alegerea zilei de Vineri ca singura zi de post, datorită interdicției în acest sens, iar dacă ține post o zi înainte sau după aceasta, atunci această interdicție este înlăturată.

Zilele recomandate pentru post:

a - Șase zile din luna Şaual. b - Postul în primele nouă zile ale lunii Dhul Hijjah, cea mai importantă dintre acestea fiind Ziua de Arafah (a noua zi din luna Dhul Hijjah), excepție făcând pelerinul, pentru care nu este recomandat postul. Postul în Ziua de Arafah ispășește păcatele pentru doi ani. c. Postul a trei zile din fiecare lună, iar cel mai bine este ca acestea să fie zilele albe, și anume: a 13-a, a 14-a și a 15-a zi a lunii lunare. d. Postul în zilele de Luni și

Joi ale săptămânii, întrucât Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) obișnuia să postească în aceste zile și deoarece faptele robilor sunt înfățișate lui Allah în aceste două zile.

Postul voluntar:

A - Postul Profetului David (Pacea fie asupra sa), care ținea post o zi și rupea postul în cea ce a doua zi în mod alternativ.

Postul în luna Muharram, care este cea mai virtuoasă lună pentru post. Cea mai importantă zi de post din această lună este Ziua de Așura, a zecea zi din Muharram. Este recomandat să se postească și a noua zi împreună cu aceasta, conform spuselor Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa):

«لَنْ يُقْبَلَ إِلَيَّ قَابِلٌ لِأَصُومَنَّ التَّاسِعَ».

„Dacă voi mai trăi până la anul viitor, voi posti negreșit în a noua zi.”¹ Postul în aceasta zi anulează păcatele din anul anterior.

Capitolul 5: Hajj (Pelerinajul Mare) și Umrah (Pelerinajul Mic)

În sens lingvistic, termenul „Hajj” înseamnă a avea intenția și a se îndrepta către un anumit loc sau scop. Din punct de vedere juridic, Hajj-ul reprezintă îndreptarea către Casa Sacră a lui Allah (Kaabah) și către locurile sacre ale pelerinajului,

¹ Hadis consemnat de Muslim cu numărul (1134).

într-un timp specific, pentru îndeplinirea unor ritualuri bine determinate.

Umrah, în sens lingvistic, înseamnă vizită.

Din punct de vedere juridic, Umrah reprezintă vizitarea Casei Sacre (Kaabah) în orice perioadă a anului pentru îndeplinirea unor ritualuri specifice.

Hajj-ul este unul dintre stâlpii Islamului și una dintre temeliile sale mărețe, și a fost impus în anul 9 Hijri. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) a împlinit un singur Pelerinaj, și anume Pelerinajul de Adio.

Hajj-ul se impune o dată în viață celui care are această posibilitate, iar ceea ce este în plus de acesta este un act voluntar, neobligatoriu. În ceea ce privește Umrah și aceasta este considerată obligatorie conform opiniei multor învățați musulmani. Drept dovadă stau cuvintele Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa), care atunci când a fost întrebat: „Este Jihadul o obligație pentru femei?”, el a spus:

«نَعَمْ، عَلَيْهِنَّ جِهَادٌ لَا قِتَالُ فِيهِ: الْحَجُّ وَالْعُمْرَةُ».

„Da, pentru ele există un Jihad în care nu este luptă: Hajj-ul și Umrah.”¹.

¹ Hadis consemnat de Ahmad cu numărul (25198), Nisa'i cu numărul (2627) și Ibn Majah cu numărul (2901).

Condițiile care impun obligativitatea pelerinajului de Hajj și Umrah:

- 1- Islamul
- 2 - Rațiunea
- 3 - Ajungerea la vârsta maturității religioase (pubertatea)
- 4 - Libertatea (persoana să nu se afle în stare de sclavie)
- 5- Capacitatea fizică și financiară de a efectua Pelerinajul.

Pentru femei, se adaugă o a șasea condiție: și anume prezența unui Mahram (un bărbat apropiat de ele) care să le însoțească pentru a îndeplini această obligație, întrucât unei femei nu îi este permis să călătorească pentru Hajj sau cu orice alt scop fără un Mahram, conform spuselor Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa):

«لَا تُسَافِرُ الْمَرْأَةُ إِلَّا مَعَ ذِي مَحْرَمٍ، وَلَا يَدْخُلُ عَلَيْهَا رَجُلٌ إِلَّا وَمَعَهَا مَحْرَمٌ».

„O femeie să nu călătorească decât cu un Mahram, și un bărbat să nu intre la ea decât în prezența unui Mahram.”¹

Prin Mahram al unei femei se înțelege soțul acesteia sau un bărbat cu care ea nu se poate căsători niciodată, deoarece căsătoria dintre ei este interzisă în mod definitiv de Legea Islamică. Dintre

¹ Consemnat de Bukhari cu numărul (1862) și de Muslim cu numărul (1341).

rudetele de sânge care sunt Mahram fac parte: fratele, tatăl, unchiul patern, nepotul din partea fratelui și unchiul matern. De asemenea, mahram poate deveni o persoană fie prin rudenia de lapte, precum fratele de lapte, fie prin afinitate rezultată din căsătorie, cum sunt tatăl vitreg și fiul vitreg.

Capacitatea se referă la abilitatea financiară și fizică, astfel încât o persoană să poată folosi un mijloc de transport, să suporte călătoria și să dețină resursele financiare suficiente pentru călătoria dus-întors. Totodată, el trebuie să aibă mijloacele necesare pentru a acoperi cheltuielile copiilor și ale tuturor persoanelor aflate în întreținerea sa, pe durata absenței sale, până la revenirea din pelerinaj.

De asemenea, este necesar ca traseul către pelerinaj să fie sigur, astfel încât persoana să nu se teamă pentru viața sa sau pentru averea sa.

Iar pentru cel care este capabil din punct de vedere financiar, dar incapabil fizic, fiind fie foarte înaintat în vârstă, fie suferind de o boală cronică pentru care nu se mai speră vindecarea, este obligatoriu să delege pe cineva care să împlinească Hajj și Umrah în numele său.

Pentru ca o persoană să poată îndeplini în mod valid Hajj-ul sau Umrah în numele altcuiva, trebuie să fie îndeplinite două condiții:

1- Persoana care efectuează Hajj-ul sau Umrah în numele altcuiva trebuie să fie dintre cei ale căror

acte de adorare sunt valide, respectiv să fie musulmană, să fi atins maturitatea religioasă și să aibă discernământ deplin.

2 - Să fi împlinit deja pentru sine Hajj.

Miqat-urile pentru intrarea în starea de Ihram (sacralizare rituală):

Al-Mauaḳit este pluralul cuvântului miqat. Lingvistic, înseamnă „limită”. Iar din punct de vedere terminologic, este locul sau timpul unui act de adorare.

Hajjul are Miqaturi temporale și spațiale:

A. Miqaturile temporale au fost menționate de către Allah în Cuvântul Său:

﴿الْحَجُّ أَشْهُرٌ مَّعْلُومَاتٌ فَمَنْ فَرَضَ فِيهِنَّ الْحَجَّ...﴾

„Pelerinajul are loc în lunile cunoscute, astfel că celui care s-a decis să facă Pelerinajul... [Coran, 2:197].

Aceste luni sunt Șaual, Dhu al-Qa`da și primele zece zile din Dhul Hijjah.

B. Miqat-urile spațiale sunt limitele pe care pelerinul nu trebuie să le depășească în drumul său spre Mecca fără să fi intrat în starea de Ihram. După cum urmează:

1. Dhu al-Halife este Miqatul locuitorilor din Medina sau care vin dinspre aceasta.

2. Al-Juhfah este Miqatul pentru oamenii din Levant, Egipt și Maroc.

3. Qarn al-Manazil, cunoscut acum ca As-Sail este Miqatul locuitorilor din Najd.

4. Dhat 'Irq este Miqatul pentru cei care vin din Iraq.

5. Yalamlam este Miqatul pentru locuitorii din Yemen.

Iar cel a cărui locuință se află după aceste Miqaturi (mai aproape de Mecca decât ele), atunci el intră în Ihram pentru Hajj și Umrah din locuința sa. În ceea ce îi privește pe locuitorii din Mecca, aceștia intră în starea de Ihram din Mecca și nu au nevoie să iasă la miqat pentru a intra în starea de Ihram. În ceea ce privește Umrah, ei trebuie să iasă până la cea mai apropiată zonă din afara perimetrului sacru și să intre în starea de Ihram. Și pentru cel care dorește să îndeplinească Hajj sau Umrah, este obligatoriu ca el să intre în starea de Ihram din locurile stabilite de Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa), acestea fiind Miqaturile spațiale explicate anterior. Astfel, nu este permis celui care intenționează să îndeplinească Hajj sau Umrah să le depășească fără a intra în starea de Ihram.

- Toți cei care trec prin Miqaturile menționate, chiar dacă nu sunt dintre cei menționați în mod special, trebuie să intre de acolo în starea de Ihram.

- Cel al cărui drum spre Mecca nu trece pe la niciunul dintre Miqaturile menționate, fie pe uscat, pe mare sau pe cale aeriană, trebuie să intre în

starea de Ihram atunci când se aliniază cu cel mai apropiat Miqat de el, conform spuselor lui Omar ibn Al-Khattab (Allah să fie mulțumit de el): „Luați în considerare locul aflat în dreptul lor pe drumul vostru.”¹

- Cel care călătorește cu avionul pentru a îndeplini ritualurile de Hajj sau Umrah trebuie să intre în starea de Ihram atunci când avionul trece prin dreptul Miqatului de pe ruta sa, și nu îi este permisă întârzierea intrării în starea de ihram până la aterizarea avionului în aeroport.

Starea de sacralizare (Ihram):

Presupune intenția de a începe ritualurile. În cazul Hajj-ului, aceasta fiind intenția de a începe ritualurile de Hajj, iar în cazul Umrah, intenția de a începe ritualurile acesteia. Nu se află în starea de Ihram decât cel care are intenția de a începe ritualurile. Simpla purtare a hainelor de Ihram fără intenție (Niyyah) nu constituie intrarea în starea de sacralizare Ihram.

Acțiunile recomandate în starea de Ihram:

1. Baia rituală completă înainte de intrarea în starea de Ihram.
2. Parfumarea de către bărbat a corpului său, dar nu și a hainelor de Ihram.
3. Intrarea în starea de Ihram purtând un Izar (veșmânt necusut care acoperă partea inferioară a

¹ Consemnat de Bukhari cu numărul (1531).

corpului), un Rida (veșmânt care acoperă partea superioară a corpului), ambele de culoare albă, și o pereche de sandale.

4. Să intre în starea de sacralizare (Ihram) în timp ce călătorește, fiind îndreptat către Qibla (direcția Kaabah).

Tipurile de Hajj:

Cel care dorește să intre în starea de Ihram are de ales între cele trei tipuri de ritualuri, și anume:

1- Hajj at-Tamatu'. Acesta presupune ca pelerinul să intre în starea de sacralizare rituală pentru Umrah în timpul lunilor de Hajj, să o îndeplinească și să iasă din starea de sacralizare pentru ea, apoi să își asume starea de sacralizare rituală pentru Hajj în decursul aceluiași an.

2- Hajj al-Ifrad. Acesta presupune intrarea în starea de sacralizare Ihram doar pentru Hajj, de la Miqat-ul specific, și să rămână în starea de sacralizare până la îndeplinirea ritualurilor de Hajj.

3. Hajj al-Qiran. Acesta presupune intrarea în starea de sacralizare pentru Hajj și Umrah împreună, sau intrarea în starea de sacralizare pentru Umrah, adăugând apoi intenția pentru Hajj înainte de a începe Tauaf-ul acesteia. Intenția pentru Umrah și Hajj se formulează de la Miqat sau înainte de începerea Tauaf-ului pentru Umrah, efectuându-se un singur Tauaf și un singur Sa'i pentru ambele.

Pelerinului care îndeplinește pelerinajul de tip Tamattu` și celui care îndeplinește pelerinajul de tip qiran i se impune sacrificarea unui animal, dacă nu face parte dintre locuitorii din zona Moscheii Sfinte.

Cel mai bun dintre aceste trei tipuri de Hajj este Tamattu', deoarece este cel pe care Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa) l-a poruncit companionilor săi¹, iar mai apoi, Qiran deoarece acesta presupune un Hajj și o Umrah, iar mai apoi Ifrad.

c) După ce a intrat în starea de sacralizare pentru unul dintre aceste ritualuri, rostește at-Talbiah imediat după acest moment, spunând:

«لَبَّيْكَ اللَّهُمَّ لَبَّيْكَ، لَبَّيْكَ لَا شَرِيكَ لَكَ لَبَّيْكَ، إِنَّ الْحَمْدَ وَالنِّعْمَةَ لَكَ وَالْمُلْكُ لَا شَرِيكَ لَكَ».

„Labbayka Allahumma labbayk, labbayka la șarika laka labbayk, innal hamda uan ni'mata laka ual mulk, la sharika lak.” (Aici sunt, o, Allah, în Slujba Ta, aici sunt. Aici sunt, în Slujba Ta! Tu nu ai niciun asociat. Toată Slava și Adorarea numai Ție Ți se cuvin! A Ta este Stăpânirea, Tu ești Cel fără egal și fără asociat.)².

Este Sunnah și este recomandat să se sporească din rostirea acesteia, bărbații spunând-o cu voce tare, iar femeile în șoaptă.

¹ Hadis consemnat de Muslim cu numărul (1211).

² Consemnat de Bukhari cu numărul (1549).

Timpul ei începe după intrarea în starea de Ihram, iar sfârșitul ei este după cum urmează:

1. Cel care îndeplinește Pelerinajul Mic Umrah o întrerupe înainte de a începe Tauaf-ul.

2. Pelerinul care împlinește Hajj-ul se oprește din rostirea acesteia atunci când începe aruncarea pietricelelor la Jamarat al-Aqabah în Ziua de Sărbătoare.

Restricții din timpul Ihramului:

Prima interdicție: Raderea, tăierea sau smulgerea părului, din orice parte a corpului.

A doua interdicție: Tăierea unghiilor de la mâini sau picioare fără un motiv întemeiat, însă dacă o unghie se rupe și este îndepărtată, nu este necesară nicio ispășire.

A treia interdicție: Acoperirea capului de către bărbați cu ceva care îl atinge direct, precum: căciulița sau eșarfa ghutrah.

A patra interdicție: Purtarea de către bărbat a hainelor Mukhayyat, croite și cusute pe corp sau pe o parte a acestuia, precum: cămașa, turbanul sau pantalonii. Mukhayyat se referă la ceea ce este confecționat pe măsura unei anumite părți a corpului, precum încălțările, mănușile și șosetele. În ceea ce o privește, însă, pe femeie, ea poate purta în starea de Ihram hainele pe care le dorește, însă nu trebuie să poarte Burqa (sau Niqab - destinate în mod obișnuit pentru acoperirea feței), dar își va acoperi fața cu altceva, precum vâlul de pe cap sau

pelerina, atunci când se află în prezența unor bărbați străini de ea. De asemenea, nu îi este permis să poarte mănuși.

A cincea interdicție: Parfumul, deoarece celui aflat în starea de Ihram i se cere să se îndepărteze de opulență, de podoabele și plăcerile vieții lumești și să se îndrepte cu inima sa către Viața de Apoi.

A șasea interdicție: Uciderea sau vânarea animalelor sălbatice, asistarea la vânătoarea acestora sau sacrificarea lor.

De asemenea, îi este interzis celui aflat în starea de ihram să mănânce dintr-un animal pe care l-a vânat, care a fost vânat pentru el sau la a cărui vânătoare a ajutat, deoarece, pentru el, acesta este asemenea unui hoit.

Cât despre vietățile marine, nu este interzisă prinderea lor pentru o persoană aflată în starea de Ihram, și, tot astfel, nu îi este interzisă sacrificarea animalelor domestice, precum puii de găină și animalele de turmă, deoarece acestea nu sunt considerate vânat.

A șaptea interdicție: Încheierea contractului de căsătorie, fie pentru sine, fie pentru altcineva, sau participarea la acesta ca martor.

A opta interdicție: Contactul sexual; cel care are contact sexual înainte de prima ieșire din starea de Ihram (at-Tahallul al-Auual), pelerinajul său este invalidat, însă are obligația de a-și finaliza ritualurile, de a reface pelerinajul în anul următor

și de a sacrifica o cămilă (Badanah). Iar dacă a fost după prima ieșire din starea de sacralizare, atunci ritualul său (Hajj-ul sau Umrah) nu se anulează, însă trebuie să ofere un animal de sacrificiu.

Iar femeia, în această privință, este asemenea bărbatului dacă a făcut aceasta cu acordul său, de bună voie.

A noua interdicție: Contactul fizic în afara actului sexual propriu-zis, adică atingerea unei femei cu dorință. Nu îi este permis celui aflat în starea de Ihram să aibă un astfel de contact, deoarece acesta este un mijloc ce conduce către actul sexual propriu-zis, care este interzis.

Umrah - Pelerinajul minor:

A- Stâlpii esențiali ai Umrah:

1 - Al-Ihram (intrarea în starea de sacralizare)

2 - Înconjurarea rituală a Kaabei (Tauaf).

3 - Parcurgerea traseului dintre Safa și Marua (as-Sa'i)

b - Acte obligatorii în Umrah:

1 - Intrarea în stare de Ihram de la Miqatul prescriș.

2 - Raderea sau tăierea părului.

3 - Modalitatea de îndeplinire a Pelerinajului Mic (Umrah):

Primul lucru cu care începe cel care împlinește Pelerinajul Mic (Umrah) este să efectueze Tauaf-ul de șapte ori, începând de la Piatra Neagră și

terminând tot la ea. În timpul Tauaf-ului, trebuie să fie în stare de purificare și să-și acopere părțile intime, de la buric până la genunchi (pentru bărbați), Este Sunnah practica al-Idtiba'a pe parcursul întregului Tauaf, și anume să se lase umărul drept descoperit, să se treacă veșmântul de Ihram pe sub acesta și să se așeze ambele sale capete pe umărul stâng. După ce completează cea de-a șaptea rundă, renunță la al-Idtiba'a și își acoperă ambii umerii cu veșmântul superior.

Apoi se îndreaptă în direcția Pietrei Negre și dacă poate să o sărute, o sărută. Dacă nu, o atinge cu mâna dreaptă, în cazul în care acest lucru este posibil și apoi își sărută mâna, iar în cazul în care nu îi este posibil să atingă Piatra Neagră, ridică mâna dreaptă în semn de salut către ea, spunând o singură dată: „Allahu Akbar!” (Allah este Cel mai Măreț), fără a-și săruta mâna și fără a se opri. Apoi își continuă Tauaf-ul, păstrând Kaaba la stânga sa și este recomandat ca act Sunnah repeziciunea în mers (Raml) în primele 3 înconjurări rituale. Raml: este mersul rapid cu pași mici.

Și atunci când trece pe la Colțul Yemenit – care este al patrulea colț al Kaabah – dacă îi este posibil, îl atinge cu mâna dreaptă, fără a rosti Takbir și fără a îl săruta, iar în cazul în care nu îi este posibil să îl atingă, trece mai departe, fără a face niciun gest către acesta și fără a rosti Takbir, iar între Colțul Yemenit și Piatra Neagră spune:

﴿...رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةً وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ﴾

„Doamne, fă-ne nouă parte bună în această lume și parte bună în Lumea de Apoi și apără-ne pe noi de chinurile Focului!” [Coran, 2:201].

După ce încheie Tauaful, împlinește două unități de rugăciune în spatele Maqam Ibrahim - Pacea lui Allah fie asupra sa - dacă acest lucru este posibil, iar dacă nu, le împlinește în orice alt loc în Masjid al-Haram. Este Sunnah ca în prima unitate de rugăciune să recite după Surat al-Fatiha, Surat al-Kafirun, iar în cea de a doua unitate de rugăciune după Surat al-Fatiha, să recite Surat Al-Ikhlâs. Apoi se îndreaptă către al-Mas'aa și face as-Sa'y între Safa și Marua șapte ture, drumul dus fiind o tură și întoarcerea o altă tură.

Sa'i-ul începe de la muntele Safa, pelerinul urcând pe aceasta sau stând la baza lui, iar urcarea pe Safa este preferabilă dacă există această posibilitate, și atunci se recită Cuvântul lui Allah Preaînaltul:

﴿إِنَّ الصَّفَا وَالْمَرْوَةَ مِن شَعَائِرِ اللَّهِ...﴾

„Cu adevărat As-Safa și Al-Marua sunt dintre rânduielile lui Allah...” [Coran, 2:158].

Este recomandat să se îndrepte către Qibla, să Îl Laude pe Allah și să Îl Preamărească spunând:

﴿لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَاللَّهُ أَكْبَرُ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ، يُحْيِي وَيُمِيتُ، وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ، أَنْجَزَ وَعْدَهُ، وَنَصَرَ عَبْدَهُ، وَهَزَمَ الْأَحْزَابَ وَحْدَهُ﴾.

„La ilaha illa Allah, ua Allahu Akbar, la ilaha illa Allah uahdahu la şarika lah, lahul mulku ua lahul hamd, yuhyi ua yumit, ua huua ala kulli şay'in qadir, la ilaha illa Allah uahdah, anjaza ua'dah, ua nasara abdah, ua hazamal ahzaba uahdah.” (Nu există alt dumnezeu demn de a fi adorat în afară de Allah, şi Allah este Cel mai Măreţ. Nu există alt dumnezeu demn de a fi adorat în afară de Allah, Unicul, care nu are pe nimeni egal. A Lui este Stăpânirea şi a Lui este toată Lauda, El dă viaţă şi aduce moartea, şi El este cu Putere peste toate, Atotputernic. Nu există alt dumnezeu demn de a fi adorat în afară de Allah, Unicul. El Şi-a împlinit Promisiunea, Şi-a sprijinit robul şi i-a învins Singur aliaţii (inamici).¹ Apoi, cu mâinile ridicate împlineşte rugi conform posibilităţilor şi repetă această Pomenire şi rugă de trei ori. Apoi coboară, mergând către Marua, iar atunci când ajunge la primul semn (verde), bărbatul începe să grăbească mersul, până ce ajunge la al doilea semn. Femeilor nu le este prescris alergatul între cele două locuri marcate, deoarece ele trebuie să îşi păstreze modestia şi acoperirea, ci mai degrabă le este prescris mersul normal pe parcursul întregului Sa'i. Apoi merge şi se înalţă pe muntele Marua sau se opreşte la el, iar înălţarea pe el este de preferat, dacă acest lucru este cu putinţă. El spune şi face pe Marua asemenea cum

¹ Hadis consemnat de Muslim cu numărul (1218).

a spus și a făcut și pe Safa, cu excepția recitării Versetului din Cuvântul Celui Preaînalt:

﴿إِنَّ الصَّفَا وَالْمَرْوَةَ مِن شَعَائِرِ اللَّهِ...﴾

„Cu adevărat As-Safa și Al-Marua sunt dintre rânduielele lui Allah...” Acest lucru este prescris la urcarea pe Safa, doar în prima tură. Apoi coboară, mergând în mod obișnuit în porțiunea de mers și grăbindu-se viguros în porțiunea de mers alert, până ce ajunge la Safa. Face aceasta de șapte ori, mersul într-o direcție reprezintă o tură, iar întoarcerea o altă tură. Este recomandat să sporească în împlinirea de pomeniri și a rugi în timpul Sa'i-ului, după cum îi este cu putință. Și să fie purificat de impuritatea majoră și minoră, iar dacă săvârșește ritualul de Sa'i fără purificare, acesta este valabil. Tot astfel și pentru femeia care intră în perioada menstruației sau a lăuziei după Tauaf, ea poate efectua Sa'i, iar acesta este valabil, deoarece starea de puritate nu este o condiție pentru Sa'i, ci este doar recomandată.

Odată ce a încheiat Sa'i-ul, își rade părul sau îl scurtează, iar raderea este mai bună pentru bărbat.

Prin aceasta, este considerat a fi completat ritualurile Pelerinajului Mic (Umrah).

Al-Hajj (Pelerinajul):

a. Stâlpii esențiali ai Pelerinajului - Hajj:

1. Al-Ihram (intrarea în starea de sacralizare)
2. Poposirea pe Muntele Arafat

3. Tauaf al-ifada - încercuirea rituală a Kaabei după ce pelerinii s-au întors la Mecca

4. As-Sa'y - parcurgerea distanței dintre Safa și Marua

b. Actele obligatorii ale Hajj-ului:

1 - Intrarea în stare de Ihram la Miqat.

2- Poposirea pe muntele Arafat în a noua zi din luna Dhul Hijjah până la apusul Soarelui, pentru cel care a fost acolo în timpul zilei.

3 - Înnoptarea la Muzdalifah în noaptea de dinaintea celei de-a zecea zi din Dhul Hijjah până la miezul nopții.

4- Înnoptarea la Mina în nopțile zilelor de Taşriq.

5 - Aruncarea pietricelelor.

6- Raderea sau tăierea părului.

7 - Tauaf-ul de rămas bun

c. Descrierea Hajj-ului:

Atunci când ajunge la Miqat, musulmanul rostește Talbia doar pentru Hajj (împlinind Hajj al-Ifrad), dacă este constrâns de timp. Apoi, după ce ajunge la Mecca, împlinește Tauaf și Sa'i și rămâne în starea sa de sacralizare până ce se îndreaptă către Arafat în Ziua de Arafah, cea de-a noua zi a lunii Dhul Hijjah, unde rămâne până la apusul Soarelui.

Apoi pleacă de acolo spre Muzdalifah, continuând să rostească Talbiyah, și rămâne acolo până împlinește Rugăciunea de Fajr. Apoi, rămâne

în acel loc pomenindu-L pe Allah, rostind Talbiyah și făcând rugă, până când se luminează de ziua.

Când se ivește lumina zorilor, pleacă spre Mina înainte de răsăritul Soarelui, apoi aruncă șapte pietricele la Jamrat al-'Aqabah. După aceea își rade părul sau îl scurtează, dar raderea este mai bună.

Apoi îndeplinește Tauaf al-Ifadah, fără un alt Sa'i, pentru că îi este suficient primul Sa'i, iar prin aceasta Hajj-ul său s-a încheiat și a obținut at-Tahallul complet, adică a ieșit din starea de sacralizare.

Apoi îi mai rămâne de făcut aruncarea rituală a pietricelelor în ziua a 11-a și a 12-a, dacă se grăbește și dorește să plece mai devreme; el aruncă la cele trei Jamarat, la fiecare dintre acestea câte șapte pietricele, rostind „Allahu Akbar!” la fiecare pietricică. Începe cu pilonul cel mic, care se află lângă moscheea Al-Khayf, apoi cu cel mijlociu, și apoi cu Jamrat Al-Aqabah, care este ultima. Iar dacă dorește să întârzie după ziua a douăsprezecea, atunci va arunca și în ziua a treisprezecea, la fel cum a procedat în ziua a douăsprezecea și în ziua a unsprezecea.

Timpul aruncării: după-amiaza, în toate cele trei zile.

Iar dacă el pleacă în ziua a douăsprezecea înainte de apusul Soarelui, nu este nicio greșeală în aceasta, și dacă rămâne pentru a arunca în ziua a treisprezecea după ce Soarele trece de zenit, acest

lucru este mai bun și preferabil, conform Cuvântului lui Allah Preaînaltul:

﴿...فَمَنْ تَعَجَّلَ فِي يَوْمَيْنِ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ وَمَنْ تَأَخَّرَ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ لِمَنِ اتَّقَى...﴾

„...Iar cel care își grăbește [plecarea] în două zile – nu are niciun păcat, iar cel care o va amâna, nu are niciun păcat – pentru cel care are frică de Allah...”

[Coran, 2:203].

Iar dacă dorește să plece (călătorească și să părăsească Mecca), împlinește Tauaf-ul de Rămas Bun, șapte ture, fără Sa'i.

Este de preferat, pentru cel care nu are cu el un animal de sacrificiu, să intre în starea de sacralizare pentru Umrah, îndeplinind astfel Hajj at-Tamatu', apoi să intre în starea de sacralizare pentru Hajj în ziua a opta și să îndeplinească ritualurile de Hajj menționate anterior. Este, de asemenea, permis ca pelerinul să intre în starea de sacralizare pentru Hajj și Umrah simultan. Acest pelerinaj se numește Hajj al-Qiran și presupune intrarea în starea de sacralizare pentru Umrah și Hajj împreună, cu un singur Tauaf și un singur Sa'i.

Capitolul 3:

Aspectele referitoare la relațiile și tranzacțiile dintre oameni

Savanții musulmani, fie ca Allah Preaînaltul să aibă Milă de ei, au clarificat cunoașterea a cărei dobândire este o obligație individuală, și au vorbit

despre partea a cărei învățare este o obligație individuală pentru fiecare musulman, menționând printre acestea: învățarea dogmelor privind tranzacțiile comerciale pentru cel care se ocupă cu comerțul, pentru a nu cădea în păcat sau în camătă și dobândă fără să știe, și s-a relatat de la unii dintre Companioni (Allah să fie mulțumit de ei) ceea ce susține acest aspect.

Omar ibn Al-Khattab (Allah să fie mulțumit de el) a spus: „Să nu vândă în piața noastră decât cel care a dobândit înțelegerea religiei.”¹

‘Ali ibn abu Talib (Allah să fie mulțumit de el) a spus: „Cel care face comerț înainte de a se instrui, s-a împotmolit în camătă, apoi s-a împotmolit și s-a împotmolit iar. Adică a căzut în camătă.”²

Ibn Abidin a spus, citându-l pe al-Allami: Este o obligație pentru fiecare persoană responsabilă, bărbat sau femeie, după învățarea cunoștințelor fundamentale despre religie și călăuzire, să deprindă știința despre abluțiune, îmbăierea rituală, Rugăciune și Post, precum și cunoștințele despre Zakat pentru cel ce deține pragul minim impozabil (Nisab), și despre Pelerinaj pentru cel căruia îi este obligatoriu. De asemenea,

¹ Hadis consemnat de Tirmidhi cu numărul (487), care l-a catalogat ca Hasan Gharib; și a fost apreciat ca Hasan (bun) de Sheikh Al- Albani.

² Vezi: Mughni Al-Muhtaj (vol.2, pag.22).

comercianții au obligația de a cunoaște regulile tranzacțiilor comerciale pentru a se feri de cele îndoielnice și reprobabile în toate afacerile lor. La fel, meșteșugarii și oricine desfășoară o anumită activitate au obligația de a-i cunoaște regulile și prevederile, pentru a se abține de la ceea ce este ilicit (Haram) în acestea¹.

Imam An-Nauai (Allah Preaînaltul să aibă Milă de el) a spus: „Cât despre comerț, căsătorie și cele asemenea acestora, care nu sunt, în principiu, obligatorii, este interzisă încheierea lor fără a le cunoaște condițiile specifice².”

Următoarele sunt doar câteva dintre reglementările referitoare la tranzacțiile financiare, prevăzute de Legea Islamică (Șariah):

1. Permitea a tot ceea ce aduce un beneficiu deplin sau preponderent, precum vânzarea și cumpărarea lucrurilor permise, închirierea și dreptul de preempțiune³.

2 - Legalitatea a tot ceea ce implică o garanție pentru drepturile oamenilor și conservarea acestora, precum „Ar-Rahn” (gajul) și „Al-Ișhad” (atestarea cu martori).

¹ Hașiyat Ibn Abidin (vol.1, pag.42).

² Vezi: Al-Majmu'a (vol.1, pag.50).

³ - „Șuf'ah” - este dreptul partenerului de a prelua cota-parte a partenerului său de la cel căruia i-a fost transferată, în schimbul unei compensații financiare.

3. Legitimitatea a tot ceea ce este în interesul părților contractante, precum anularea de comun acord, opțiunea contractuală și condițiile în cazul vânzării.

4. Interzicerea a tot ceea ce implică nedreptățirea oamenilor și luarea bunurilor lor în mod ilegal, precum cămătăria, uzurparea și specula.

5. Legitimitatea oricărei forme de cooperare în ceea ce este bun și drept, precum împrumutul, împrumutul de folosință și depozitul.

6. Interzicerea oricărui câștig obținut fără muncă, folos sau efort, precum jocurile de noroc și cămătăria.

7. Interzicerea oricărei tranzacții în care predomină necunoașterea și incertitudinea, precum vânzarea de către o persoană a ceea ce nu deține sau vânzarea unui bun necunoscut.

8. Interzicerea oricărui subterfugiu care are ca scop comiterea unei fapte interzise, precum vânzarea de tip „Al-`Ainah”¹.

9. Interzicerea lucrurilor care distrag de la supunerea față de Allah, precum vânzarea după a doua chemare la Rugăciunea de Vineri.

¹ vânzarea „Al-`Ainah”: atunci când o persoană vinde alteia un bun cu plată amânată și i-l predă, apoi îl cumpără înapoi înainte de a primi banii, la un preț mai mic, plătit în numerar.

10. Interzicerea a tot ceea ce este dăunător sau provoacă dușmănie între musulmani; precum vânzarea celor interzise și vânzarea în detrimentul vânzării fratelui său musulman.

Atunci când unui musulman îi este neclară încadrarea religioasă a unei chestiuni, el trebuie să îi întrebe pe savanți despre aceasta și să nu acționeze decât după ce cunoaște care este hotărârea religioasă în privința ei, după cum a Spus Preaînaltul:

﴿...فَاسْأَلُوا أَهْلَ الذِّكْرِ إِنْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ﴾

„Întrebați-i pe oamenii Cărții, dacă voi nu știți.”
[Coran, 16:43].

Aceasta este ceea ce mi-a fost facilitat să adun, și Allah este Cel de la Care cerem să ne dăruiască Cunoașterea folositoare și fapta cea bună căci, cu adevărat, El este Cel mai Generos și Mărinimos. Și ne rugăm la Allah ca pacea și binecuvântarea Sa să pogoare din abundență asupra profetului nostru Mohammed, asupra familiei și a companionilor săi.

Cuprins

Ce trebuie neapărat să știe un musulman	2
Ce trebuie neapărat să știe un musulman	2
Prefață	2
Primul capitol:	3
Aspecte referitoare la bazele credinței	3
1. Ce presupune Islamul și Stâlpii acestuia:	3
Importanța monoteismului:	3
Sensul mărturisirii „Nu există alt dumnezeu demn de a fi adorat în afară de Allah”	5
În ceea ce privește, însă, condițiile mărturisirii de credință (La ilaha illa Allah), acestea sunt:	6
Semnificațiile mărturisirii că „Mohammed este mesagerul lui Allah” presupun:	8
2. Ce presupune credința (al-Iman) și Stâlpii acesteia:	10
1 - Credința în Allah Preaînaltul presupune trei aspecte:	11
1 - Credința în Suveranitatea Sa:	11
2 - Credința în Divinitatea Sa:	13
3 - Credința în Numele și Atributele Sale:	15
2) Credința în Îngeri:	23
3) Credința în Scripturi:	24
4) Credința în Mesageri (Pacea fie asupra lor):	25
5. Credința în Ziua de Apoi:	27
a. Credința în Înviere:	27
b. Credința în socoteală și răsplată:	27
c. Credința în Paradis și în Iad,	28
6. Credința în Destin, cu ceea ce este bun și rău în el	28
Al treilea subiect - Perfecțiunea (Al-Ihsan):	30

Al patrulea subiect: O scurtă prezentare a principiilor Ahl-us-Sunnah wa al-Jamah:	31
Al doilea capitol: Aspecte legate de acte de adorare	33
Primul subiect: Purificarea	33
Prima parte - Tipurile de apă:	33
2. Impuritatea	33
În al treilea rând: Acțiunile interzise celui aflat în stare de impuritate rituală:	37
În al patrulea rând: Manierele referitoare la facerea nevoilor:	39
Al cincilea: Dispoziții privind purificarea după îndeplinirea nevoilor fiziologice:	40
Partea a șasea: Reglementările pentru abluțiune	41
Al șaptelea: Reglementările privind ștergerea peste încălțări și ciorapi:	44
A opta parte: Reglementările referitoare la purificarea uscată:	46
Capitolul 9: Reglementările pentru menstruație (Haid) și sângerare post-partum (Nifass):	49
Al doilea subiect - Rugăciunea.....	52
1. Reglementările referitoare la Adan și Iqama:	52
2. Statutul Rugăciunii și virtuțile ei	56
3: Condițiile obligatorii ale Rugăciunii.	58
4. Stâlpii Rugăciunii:	60
5. Actele obligatorii ale Rugăciunii:	66
6. Actele preferabile (Sunnah) ale Rugăciunii:	68
7. Modalitatea de îndeplinire a Rugăciunii:	70
8. Actele nerecomandate în Rugăciune:	77
9. Factorii care anulează Rugăciunea:	78
10. Prosternarea de uitare:	78

11. Perioadele în care Rugăciunea este interzisă:	81
12. Rugăciunea de Vineri în congregație:	82
13 - Rugăciunea în condiții de pericol și teamă:.....	85
Modalitatea de îndeplinire a Rugăciunii în condiții de pericol:	86
14- Rugăciunea de Vineri:	87
5. Acte recomandate pentru Ziua de Vineri:	89
Condițiile participării la Rugăciunea de Vineri:.....	91
15. Rugăciunea celor care au anumite scuze:	91
16. Rugăciunea de Eid (Sărbătoare):.....	95
17. Rugăciunea de Eclipsă (Salat al-Kusuf):	98
18. Rugăciunea pentru ploaie (Salat al-Istisqa').....	100
19. Reglementările islamice privind funerariile.....	102
Capitolul 3. Dania (Zakat).....	106
1- Definiția carității obligatorii (Zakat) și statutul ei în Islam:	106
2 - Condițiile care impun obligativitatea Zakatului:	108
3 - Bunurile pentru care se impune obligativitatea Zakatului:	109
Capitolul 4. Postul:.....	123
Condițiile obligativității postului în luna Ramadan:	123
Capitolul 5: Hajj (Pelerinajul Mare) și Umrah (Pelerinajul Mic)	132
Condițiile care impun obligativitatea pelerinajului de Hajj și Umrah:	134
Miqat-urile pentru intrarea în starea de Ihram (sacralizare rituală):.....	136
Starea de sacralizare (Ihram):.....	138
Umrah - Pelerinajul minor:.....	143
Al-Hajj (Pelerinajul):.....	147

Capitolul 3:	150
Aspectele referitoare la relațiile și tranzacțiile dintre oameni	150

ro227v3.1 - 03/09/2026